

A
SUPPLEMENT TO THE TAMIL TEXT
 FOR THE
MATRICULATION EXAMINATION
 OF
1884.

CONTAINING
 KAMBARAMAYANAKKARUPPORUL
 f₁ *THARUPPANAM*
 m AND TRANSLATIONS OF IDIOMATIC PHRASES
 AND SENTENCES, AND VERSES FROM
 VARIOUS STANDARD AUTHORS

BY
 C. PURUSHOTHAMA MUDALIAR,
Asst Master, A. V. High School, Triplicane, Madras

Author of
BALA DRAVIDA BASHA CHANDRIKA

AND
The Tamil Text for the
Matriculation Examination of 1884.

A NEW EDITION
 MADRAS.

PRINTED AT THE "MEMORIAL PRESS," No 39

1884.

Copyright reserved.
 S. V. SWAMINATHAN LIBRARY
 CHENNAI

Price 1s. 3

PREFACE

The object in giving publicity to this little book, is to supply a want in Tamil which has long been felt by Tamil students generally, and particularly by those going up for the University Examinations. As mentioned in my 1st notice (regarding the Text-book) of the 28th November last, I tried my best to make this a new book of its kind in the Tamil language, but unfortunately, pressure of work and the small price fixed upon each copy of this book have prevented me from making it larger and adding some more new models.

The principles upon which this has been based, are such as are always touched upon by the Examiners of the University in their papers, and so, it is believed it will meet the requirements of those for whom it is intended.

The latter part of the work consists of the translations of idiomatic phrases, sentences and proverbs into English, together with the translations of Tamil verses from different standard authors. In conclusion I offer my warmest thanks to the Madras University for having given me an occasion to publish the Tamil Text for Matriculation 1884 and also to publish this supplement, by distinctly specifying *my* edition of K. R. K. Porul as one of the Tamil Texts for the ensuing Matriculation Examination.

20th August 1884. }
TRIPPLICANE.

C. P. M.

2 ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணத்திருப்பொருள்

லும் அதன்பின்னர் போதாயனன் என்பவராலும் செய்யப் பட, பிரமன் அறிவித்தபடி யுணர்ந்த வான்மீகசெய்ததை யதுசரித்துக் கம்பரூடர் தமிழ்ப்பாவையிற் செய்தனொன் பதும் 'இக்கருப்பொருள்' என்பது அதன் சங்கீரக மென்ப தும் யாவருமறிந்தவிஷயமே.

இச்சரிதைக்கும் இதைப்போன்றவற்றிற் தும் காப்பியம் அல்லது காவியம் எனப்பெயர்.

காவியம்—என்பது கடவுள்வாழ்த்து அல்லது தெய்வ வணக்கமென்பதை முதலிற் சொல்லப்பெற்று, அறம்பொரு ளின்பம் யீழ் என்றானது புருஷார்த்தங்களையடையு மார் க்கத்தைக்கற்றிப்பதும், * 2. ஒட்டும் உயர்வுநிலாத தலைவனை யுடையதும், 32. கடவுளளம், 41. மலைவளம், 1. நாட்டுவள ம், 1. நகரவளம் என்பனவற்றின் வருணனைகளையும் 59. நூரி ய சந்திரர்களின் வருணனை களையுமுடையதும், 12. திருமண ம்புணர்தல், பொன்முடிசுவிர்த்தல், 51. மந்திராலோசனை செ ய்தல், 59. தூது வீடுத்தல் 2. புதல்வரைப்பெறுதல் முதலிய னவுஞ் சொல்லப்பெற்றுள்ள நூலாம்.

இத்தன்மைய இக்காவியம் அளவிறந்த விஷயங்களை யுணர்த்துவதாலின் இன்னவிடத்தில் இன்னவிஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்று யாவரும் எளிதி லுண ரும்பொருட்டி, கண்டிக்கப்பட்டது அல்லது பிரிக்கப்பட்டது எனப்பொருள் தரும் காண்டம் என்னும் காரணப் பொ துப்பெயரினையுடைய ஏழுபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்க

* 2. கம்பராமாயணக் கருப்பொருளில் இவ்வெண்ணு ள்ள செய்யுளில் இவ்வளம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்ப தைக் குறிக்கின்றது. மற்றவற்றிற்கும் இவ்வாறே. 'இது சங் கீரககாவிய மாகையால் இத்தன்மையான வளங்களின் வர் ணனைகளைக்காட்டும் விதமாக அவை ஆங்காங்கு இரண்டொ ரு சொற்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ன்றது. அப்பிரிவுகள் பாலகாண்டம், அயோர்த்தியாகாண்டம், ஆரண்யகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், புத்தகாண்டம், உத்தரகாண்டம் என்பன. இவற்றில் கம்பநாடரால் இயற்றப்பட்ட முதல் ஆறுகாண்டங்களும், முறையே 23, 12, 11, 14, 15, 38, உப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பிரிவுகளிலெவ்வொன்றிற்கும் படலம் எனப்பெயர்.

படலம்.—என்பது ஒருவிருகதத்துக்குக் கிளைகள் பலவாயினும் அடிமரம் ஒன்றாயிருக்கதல்போல் பலபொருட்கள் அல்லது விஷயங்கள் கலப்பினும் ஒருமுகியமான விஷயத்தையே குறிக்கும் தூவின் பாகமாம். சம்பராமாயணக் கருப்பொருளாகிய அந்நூல் முற்சொல்லிய விவரண கிரந்தத்திலுள்ள செய்யுட்களுக்கு தூற்றுக்கொன்றாகச் செய்யப்பட்டதுபோலிருத்தலால் முற்சொல்லிய பிரிவுகளனைத்தையும் இங்கு சொல்வ தவசியமாகக் காணப்படவில்லை யாயினும் அவற்றுட் பெரும்பிரிவுகளைப் பற்றி மாத்திரம் சற்று வரலோம்.

I. An abstract of each of the six great divisions of K. R. K. Purul. ஒவ்வொருகாண்டத்திலு முள்ள முக்கியமான விஷயங்கள்.

(1)பாலகாண்டம்.—[கம்பராமாயணக் கருப்பொருளின் 1 - வது செய்யுள் முதல் 13 - வது செய்யுள்வரையில்.] இக்காண்டத்தில், திருவடியாத்தியின் ஆறு, நகர முதலியவற்றின் வளமும் அதற்கு இறைவனாகிய தசரத சக்கரவர்த்தியின் புதலும், இவர் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்த பின்னர் ஸ்ரீராம லக்ஷுமண பரத சத்ருசநர்கள் அவதரித்ததும் ஸ்ரீராமபிரான் கௌஞ்சமுவிவனோடு காட்டிக்குச் சென்று தாடகையை மடித்த முகிவன் யாகத்தை முடித்ததும், அகலிகையின் எல்லுருவை நீக்கிப் பலமுய நல்லுருவாக்கியதும், மிதலையிற்சனசன் வைத்திருந்த வில்லைமுறித்து அவன் மன

4: ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

மகிழ்ச் சானந்நயை மணம்புரிந்ததும், பரசுராமன் வில்லே விளைத்து அடியோத்திக்குச்சென்றதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(2) அடியோத்தியாகாண்டம்.—[க. இ. கருப்பொருளின் 14-வது செய்யுள் முதல் 24-வது செய்யுள் வரையில்.] இக்காண்டத்தில், பரதருத்ருக்கர்கள் தேகயநாட்டுக்குச்சென்றதும், ஸ்ரீராமபிரானுக்காக யுவராஜபாடிக்குக்கவாலோசனையும், அவர் சிறியபாயால சாட்டுக்குச்சென்றபின் அதன் சாரணமாகச் சக்கரவர்த்தி யுயிராதுறந்தமையைக் கென்லிப்பட்டு வருத பரதன், தமையனைத்தேடிசித்திரகூட பர்வதத்தண்டை அவரைக்கண்டு அவரது பாதுகையைப்பெற்று அடியோத்திக்குச் சென்றதும், ஸ்ரீராமபிரானும் அப்பர்வதத்தினின்றும் நீங்கிதண்டசாரணணியத்திற் பிரவேசித்ததும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(3) ஆரணணியகாண்டம்:—[க.இ. கருப்பொருளின் 25-வது செய்யுள் முதல் 35-வது செய்யுளின்முதலடியுட்பட.] இக்காண்டத்தில், விராதன் வந்ததும், சரபங்கரிஷிக்கு மேல்நாடாகிய வாளுதிந்நூரகூழ்த்ததும், பஞ்சவடி தீரத்தில் சூர்ப்பநகையைச் சிஷித்ததும், கரதூஷணூதியகாப்பாணத் தாற்பகூழ்த்ததும், மாரீசனால் ஸ்ரீராமலக்ஷுமணரினின்றும் பிரிக்சப்பட்ட சீதாபிராட்டியைப் பன்னசாலையோடு இராவணன் எடுத்துப்போயினதும், அதைத்தடுத்த ஐடாயுதவ அவன்மடித்துப்போயினதும் அடியோமுடியைத் தண்டித்துக்கப்பந்தனுக்கு விண்ணுலகும் சபரிக்கு ஆசார்யபதமுந் தந்ததும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) கிஷ்கிந்தாகாண்டம்—[க.இ. கருப்பொருளின் 35 - வது செய்யுளது இரண்டாவது அடி முதல் 42-வது செய்யுளின் முதலிரண்டு அடிகள் உட்பட.] இக்காண்டத்தில், ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர் பம்பாநதிக்கரையில் வந்ததும், அதும

னூல் சுக்கிரீவனை நட்புக்கொண்டதும், மராமரங் களைத் துளைத் ததும், தாந்தபியினுடலை யாசாயத் திலெற்றியதும், வாலியை க்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குப்பட்டங் சட்டியதும், பிராட்டியை த் தோடிக்கண்டுபிடிக்கும்படி சென்ற அதுமான் ஒழிநிலிற பிரவேசித்த பிலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டி மடியந்திரமலையை யடைந்து அங்கு சம்பாதிநூல் பிராட்டி யிலங்கையிலிருப்பதையறிந்துகொண்டதும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(5) சுந்தரகாண்டம்.— [க. இ. கருப்பொருளின் 42-வது செய்யுளின் கடை யிரண்டடி முதல் 49-வது செய்யு ளின்முதல் வரண்டடிகள் உட்பட.] இக்காண்டத்தில், அதுமா னிலங்கைக்குப் போகும்படி கடலைத் தாண்டுகையில் வழிம றித்த சாயாக்கிரகி, சிம்மிசை, முதலிய இராகு தினை மடிந ததும், இலங்கையின் காவற்கொழிலைமுடித்ததும், அநோக வனத்திலுள்ள பிராட்டியைக்கண்டிகணையாழியைத்தந்து சூ டாமணியைக் கொண்டதும், பின்பு அநோகவனத்தை ய ழித்ததும், சம்புமாவி் பஞ்சசேனாபதிகள் ஆகிய இவர்க ளைவதைத்து நாதபாசத்தாற் கட்டிண்டதும், இலங்கையை யெரியூட்டியதும், பின்னர் ஸ்ரீராமபிரானிடத்து வந்து சூடா மணியைத் தந்து இலங்கையில் நிகழ்ந்ததை யகமவழிந்து புரன்றதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(6) உயத்தகாண்டம்:— [க. இ. கருப்பொருளின் 49-வது செய்யுளின் கடை யிரண்டடி முதல் 100-வது செய் யுள்வகையில்.] இக்காண்டத்தில், ஸ்ரீராமபிரான் வானர வீரர் களுடன் தென்சமுத்திரக் கரை செர்ந்ததும், இலங்கையை உயனும் மயனுமாகப் பழையபடி நிருமாணித்ததும், இராவ ணன் செய்த மந்திராலோசனையும், விபீஷணன் சரணடை ந்ததும், வருணனடிபணிந்ததும், சேதுபந்தனஞ்செய்து இல ங்கையையடைந்ததும், சுக்கிரீவன் இராவணனோடு மற்போ ர்செய்து அவன் மகுடபங்கப்படுத்தி அவற்றின் உச்சியிலமு

6 ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

த்தியிருந்த மணிகளைக் கொணர்ந்ததும், அங்கதன் தூதும், கும்பகர்ணனும் மூலபலமும் இந்திரஜித்த முதலாயினோரும் இராவணனும் மடிந்ததும், பிராட்டியை யதமன் அழைத்து வந்ததும், கற்பின் திறத்தைக்காட்டலும், ஸ்ரீராமபிரான் சீதா சமேதனாய் மற்றெல்லாரோடும் திருவயோத்திக்குச் சென்று மகுடாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

[ஏழாவது காண்டமாகிய உத்தரகாண்டத்தில், உத்தர திக்கிலுள்ள சத்திரிஷ்டிகளும் வடமதுகாரியிலுள்ள லவணசுரசம்மார நிமித்தம் ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில்விண்ணப்பஞ் செய்ததும், சத்ருக்நன் அவ்வசுரனைச் சம்மரித்ததும், ஸ்ரீராமபிரான் பதினொராயிரவருஷம் அரசாண்டது முதலியனவும்கொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.]

II. The object of (or result by) reading this book.

இக்காவியத்தை வாசித்தலின் கருத்து:— இதுனை வாசித்தல் வினோதமாய்க் காலங்கழிப்பதற்கல்ல. மற்றென்னை யெனில் “அறம்பொருளின் பம் கீடடைதனூற்பயனை” என்றபடி—இதனாற் கற்பிக்கப்படும் 1 அறம், 2 பொருள், 3 இன்பம், 4 வீடு, என்னு நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அடையும் வழியையறி யும்பொருட்டாம்.

III. Moral excellences of certain characters. ஒரு க்கச்சிறப்பினைப்பற்றி.—

“‘Tis from high life high characters are got.”

Shakespeare.

(a) ஸ்ரீராமபிரான்.—1 இவர் சத்தியம், தயை, சாந்தம், உறுதி, தவ முதலிய நற்செயல்களாகிய மணிக்கூட்டங்களை அவற்றின் உயர்வை அறிவிக்கும்பொருட்டு, தனது

அவதாரமாகிய சாணைக்கல்லில் தீட்டிச் காட்டவந்தவர். 2 தனது சிறியதாயின் வாக்கியப்படி யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தைத் துறந்து, திருமுகத்தில் வாட்டமின்றி * காட்டுக்குச் சென்றனர். 3 தான் சித்திராகூட பர்வதத்தண்டை யிருக்கையில், மருடாபிஷேகத்தின்பொருட்டித் தன்னை மறுபடியே யோத்திக்கு அழைத்துப்போகும்படி பந்துமித்திரர்முதலாயினோரோடு வரும் பரதாழ்வானைக்கண்ட இலக்ஷ்மணன், “பரதன் தேவரீரோடு போர்செய்ய வருகிறதுபோலிருக்கிறது” என்றதைக் கேள்வியுறுகையில் அவரவரது குணகுணங்களை உள்ளபடி சூக்தமமா யறிந்திருப்பவராதலால் இலக்ஷ்மணன்

* The following extract will shew how Rama was liked by his people, and what sort of feelings they entertained at his departure to the wilderness with his wife and brother.

“ The Rose of women rose and took her seat
And Rama next and Lakshman true and bold,
Sprang on the sun-bright chariot deckt with gold,
Sumantra, mounted, urged each willing steed,
Of noble lineage, like the wind for speed.
Then rose to heaven one universal shriek ;
And the whole city, old, young, strong, and weak,
Rusht toward the car as, from the scorching sun,
The panting herds to shaded water run.
Before the chariot and behind they hung,
And cried, with weeping eyes, as there they clung :
“ O check thy steeds ; drive slower, we implore ;
And let us see our Rama's face once more.
His mother's heart is, surely, barred with steel,
Or it had broken with the pangs we feel.
Sita, Well done ! Videha's flower and pride,
Still, like his shadow, by thy husband's side :
Cheering his path with thy loved presence still,
As the sun never sets on Meru's hill.
And thou, O Lakshman, shalt have honor too,
Serving thy brother with a love so true.”

மணனுக்குப் புத்திசொல்லி பரதாழ்வானது நற்குணங்களைப் பற்றி நிரம்பச்சொல்லினர். 4 தன்னையடுத்த சுக்கிரீவனது குறைகளை நீக்கி அரசுதந்தனர். 5 விபீஷணன் தனது பகைவனது தம்பியாயினும் சரணடைந்ததால் அன்னோனை யங்கீகரித்துக் கடைசியில் இலங்கையரசுதந்தனர். 6 வருணன் தன் வேண்டுகோளை அலக்ஷியஞ் செய்ததற்காக அவனோடு போர் செய்ய எத்தனிக்கையில் அவன் வணங்கியதால் அவன்செய்த குற்றத்தை மறந்தனர். 7 இரக்கத்தால் இராவணனிடத்து அங்கதனைத் தூதனுப்பிப் புத்தி சொல்லுவித்தனர். 8 தனக்கு மிகத்துயரத்தை விளைத்த இவ்விராவணன் முதல் நாட்போரில் சதுரங்க சமிந்நியங்களையும் தனது கைகளிற் பிடித்த ஆயுதங்களையும் மகுடம் கவசமுதலிய யாவற்றையும் இழந்து வெறுங்கையனாகத் தரையில் நிற்கக்கண்ட கருணாநிதியாகிய ஸ்ரீராமபிரான் 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிச் கொள்ளவேண்டும்' என்றிருப்பினும் இவனைக்கொல்ல இதே சமயமென்று நினையாமல் 'இராவண இப்போது நிராயுதனாகவும் மிகக் களைத்து மிருக்கின்றனா. இன்று நகரத்துக்குப்போய் சண்டைசெய்ய நானாவீ' என்றனர். [இவரிடத்துள்ள இத்தன்மைய பொழுக்கங்கள் பல. அவற்றையின்னுஞ்சொல்லிற் பெருகுமாகையின் விடப்பட்டன.]

(b) இலக்ஷுமணன்:—இவர் மாற்றாந்தாயினது பிள்ளையாயினும் தமயன் கூட்டுக்குச்செல்வதை யறிந்தவுடன் தானும் அவர் பின்சென்று அவர் ஏவலின் வழி நின்றார். தமையனோடு காட்டிற்சென்றிருந்த பதினான்குவருட காலமும் அவர் ஏவலுக்குத் தடையுண்டாகுமென்று நித்திரை சோம்பல் முதலியவற்றையும் ஒழித்திருந்தனர். விபீஷணன்மீது இராவணன் விட்ட வேலாயுதத்தை, தங்கனையடுத்தவரைக் காத்தல்வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் தன்மார்பில் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

(c) பரதன்:—இவர் இராஜநீதியிலும் சிறந்தவர். பசுக் களுக்குப் புல்முதலியன போட்டு இதம்பண்ணிப் பாலைவிசேஷமாகக் கொள்வதுபோல் பயிரிடுதற்கு ஏர் ஏருது முதலியன இல்லாதவர்களுக்கு முன்பணங் கொடுத்துப்பயிரிடச் செய்து அதனைப் பின்னர் அவரிடத்துவாங்கும் ஆறிலொரு கடனையோடு சிறிது சிறிதாக வாங்கிவந்தனர். இவ்வாறு செய்த நீதியின்னும் மாறுபடாத இராஜதந்திரங்கள் பல வால், பதினான்கு வருடகாலமாகத் தாங்கி யிருந்த இராச்சியபாரத்தைத் தனது தமயனது திண்டோளிற் சுமத்துகையில், சாகுபடி முதலியவற்றால் உண்டான வருவாய் முன்னிலும் பத்துப்பங்கு அதிகமாயிருந்தது. தனது தமயன் நாட்டின்கண் வாழ்வைத் துறந்திருந்த காலமுழுமையும், தானும் இராஜபோகத்தைத் துறந்து அயோத்திக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள நந்திக்கிராம மென்னு மிடத்திலிருந்து, அறுசுவையுண்டியை நீக்கிப் புல்லாற்செய்த படுக்கையையுடையவராய் தமயனது பாதுகையை வணங்கிச்சுமந்திரன் என்னு மந்திரியைக்கொண்டு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தனர்.

(d) சத்ருக்நன்:—ஸ்ரீராமபிரானிடத்துப் பக்தியுள்ள பரதனிடத்து மிகப்பக்தியுள்ளவர். மற்றவர்களைப்போல் பஞ்சேந்திரியங்களாகிய யானைகளை அறிவென்னும் அங்குசத்தால் அடக்கி நடத்துபவர்.

(e) அதுமான்:—இவர் பஞ்சேந்திரியங்களை வென்றவர். பிராட்டியைத் தேடும்படி தனக்கு விதிக்கப்பட்ட காரியத்தை மனஞ்சலியாமல் மனப்பூர்த்தியாய்ச் செய்தவர். ஸ்ரீராமபிரானது திருநாமத்தையே மந்திரமாகவும் நற்றுணையாகவுக் கொண்டு 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்' என்ற படி எக்காரியத்தையுஞ் செய்பவர். ஆபத்துகாலத்தில் தன் பிராணனைத் துரும்பாக வெண்ணி யுதவிசெய்பவர். இராவணன் விபீஷணன்மேல் விட்ட, யாவராலும் தடுக்கமுடி

10. ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

பாத வேலாயுதத்தைத் தன்மார்பிலேற்கும்படி அதற்கு நேராக நின்றவர், பக்தி நீதி முகலியஒழுக்கங்களிலும் ஸ்ரீராம பிரானுக்குத் தொண்டிசெய்வதிலும் சிறந்தவர்.

(f) விபீஷணன்:—இவர் இராக்கதகுலத்திற் பிறந்திருந்தும் நற்குண நற்செயல்களையுடைய பக்திமானுமாக விருந்தார். பாற்சாத்திற் பெய்த அகப்பைபோலும் வேத சாத்திரங்களைச் சொல்லளவில் மாத்திரம் வாசித்துள்ள தமையனாகிய இராவணனுக்குத் தான் பலநீதிகளைச் சொல்லியும் அவன் தூர்க்குணம் மாறவில்லையாகையின் அவனைவிட்டு ஸ்ரீராமபிரானைச் சரணடைந்தனர்.

IV. Extra-ordinary strength, importance and miraculous deeds of some of the personages in the history-
அவரவருடைய புஜபலபராக்கிரமம் அற்புதச்செயல்களும்.

(a) ஸ்ரீராமபிரான்:—இவர், தான் மிதிலைக்குச் செல்கையில் வழியில் கல்லுருவா யிருந்த அக்லிகையைத் தனது பாத பரிசுத்தாற் பழையபடி சுந்தரமுள்ள பெண்ணுருவடையும்படி செய்தனர். சிறுவயதிலேயே கௌசிகமுநிவனது யாகத்தைக் காத்தபோது, ஆயிரம் யானை பலமுள்ள தாடகையை மடித்தனர். மிதிலையில் ஜனகராஜனது கட்டளைப்படி ஐயாயிரமல்லர்களால் எட்டு இருப்புச்சக்கர முள்ள வண்டியி ல்முத்துவரப்பட்ட வில்லை முறித்தனர். பரசுராமன் தந்த வில்லையும் வளைத்தனர். கரதுஷ்ணதியை வென்றனர். துந்துபியென்னும் இராக்கதனது மலைபோன்ற தேகத்தைத் தனது பாதத்தின் பெருவிரலால் ஆகாயத்திற் செல்லும்படி செய்தனர். ஏழுமராமரங்களையும் ஒரே அம்பினால் மறைத்தனர். இராவணனை யிடுக்கியபடியே -சத்தசாகரங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தவா லியைக்கொண்டு பிறகு மூல் பல முதலிய அளவிறந்த இராக்கத சேனையையும் இராவணன்கும்பகர்னாதிபதையும் வதைத்தனர். ஊங்கார சத்தத்தால்

இராவணன்விட்ட சூலத்தை வலியறச்செய்து நிலத்தில் விழுத்தினர்.

(b) இலக்ஷ்மணன்:—இவர் காத்தற்றொழிலில் வல்லவர். பதினான்குவருஷகாலம் நித்திரை ஆகாரம் என்பன வற்றை யொழித்திருந்தனர். இந்திரனைச் செய்தத்தவனும் மாய்கைகளில் மிக வல்லவனுமாகிய இந்திரஜித்தை, வென்றனர்.

(c) பரதன்:—இவர் கந்தர்வலோகத்திற் சென்று அவர்களை வென்றனர்.

(d) சத்ருக்நன்:—இவர் வடமதுரையில் உருத்திரனுடைய சூலத்தை ஆயுதமாகப் பெற்று, தேவர் முகிவர்களை மிக்கதொந்தரை செய்குகொண்டிருந்த லவணசுரனோடு போர்செய்து வெற்றிபெற்றனர்.

(e) அனுமான்:—இவர், மலையாள சமுத்திரக்கரையோரத்திலுள்ள மயேந்திர பர்வதத்தினின்றும் கிளம்பி ஆகாயமார்க்கமாய் இடையிலுள்ள சமுத்திரத்தை அனாயாசமாகக் கடந்து சென்றனர். சுரசை, சாயாக்கிரக இலங்கணி என்னும் இராகுதஸ்திரிகளையும், அக்ஷகுமாரன், சம்புமாலி, பஞ்ச சேனாபதிகள் முதலியோரையுங் கொன்றனர். நெடுந்தூரத்திலுள்ள சஞ்சீவிபர்வதத்தைப் பலமுறைகொண்டுவந்தனர். சிறுவயதில் சூரியனை மாங்கனியென்று அதைப் பறிக்கும்படி பாய்ந்தனர். இந்திரனது வச்சிராயுதத் தாலடிபட்டுஞ் சலியாத கன்னத்தையுடையவர்.

(f) வாலி:—இவன் மாயாவி துந்துபி யென்னும் மகாவல்லமையுடைய அசுரரோடு நெடுங்காலம்வரையில் ஓயாமற் போர்செய்து ஜெயித்தவன். தன்னுடைய குமாரனாகிய அங்கதனுடைய தொட்டிலில் இராவணனைப் பத்ததலைப்பூச்சியென்று கட்டி வேடிக்கைகாட்டி யவன், இவ்விராவணனை பிடுக்கியபடியே சத்தசாகரங்களிலும் ஸ்ரானஞ் செய்தவன்.

(g) இராவணன்:— இவன் கைலாயத்தைத் தூக் கியதோள்வலி யுடையவன். திக்குப்பாலகர்களோடு போர் செய்துவெற்றிகொண்டவன். எண்டிசையானைகளோடுபோர் செய்கையில் அவற்றின் கொம்புகள் தைத்த மார்பையுடையவன்.

V. Justifying certain apparently unjust acts of Rama. நியாயமல்லாததாகக்காணப்படும் பின்வருஞ் செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் இன்ன ஏதுக்களால் நியாயமே யென்று காட்டல்.

1. ஸ்ரீராமபிரான் தன்னைக் காந்தர்வ விவாகஞ்செய்து கொள்ளக் கேட்டுக்கொண்ட பெண்பாலாகிய சூர்ப்பநகையை மானபங்கஞ் செய்வித்ததற்கு நியாயம் வருமாறு:—

இவள் பாபத்தொழிலையே செய்யும் அரக்கியாகையாலும், தன்னுடைய விகார ரூபத்தை மறைத்து மாய்கையால் நல்லுருவந்தாங்கி மோசஞ்செய்யவந்ததாலும், ஸ்திரீகளுக்கு எப்போது மில்லாத சுவதந்திரத்தை மேற்கொண்டு புருஷர்களைப்போல வந்தமையாலும், ஸ்ரீராமபிரானும் இலக்ஷுமணனுமாகப் பலமுறைசொல்லிய நீதியைக் கேளாமல் அங்கிருந்த பிராட்டியை, தனதுஇராஷ்டத் தன்மையால் விழுங்கிவிட எத்தனித்ததாலும், “தன்னைக்கொல்லவருவது பசுவானுலுங்கொல்க’ எனச்சாத்திரமிருந்தும் அவ்வாறு செய்வியாமல் அவள்தானுங் செட்டிப் பிறையுங் கெடுப்பதற்கு அங்கபூதமாயுள்ள நாசி, முதலியவற்றைப் பங்கப்படுத்துவித்துக்கூறித்தனர்.

2. (a) வாலி சுக்கிரீவர் என்னும் சகோதரர் இருவரும், சண்டை செய்கையில் ஸ்ரீராமபிரான் தான் பிரவேசித்தல், (b) மறைந்து நின்றல், (c) அவ்வாறு நின்று வாலியின்பேரில் பாணத்தைவிட்டு வதைத்தல், ஆகிய இவற்றிற்குநியாயம்வருமாறு:—

(a) பூமியென்பது எங்கெங்குளதோ அப்பாகங்கள்யா வும் இக்ஷுவர்து சக்கரவர்த்திக்கு உரியனவாகையால் அவர் பிற்சந்ததியி லவதரித்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கும் உரியதே. அன் றியும் அரசன் தனது குடிகளின் உடல், பொருள், முதலிய வற்றைக் காத்துத் துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்யவேண்டிய கடமையை யுடையவ னாதலாலும், “நீநாட்டின்கண் அரச னாக இரு, நான் காட்டின்கண் அரசு செலுத்துமாறுபோய் வருகிறேன்” என்று பரதனிடத்துச் சொல்லியதற் கினங்க வும், இவ்வாறு சண்டைசெய்யும் இருவரில் சுக்கிரீவனுக்கு வாலிசெய்த அநியாயத்தை முன்னமேயே யறிந்திருப்பதா லும், தன்னையடுத்தவர்களது தயராற் தீர்ப்பது தனது விர தமாதலாலும், தான் இடையிற் பிரவேசித்தனர்.

(b) மறைந்து நின்றதற்கு நியாயம் வருமாறு:—வாலி ன் எதிரிற்போகும்பகூத்தில், சமயத்தை யறுசரித்துவாலி யும் தன்னைச் சரணடைந்தால் அவன் கருத்துக்கு இணங்க நேரிடும், அதனால் “உனக்கு அநியாயஞ்செய்த துஷ்டனை சிகிழிக்கிறேன்” என்று சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்த வாக்குத் திறம்பும் என்பதாலும், துஷ்ட-ஹயினும் சரணடைந்தால் காப்பாற்றலாகாதோ வெனில், துஷ்டர்கள் வேதாத்தியய னஞ் செய்யினும், சாந்திராயண முதலிய விரதமிருப்பினும் அவர்களை நம்புலாகாதென்பது கீழ்ப்புலி ஓர்பிராமணனி டத்துச் செய்த வஞ்சகம், உருத்திராகூப் பூனையின் விரு த்தி ஆகிய இவற்றால் அறியப்படுமாகையாலும், துஷ்டமிரு கங்களைப் பிடிப்போரும் மடிப்போரும் மறைந்து நின்றே செய்வதிகல்பமாகையாலும், வாலி, அவனெதிரில் வந்துசண் டைசெய்பவரது பலத்திற் பாதி அவனுக்குச் சேரும்படி பெற்ற வுரத்துக்குத் தன்னால் யாதொரு பங்கம் வராதிருக் கவும் மறைந்து நின்றனர்.

(c) அவனை மடித்ததற்கு நியாயம்:— அவன் வானர உருவமுடையவனாயினும் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிய

வல்லவனாலால் மனிசனைப்போன்றனே - இவ்வாறிருக்க, யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாத சுக்கிரீவனைக் கொல்லவேண்டும் என்று மெண்ணத்தோடு அவனையடிக்கு அவன் ஒடித் தப்பியபடியால் விட்டும், அவன்மனைவியைத் தன்னாட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டும், மறுபடி யிப்போதசெய்யும் மல்லுயர்த்தத்தில் தம்பி சொர்வதைக்கண்டு சுற்று மிரக்கமின்றி அவனைக்கொல்லவு துணிந்தமையாலும், அவன் மீது அம்பெய்து கொன்றனர்.

N. B. மேற்சொல்லியாயங்குள்பெரும்பாலும்இக்காலியத்தின்கருத்திற்கிணங்கியபடி. சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

VI. Different* names given to certain persons. அவரவர்களுக்குரிய பதபல பெயர்கள்.

1. ஸ்ரீராமபிரான்:—நாசரதி, (இரகுநந்தன்) இராகவன், சக்கரவர்த்தி, திருமகன், காசுஸ்தன், கௌசல்யா நந்தவர்த்தன், பரதாக்கிரஜன், கோதண்டபாணி.

2. சீதை—வைத்தேகி, மைதுலி, ஜானகி.

3. இலக்ஷ்மணன்—சௌமித்திரி, இராமாநுஜன், இளையபெருமான்.

4. பரதன்—கைகேயியாநந்தவர்த்தன். லக்ஷ்மணாக்கிரஜன்.

5. சத்ருக்நன்—சௌமித்திரி, பரதாநுஜன்.

6. அநுமான்—மாருதி, ஆஞ்சநேயன், கேசரிபுத்திரன்.

7. இராவணன்—தசுக்கிரீவன், தசகண்டன், வைஸ்ரவணன்.

8. இந்திரஜித்து—மேகநாதன், இராவணி.

VII. Coincidence of facts etc. between this history, and other histories of similar nature and comparing and contrasting the same. இந்த இராமசரித்திரத்திற்

கும், வேறு சில சரித்திரங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளும் பேதாபேதங்களும் இன்னவையெனச் சுருக்கிச் சாட்டல்.

மேற்சொல்லியபடி எடுத்துக்காட்டத்தக்க சரித்திரங்கள் மூன்று. அவை அரிச்சந்திரபராணம், பாரதம், நளசரித்திரம் என்பன. இவ்விராமசரித்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி அம்மூன்று சரித்திரங்களிலும், சககரவர்த்திகளாயிருந்தவர்கள், சத்தியத்தின் பொருட்டு தம் தம் மனைவியரோடு நாடுகளைத் துறந்து சாட்டிற் சென்றமையும், பிறகு மனைவியரைப்பிரிந்திருத்தல், இராசாசன் வேற்றரசர் முதலாயினோரோடு போர் புரிந்துவெற்றிபெறல், பெரியோர்க்குத் துணையெயல், அடுத்தவர்களை யாழரித்தல், தக்கார்நட்புக்கொளல், அவர் துணையால் ஜயமடைதல், பின்பு குறித்தகாலத்தில் நாட்டைத் திருமுடி புனைதல் முதலியன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. (அச்சரித்திரங்களில் ஒன்றின்வரலாறு அடியில் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.)

 The following verses give the sense of the abstract of the adventures of Harischandra.

"Those plains where sweet Semiramis in splendid state,
The empress of the world all glorious sat;
Where he who conquered worlds did once deplore,
All having conquered could not conquer more,"
"Sometimes 't is grateful to the rich to try
" A short vicissitude and fit of poverty
" Without the stately, spacious room,
" The Persian Carpet or the Tyrian loom."

Dryden.

,r 'After heavy sorrow came more joyous days."

அரிச்சந்திரன் சரித்திரம்.— சத்திய விரதராகிய இச்சக்கரவர்த்தியும் ஞரியவமிசத்திறோன்றிய சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவர். இவர், சத்தியம்என்பது இன்னதெனக்காட்டவந்தவர். தனதுநாடுகர முதலியன கௌசிகமூரீவரால்

(இவர்மனோ நிலையையறியும்பொருட்டு) சூதாகக்கிரகிக்கப் பட்டனவாகையால் அம்முநிலை ருச்சுத்தருவத்தாய்த்தான் வாக்குக்கொடுத்திருந்த இருநிதிபஞ் சேகரிக்கப் பரதேசத்துக்குச் செல்லவேண்டி, இந்நூவைப் பழிக்குஞ்சுந்தரவதனச் சந்திரமதியெனு மனைவி, மைந்தன் உலகதாசன், மந்திரி சத்தியகீர்த்தி, என்பவர்களோடு இடையிலுள்ள காடு மலைகளின் வழியாகத் தன் பின்னனுப்பப்பட்ட தரகுக்காரனாகிய நக்ஷத்திரோசன் என்னு மாயப்பிராமணன்செய்த அளவிலாவுபத்திரவங்களை யறுபலித்துக்கொண்டே போயினர். அப்படிப் போகையில் அம்முநிலை மாய்கையால் எதிரில் வந்த அக்கினியாறு, தஷ்டமிருகங்கள் முதலியவற்றையங் கடந்து காசிரகரத்தையடைந்து மேற்சொல்லியவாறு பொருள்சேகரித்து முநிவனுக்கு அனுப்பும்பொருட்டுத் தன் மனைவியையும் மைந்தனையுந்துறந்து தானும் இழிதொழிலை மேற்கொண்டு சொல்லொணவபத்திரவங்களை யறுபலித்துஞ் சத்தியந்தவறு திருத்தலை யறிந்த முநிவன், மனநடுங்கி இன்னும் இவனைப்பரீக்ஷித்தால் எவ்வுலகமும் பொறுதென்றுகண்டு, தன் மாய்கைகள் யாவற்றையும் நீக்கிக்கொள்ள அச்சக்கூரவர்த்திக்குச் சந்திராதித்தர்க ளுள்ளளவு மாறாத புகழ்கிடைத்தது. பழையபடி தன் நாடுமுதலியன பெற்று முடிதரித்து அரசுநடாத்தினர்.

Comparing and contrasting facts. ஸ்ரீராமபிரான் மாதர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்யும்படி, இராச்சியத்தைத் துறந்து மனைவி, சோதரன், இவர்களோடு காட்டுக்குச்சென்றதுபோல், அரிச்சந்திரமகாராஜனும், தனதுதந்தைக்கு அந்தரசொர்க்கந்தந்த முநிவன் பொருட்டுச் சென்றனராயினும், ஸ்ரீராமமூர்த்தி பதினான்கு வருடங் கழிந்தபிறகுத் தனது நாட்டிற்கு வருவது நிச்சயமாயிருந்தது. அரிச்சந்திரராஜன்க்கோ, மறுபடி நாட்டிற்கு வருவதென்பதே முதலில் ஏற்படவில்லை. இவ்வரசனுக்கு முநிவனது மாய்கையால் பற்

பலதுன்பங்கள் நேரிட்டன. அவ்வரசனுக்கோ இராகுதர்களுபத்திரவமும் அவர்களிடத்துப் போரும் நேரிட்டன. இவ்வரசன் தன் மனைவியையும் மைந்தனையும் அடிமைகளாக ஒருவனிடத்து விற்று அவ்வேதுவால் பிரிந்திருக்க நேரிட்டது. அவ்வரசனோ, தன்மனைவி இராகுதலஞ்சனையால் தன்னை பறியாமற் கொண்டுபோகப்பட அஞ்ஞற்பிரியும்படி நேரிட்டது. இவ்வரசனோ சத்தியம் என்னும் ஒப்பும் உயர்வுமில்லா பாணத்தால், பகைவன்போன்ற விசுவாமித்திர முநிவன் விட்ட மாய்கையாலுண்டான உபச்திரவங்களுன்னும் பாணத்தைத்தோற்கடித்துப் பழையபடி தனது மனைவி, மைந்தன், நாடு, நகர முதலியன பெற்றனன். அவ்வரசனோ பாணத்தாற் பகைவனை ஜயித்து மனைவி நாடு நகரமுதலியன வற்றையடைந்தனன்.

N. B. இவ்வாறே மற்றிரண்டு சரித்திரங்களுடனும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க. அவற்றையுஞ் சொல்லிற் பெருகு மாகையின் சொல்லாதுவிட்டோம். மேற்சரிதையை இன்னும் விசேஷமாய்ச்சொல்லின நீடிச்சுமராகையின் சுருக்கமாய்ச் சொல்லினோம்.

VIII. Inconsistency of facts between this history by this author and the same history by the sage Valmiki.

வடமொழியிலுள்ள வான்மீகராமாயணத்திற்கும், தமிழில் கம்பராற் சொல்லப்பட்ட இராமாயணம் அல்லது இச்சங்கிரக ராமாயணத்திற்கும் உள்ளபேதங்க ளின்னவையெனல்.

வான்மீகராமாயணத்தில்: } கம்பராமாயணம் அல்லது
இச்சங்கிரகராமாயணத்தில்:

- | | |
|--|--|
| <p>(1) தசரத சக்கரவர்த்திக்கு 353 - மனைவிய ருண்டென்றும் அவர்களில் முக்கிராமானவர் மூவரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.</p> | <p>(1) இச்சக்கரவர்த்திக்கு அறுபதினாயிரம்மனைவியொன்றும் இவர்களன்றி முதன்மைபானவர்கள் மூவரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.</p> |
|--|--|

- (2) ஸ்ரீராமபிரான் மிதிலைக்கு வந்தபோது, திருமணத்துக்கு முன்னம் சீதாபிராட்டியைக்கண்டதாகச் சொல்லப்படவில்லை. } (2) திருமணத்துக்கு முன்னம் கன்னிகாமாடத்திலுள்ள பிராட்டியைச் சீராம பிரானும், ஸ்ரீராமபிரானைப் பிராட்டியுங் கண்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
- (3) சீதாபிராட்டியை இராவணன் தொட்டு எடுத்துப் போயினன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. } (3) சீதாபிராட்டியிருந்தபின் னசாஸையோடு பெயர்த்து எடுத்துப்போயினன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
- (4) இந்திரஜித்தின் யுத்தகாலத்தில் மாயாஜனகளை யுண்டுபண்ணி யழித்ததாகச் சொல்லப்படவில்லை. } (4) மாயாஜனகளை உண்டு பண்ணிப்பிராட்டியின்முன் அழித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
- (5) விபீஷணன் இராவணனுக்குப் புத்திசொல்லுகையில் ஸ்ரீராமபிரானது பூர்வ அவதாரவிசேஷம் சொல்லவேண்டி இரணியனது சரித்திரம் சொன்னதாகக் குறிக்கப்படவில்லை. } (5) இரணியனது வரலாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
6. சுக்கிரீவன்காட்டிய துந்துபியின் தேகத்தை ஸ்ரீராமபிரானேதனதுபாதத்தின்பெருவிரலால்எறி ஆகாயத்திற்கிளம்பச்செய்தனொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. } (6) ஸ்ரீராமபிரான் தனது தம்பிக்கு ஆக்கியாபிக்க அவர், தனது பாதத்தால் எற்றினர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
- (7) இந்திரஜித்தின் யுத்தகாலத்தில் வித்யுஜ்ஜிவன் என்பவன் ஸ்ரீராமபிரானைப் போலவுரு வுண்டு பண்ணிச்சீதாபிராட்டி முன்னழித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. } (7) சொல்லப்படவில்லை.

N. B. மேற்சொல்லியதைப்போன்ற பேதங்கள் இன்னு மிருக்கின்றன.

IX. Allusions. சந்தர்ப்பக்கதைகள்.

(a) சீதை பிறக்க இலங்கையழிந்த தெனல்:—பூர்வம்இப் பாதகண்டத்தின் தென்பாகத்தில் தவஞ் செய்து கொண் டிருந்த குசத்துவஜனென்னும் ஓர்மீகரிஷியின் புத்திரியா சிய வேதவல்லி யென்றுமாத், தனக்குழிமநாராயணனே கணவனாகவேண்டுமென நோன்பு நோற்றுக்கொண்டிருப்ப தைக்கண்ட இராவணன், தன்னை மணம்புரியும்படி வேண்டி யும் பிரயோஜனப்படாததால் பலவந்தமாக அம்மாதைக்கவ ர்ந்துபோக எத்தனித்தனன். இதைக்கண்ட ரிஷிபுத்திரி தன் முன் தீயைவளர்த்தி, “இராவண உன்னைக்கொல்லு விப்பதற்கு யானேதோரப்பினியாக மறுபடியும் அவதரிப்பன்” எனச் சொல்லி அத்தியிற் பிரவேசமாயினள். பிறகு இம்மாத், சில காலஞ் சென்றபின், இலங்கையிலுள்ள ஓர் கேணியில் மலர்ந் திருந்த தாமரைமலரில் ஓர் சிறிய சிசுவாகத்தோன்றியிருக்க, இராவணனுக்குப் பூஜையின்பொருட்டுப் புஷ்பம்பறிக்கவந்த வனால் இவ்வற்புதம் வெளியாயிற்று. இதனைக்கண்ணுற்ற இராவணன், சோதிடர்களுல் இச்சிசு இவ்வூரிலிருந்தால் அரசனுக்கு ஆகாதென்றறிந்தபின்னர், அதனையோர் பேழையுள் வைத்துக் கடலில் விடுக்க அது அலைகளால் அடித்து வரப்பட்டு ஜனகராஜனது பட்டணத்தருகில்க்காசட்டி மண லால் மூடப்பட்டிருந்தது. இது தெய்வத்தன்மையான சிசு வாகையால் ஆகாரமில்லாமல் உயிருடனிருந்தது. பின்பு யா கத்தின்பொருட்டு ஜனகராஜன் கடற்கரை யோரமாக உழு வித்தபோது அப்பெட்டிவெளிப்பட்டு ஜனகராஜனால் சீதை யென நாமகரண மிடப்பட்டது.

(b) இராவணகும்பகர்ண ஜனனம்.—ஓர்காலத்தில், பரம பதத்தின் துவாரபாலர்களாசிய ஜயன், விஜயன் என்னுமிரு வர் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவின் ஆக்கினையை (அர்வாசமுதிஷுக்கு

அஞ்சி) கடந்ததால், அவர் இவர்களைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு, தனக்கு விரோதிகளாக மூன்று ஜனன மாவது, பக்தர்களாக ஏழுஜனனமாவது பூலோசத்தில் எடுத்தல் வேண்டுமென்றனர். இவர்கள், விரோதிகளாகச் சனனமெடுக்கும் பக்ஷத்தில் மூன்று ஜனனத்தில் பரமபதம்நிடைக்கிற தென்னும் அதுகூலத்தை யெண்ணி அவ்வேற்பாட்டின்படி இரணியன், இரணியாகூன் ; இராவணன், சும்பகன்னன் ; கஞ்சன், சிசுபாலன் ; என்னும் பெயருடையவர்களாய் மூன்றுவிசை அவதரித்துக் கடைசியிற் பரமபதமடைந்தன ஒன்று தெரியவருகிறது.

(c) சம்பாதிமயேந்திரபாவதத்திலுருத்தல். vide notes on the 42nd stanza.

(d) சுயம்பிரஸூப பிலத்துள்ளிருத்தல் 40 „

(e) இலங்கை உண்டானவிதம் 55 „

X. Causes for the certain occurrences. சிலசம்பவங்கட்கு ஏதுக்கள்:

1. கைகேயிக்கு இரண்டு வரம் தருகிறேன் எனத்தசரதர் சொல்லியதற்கு ஏது:—பாரதம் சபூபர்வத்தில் திரிதராஷ்டிரரனிடத்தில் வரங்கேட்கும் திரௌபதி “வைஸ்யஜாதி ஸ்திரீக்கு ஒரு வரமும், க்ஷத்திரிய ஜாதிஸ்திரீக்கு இரண்டு வரமும், சூத்திரஜாதி ஸ்திரீக்கு மூன்று வரமும், பிராமணஜாதி ஸ்திரீக்கு அனேகவரமும் கொடுக்கலாம் என்று சாத்திரமிருக்கிறது” என்று சொல்லியதை யதுசரித்திருக்கிறது.

2. கைகேயி தனக்கு இரண்டு வரம் தரவேண்டுமென்றதற்கு ஏது: கேகயராஜன் தன்புத்திரியைத் தசரத சக்கரவர்த்திக்குத் தருகையில் தனகுமாரத்தியினிடம் பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமெனக் கேட்டிக் கொண்டதற்குத் தசரதர் இணங்கியிருந்தது கைகேயிக்குத் தெரியுமாதலால் ஒருவரம் தன் மகனுக்குப் பட்டத்திற்கென்றும்,

மற்றொன்று ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதற் கென்றும் ஆதியிலேயே கைசேயி எண்ணியதாம்.

3. பிராட்டியைத் தேடிப்போயின் அதுமான் அசோக வனத்தையழித்ததற்கு ஏத (vide notes on the 44 th stanza for cause.)

4. அதுமனால் யுத்தகளத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சஞ்சீவி பெரும்பாலும் வானர வீரர்களுக்கு மாத்திரமே உபயோகப் பட்டதற்குக்காரணம் (vide notes on the 83rd stanza for cause.)

5. இத்திரஜித்து மாயா சீதையை அதுமன்முன் கொண்டுவர் -ழித்ததற்குக் காரணம். (vide notes on the 84th stanza for cause.)

6. யாவராலும் விரும்பப்படும் ஸ்ரீராம பிரான் மேல் கைசேயிக்கு ஏவல் செய்பவளாகிய மந்தரை விரோதங்கொண்டதற்குக் காரணம்:— ஸ்ரீராம பிரான் சிறுவயதில் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கையில் தரையில்மோதியபந்து அவ்வழியில் வந்து இம்மந்தரையின்மீது பட, அவள்தன்னையே யடித்ததாகச்சொல்ல, அவர் உண்மையைச்சொல்லிச் சமாதானஞ் செய்துங்கேளாதபடியால் கடிந்து கொண்டனர்-அவள் செய்யுந் தொழிலுச்சேற்ற அற்ப புத்தியுடையவளா யிருந்ததால் அதுமுல் கார்ப்பிண்ணியம் வைத்திருந்தனர்.

XI. Certain inferences drawn by certain personages from certain occurrences. இன்ன செய்கையினால் இன்னார் இன்னவிதமாக அபிப்பிராயப்பட்ட தெனல்.

1. இலங்கையிற்சென்று மீண்ட அதுமான் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எதிர்முகமாய் வராமல்தென்திசையைநோக்கியஞ்சலிசெய்தபடியேவருகையில் அவர்கொண்ட கருத்தாவது:— தென்திசையிற் சீதை உயிருடன் க்ஷேமமாயிருக்கின்றதை அதுமான் கண்டனன். ஆதலாற்றான் அச்சீதையை வணங்கியபடியே நம்மிடத்து வருகின்றனன் என்பதாம்.

2. பிராட்டியைத்தேடிச்சென்ற வானர வீரர் மதுவனத்தை யழித்தனரென்று சொல்லக்கேட்ட சுக்கிரீவன் ஊகித்ததாவது - பிராட்டியைத் தேடிச் சென்றவர்களாவது அப்பிராட்டியைக் கண்டிருக்கவேண்டும், அல்லது அவர்கள் தலைவர்களாவதுகண்டுவந்து இவர்களுக்கு அச்சந்தோஷ செய்தியை யறிவித்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறல்லாவிட்டால் வானரவீரர்கள் மதுவனத்தையழித்து அதனையுண்டுகளித்திரார் என்பதாம்.

3. கௌசிகமுனிவன் தசரதரை நோக்கி “நான் செய்யும்யாகத்தைக் காப்பதற்கு ஸ்ரீராமனை யனுப்பு” என்றதால் - திரிகாலக்கியானியாகிய வசிஷ்டர் அறிந்ததாவது:— எந்த நோக்கத்தால் கடவுள் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தாரோ அந்நோக்கத்துக்கு உபகரணமாக (இவ்வுலகத்தியல்பின்படி) விசுவாமித்திரர், வில்வித்தைமுதலியனவும் தேவதாஸ்திரங்களை யடையும் வழிகளையும் உபதேசித்து, மிதிலையில் சீதாவிவாகத்தையும் நிறைவேற்றப்போகின்றனர் என்பனவும் அதன்மேல் விளைவையுமாம்.

4. இராவண சம்மாரமாய் ஸ்ரீராமபிரான் முதலிய எல்லோரும் பரத்துவாஜ முனிவனது ஆச்சிரமத்தில் விருந்துண்டின்பு, தமயனோடு காட்டுக்குவந்திருந்த பதினான்கு வருஷகாலமும் (ஆகார) நித்திரையை நீக்கியிருந்த இலக்ஷ்மணற்கு, அன்று போஜனம் உண்டதால் “உண்ட யிளப்புத்தொண்டருக்கு முண்டு” என்றபடி அவர்தடுக்கமுடியாதவிதமாக நித்திரை வர, இவ்வளவு காலமாய் நீங்கியிருந்த மூதேவி இன்று நெருங்கினனே யென்றெண்ணித் தனக்குத்தானே புன்னகை கொண்டிருந்ததைக் கண்ட இரகுநந்தனன் (அவ்வவதாரத்துக்குத்தக்கபடி) ஊகித்ததாவது:— அந்நியனது நகரத்து இதுவரையிலும் இருந்த சீதையை நமது தமயன்னைத்துவந்துவிட்டனனே யென்றெண்ணிப் பரிகாசமாக நமது தம்பி நகைக்கின்றனன் என்பதாம்.

XII. Double interpretations of expressions. சொற்றொடர்கள் அல்லது சொற்களுக்கு இருவிதமான பொருள்.

1. அங்கைநெடுங்குசன் - Vide notes on the 18th stanza.

2. ஆதிமாமுடி. ,, 24

3. சுந்தரனுமத் துணைதுயர்க்கடலுளாழ்ந்தான் } 38.
இந்திரன் மகத்திரிய தெய்தினனிநுந்தான் }

4. தனாக்கு நாயகன் தம்பி. Vide notes on the 73rd stanza.

5. பின்றலில் பிலத்திடை. ,, 40th ,,

6. சாகரந்தனைக் காலினேகிவந்த = சமுத்திரத்தை, காலின் + ஏகி என்பதால் காற்றைப்போல மகாவேகமாய்த் தாண்டிச் சென்று என்றாவது, கால் = காற்று அல்லது அக் காற்று நிறைந்துள்ள ஆகாயமார்க்கமாய்த் தாண்டிச் சென்றனர் என்றாவது, கால் - அல்லது சிறுதண்ணீர்க் காலேத்தாண்டிவதுபோலத் தாண்டிச் சென்றனர் என்றாவது கொள்ளலாம். (48-வது செய்யுள்.)

7. இடந்தருமிராகவன. (75 - வதுசெய்யுள்) இடம் + தரும் என்பதற்குப்பேரின்பத்தைத் தரும் இடமாகிய மோகக்ஷவுலகம் என்றும், இடம் பகைவராயினுத் தன்னை யடுத்தவர்களைக் காத்தலை, தரு-செய்கின்ற இராகவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

8. அரணிய நெஞ்சினுனவன்றன்றேவியாம். (53-வது செய்யுள்) இதில் அரண் + இயல் + நெஞ்சினுன் - என்பதற்கு, காக்கும் + தன்மை (தங்கிய) + மனத்தையுடையவனென்று ம், அரணியன் = காவலன் அல்லது (அவ்விரணியனுக்கு) துணைவனாயிருந்த இரணியாக்கூலும், எஞ்சினுன் - (அவ்விஷ்ணுவிலேயே) மடிந்தான் என்றும். பொருள்கொள்ளலாம். (N. B. இதைப்போன்ற மற்றவற்றை ஆங்காங்கு கண்டிகொள்க.)

XIII. Peculiarities of expressions or words. அந்தந்த விடங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் சொற்றொடர்களாலும் சொற்களாலும் உள்ள விசேஷங்கள்.

Exercise.

Vide notes on the

(1) வாரகுழற்றாடகை.	„ 5th stanza.
(2) ஓமமாவலி.	„ 5 „
(3) சினவீரர்.	„ 6 „
(4) மற்றுத்தனுவலி.	„ 9 „
(5) மழுவேந்தன்.	„ 12 „
(6) குருகங்கை.	„ 17 „
(7) வரத்தாலரசிந்தருள்.	„ 15 „

(இதைப்போன்ற மற்றவற்றை ஆங்காங்கு கண்டு கொள்ளு.)

XIV. Ellipses. அந்தந்த விடங்களில் மறைந்து அல்லது தொக்கியிருக்கும் சொல் அல்லது சொற்கள் இன்னவை யெனல்:—

(1) அன்றதுமனங்கதன்—(40 - வது செய்யுள்) இதில் அன்றுஎன்னும் பதத்தின்முன், ஸ்ரீராமபிரான் : நியமித்த என்னும் இருசொற்கள் மறைந்திருக்கின்றன.

2. கண்டு சீதை கவர்ந்ததுதாவென—(30 - வது செய்யுள்) இதில், கண்டு என்பதன்முன், பன்னசாலைக்கு எதிரில் வந்த பொன்மானை என்னும் வார்த்தைகள் தொக்கியிருக்கின்றன.

3. அப்புறத்தின் மருத்தனை—(69-வது செய்யுள்) இதில் அப்புறத்தில் என்பதற்கு முன் கும்பகர்ணன் வதைக்கு என்னு மிருசொற்கள் மறைந்திருக்கின்றன.

4. பற்றினர் சாரணசுகரை—(58-வது செய்யுள்) இதில் சாரணசுகர் என்பதற்கு முன் வானரப்படையில் அவர்களைப்போல வருக்கொண்டுவந்த என்பதுவரையில்

தொக்கியிருக்கின்றது. (இவ்வாறு வரும் மற்றவையையும் ஆங்காங்கு கண்டுகொள்க.)

XV. Geographical positions and importance of certain places. இன்ன நகரம் அல்லது மலை இன்ன இடத்தில் இருக்கிறது என்பதும் அதனதன் பெருமையும்.

1. பஞ்சவடி—அரங்கபாத்தில் (Aurangabad) கோதாவரி உற்பத்தியாய் வரும் வழியில் உள்ள விடம். இவ்விடத்தில் சூரப்பநகையின் நாசி முதலியன அறுபட்டதாகையின் இக்காரணத்தாலேயே இவ்விடத்திற்கு நாசிக் அல்லது நாசுக் (Nasik) என்று வழங்குகிறதெனத் தெரியவருகிறது. அன்றியும் இவ்விடம் (Khandesh) காண்டஷுக்குத் தெற்கிலுள்ள யாத்திராத்தலம்.

2. மயேந்திரம்—மலையாள சமுத்திரக்கரையோரத்திலுள்ள பர்வதம். சத்தகுலாசலம் எனி லொன்று. இப்பர்வதத்திலிருந்துதான் அனுமான் இலங்கையை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

3. சித்திரகூடம்—சென்ட்ரல் இண்டியா ஏஜென்ஸி (Central India Agency) இல் பண்டித்கண்டி (Bundelkand) என்னுமிடத்திலுள்ள ஓர்மலை - ஸ்ரீராமபிரான் தங்கிய இடம்.

4. சித்திரகூடம்—சிதம்பரம். சிறந்த சிவாலயமும் விஷ்ணுவாலயமும் உள்ள விடம்.

5. கோசலம்—நேபாளத்திற்கும் சங்கை நதிக்கும் இடையிலுள்ள தேசம். ஸ்ரீராமபிரான் பிறந்த நாடு.

6. தண்டகாரண்யம்—யமுனை கோதாவரியென்னுமிருநதிகளுக்கும் இடையிலுள்ள வனந்தரம். பூர்வம் முசி வர்களும், இராகுதர்களும் வாசஞ்செய்தவிடம்.

7. கிஷ்கிந்தை—பல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள (Humpey) ஹம்பியென்னு மலைக்கோட்டையுள்ள விடம். வாலியின் நகரம்.

8. பம்பாநதி—விந்திய பர்வதத்திற்குத் தெற்கில் டெக்கனில் (Deccan) உள்ள ஓர்நதி.

9. சேது—கீழ்சமுத்திரமும் தென்சமுத்திரமும் ஒன்றுயர்ச்சேருமிடம். இலங்கைக்குப்போக அணை சட்டப்பட்ட விடம்.

10. பரத்துவாஜருடைய ஆச்சிரமம்—அல்லாராஜ யத்தின்தென் கீழ்ச்சிசையில் கங்கையமுனைச் சுவாமி என்று மூன்றுநதிகள் சேருமிடத்திலுள்ள அல்காபாத்தில் (Allahabad) இருக்கும் ஓர் பெரிய நகரவனம்.

XVI. Grammar.

(a) Figurative words or tropes. ஆகுபெயர்.

பொருள் முதலானோடு அளவை சொல்தாளி
சருவி காரியம் சருத்தன் ஆதியுள்
ஒன்றன் பெயரால் அதற்கினைய பிறிசைத்
தொன்முறை உரைப்பன ஆகுபெயரே.

This sutram is translated.

Figurative words are formed from words connected with the six common-places, viz, measurement or numbering, the container for the thing contained, cause for the effect, effect for cause, the work for the author, the author for the work etc., the name of one thing being put for another, on account of the supposed resemblance between the two things.

1. இடவாகுபெயர், காலம், குணம், தொழில், கருவி, கருத்தா belong to metonymy.

2. பொருள், சினை, எண்ணம், சொல், தாளி—belong to Synecdoche.

N.B. As for examples of the above refer to my notes on the text.

(b) Changing one figure into another. ஒரு ஆகுபெயரை வேறொன்றாக வுபயோகிக்கும் வகையைக் காட்டல்.—

1. கார் - என்னுந் கருநிறத்தின்பெயர் மேகத்திற்கு ஆகும்போது ஆகுபெயர். அம்மேகம் வருஷிக்குங்காலத்தை யுணர்த்துசையில் இருமடியாகுபெயர். ஆக்காலத்தில் வீளையும்பயிரை யுணர்த்துசையில் மும்மடியாகுபெயர். மற்றவை யும் இவ்வாறே.

2. Vide grammatical notes on 'முக' 'வரை' in the stanzas No. 24, and 42 respectively.

(c) Metaphor, comparison—உவமை or உருவகம். Ex. வெள்ளிகேவல். Vide notes on the 12th stanza. உவமை is also an allegory, or parable.

(d) Solecisms, grammatical errors—வழு. Ex. அவர்கள் வந்தன.

(e) Allowed anomalies or deviations from grammatical rules. வழுவுமைதி. Ex. “தந்தனை” vide notes on the 38th stanza.

(f) Personification—பாவனாரூபம் ‘கடலுடையிலங்கை’ Sea-clad Lanka (vide notes on the 55th stanza.) “கல்லும் புல்லும் கண்டுருகப்பெண்களரி நின்றான்” The maid stood looking so sweetly, that the very herbage and rocks would have melted, had they beheld her.

(g) Antonomasia or individual for the species. தொகைச்சிறப்பு. as. அவன் வித்தையிற் பிரசுர்பதி This is same as saying, He is a Solomon. i. e. learned.

(h) Hyperbole. உயர்வு நவிர்தி Ex. Fleet as wind. ‘வரைப்புயம்’ (vide 81st stanza.)

(i) Irony. சூதிப்பு i. e. contrary to what is actually meant. as “நன்று நீசெய்தி யென்றான் நடிங்கின னெரிபுக் குயந்தான்!” Vide 98th stanza.

(j) Prescription - மரபு-என்பது, பெரியோர் எந்தப் பொருளை எந்தச்சொல்லால் எவ்வாறு சொல்லினரோ அப் பொருளை அச்சொல்லால் அவ்வாறு சொல்வதாம். 29 - வது செய்யுளில் பொன்னிள நவ்வி - என்சையில் நவ்வி - என்பதற்கு மான் கன்று எனப்பொருள். இதில் மானினது கன்று - என்பது மரபு. இதை விட்டி மான்குட்டி என்பது மரபு வழு. மற்றவையும் இவ்வாறே.

(k) Interchange of casual signs. உருபு மயக்கம்- என்பது ஒரு வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்தில் வேறொன்று வழங்குவதாயினும் பொருள் செல்லும் வழியாய் உருபைத்திரித்துக்கொள்வதாம். உ - ம். பழியை யஞ்சினான்.

(l) Euphony. இசைநிறை - vide notes on the 34th and 50th stanzas.

XVII. Rhetorical embellishment. அலங்காரம்.

(a) 81-வது செய்யுளிலுள்ள வகாப்பிய மகோதரன்- என்பதிலும், 62-வது செய்யுளில் பாதுபங்கயம் என்பதிலும் முறையே போன்ற, ஆகிய, என்னும் பண்புறுப்புகள் தொக்கியிருப்பதால் தொகையுருவகம் எனப்படும். உருவகமாவது- உபமான உபமேயங்களை ஒற்றுமை படுத்திக் காட்டுவதாம். அன்றியும் மேற்சொல்லியது உயர்வு நலிற்சியணி எனவும் படும். இதைப்பின்வருவதிலுங்காண்க.

(b) 10 - வது செய்யுளிலுள்ள “இந்திரவில் எனயாரு மெடுத்தே” என்பதில்ஜனகராஜனிடத்திருந்த தனுசை, இந்திரதனுசுபோன்ற தனுசு எனச்சொல்ல வதொழித்து, ‘இதுவே இந்திரதனுசு’ என்று கண்டோர் அதிசயித்துச் சொல்லு

ம்படியான வில் என உபமேயத்தை யதன் சொல்லாற்சொல்
லாமல் உயர்வினால் உபமானச் சொல்லால் இலக்கணையாற்
சொல்வதற்கு, உயர்வு நவீற்சி யலங்காரம் அல்லது உருவக
வுயர்வு நவீற்சி யலங்காரம் எனப்பெயர்.

* (c) 60-வது செய்யுளில் இலங்கைவேந்தனும் என்பதில்
உள்ளதற்கு நிரல்நிரா என்னு மலங்காரம் எனவும், நிரனி
ரைப்பொருள்கோள் எனவும்பெயர். பொருள்கோள் எட்டு
வகைப்படும். நன்னூல். பொதுவியல் சூ-60-முதல் 68-வரை
யில் இதைக்காண்க. Vide notes on the 60th stanza.

XVIII. Prosody - யாப்பியல் - கம்பராமாயணக்கருப்பொரு
ளிலுள்ள விருத்தச்செய்யுட்களினியல். பொதுவாகப்
பாவினங்கட்கு உறுப்புகள்,

(a) எழுத்து, (b) அசை, (c) சீர், (d) தளை. (e) அடி, (f)
தொடை, என்னும் ஆறும்.

(a) A lotter - எழுத்து - என்பது எழுத்திலக்கணத்
தற்சொல்லிய முதல், கார்பு என்னுமிருவகை எழுத்துக்க
ளுமாம். செய்யுளடிக்கு எழுத்து எண்ணுகையில் மெய்கள்
எண்ணப்படா.

(b) Metrical syllable. அசை - என்பது எழுத்துக்
களாலாக்கப்பட்டிச் சீர்க்கு உறுப்பாய் வருவதாம்.

அவ்வசை (1) நேரசை (2) நிராயசை யென இருவ
கைப்படும்.

(1) நேரசையாவது, ஒரு குற்றெழுத்தாயினும் ஒரு நெ
ட்டெழுத்தாயினும் தனித்தாவது ஒற்றடித்தாவது வருவதாம்.
உ-ம். அ, ஆ, இ, ஐ.

(2) நிராயசையாவது - இரு குறிலாவது, குறிலும் நெடி
லுமாவது முன்போல் தனித்தாயினும் ஒற்றடித்தாயினும் வரு
வதாம். உ-ம். கர, கரா, கரம், கராம்.

(c) Metrical feet - சீர் என்பது மேற்சொல்லிய அசை சிலவேளை தனித்தும் பெரும்பாலும் இரண்டு முதலாகத் தொடர்ந்தும் வருதலால் ஓரசைச் சீர் (2) ஈரசைச்சீர், (3) மூவசைச்சீர், (4) நாலசைச்சீர் என நான்கு வகைப்படும். இவற்றுள் நேர் நேர், நிரா நேர், நேர் நிரா, நிரா நிரா இந்நான்கும் ஈரசைச்சீராம். உ-ம்.

தே மா - நேர் நேர் } இவ்விரண்டும் மாச்சீர்.
புளி மா - நிரா நேர் }

கூ விளம் - நேர் நிரா } இவ்விரண்டும் விளஞ்சீர்
கரு விளம் - நிரா நிரா }

மேற்சொல்லிய மாச்சீரும் விளஞ்சீரும் அகவற்கே யுரியனவாய் இயற்சீரெனவும் அகவற் சீரெனவும்படும்.

(3) மூவசைச்சீராவது மேற்சொல்லிய நேர் நேர் முதலிய நான்கின் இறுதியிலும் நேரசையும் நிராயும் தனித்தனி கூடிவருதலாகிய எட்டுச்சீர்களுமாம்.

உ-ம். தே மாங் காய் - நேர் நேர் நேர் } இவைகாய்ச்சீர்
புளி மாங் காய் - நிரா நேர் நேர் }
கூ விளங் காய் - நேர் நிரா நேர் }
கரு விளங் காய் - நிரா நிரா நேர் }
தே மாங் கனி - நேர் நேர் நிரா } இவைகனிச்சீர்.
புளி மாங் கனி - நிரா நேர் நிரா }
கூ விளங் கனி - நேர் நிரா நிரா }
கரு விளங் கனி - நிரா நிரா நிரா }

மற்றைச்சீர்களு மிப்படியே வரும்.

நாலசைச்சீர்க்கு உ-ம்.

தே மாந் தண் பூ - நேர் நேர் நேர் நேர்.
புளி மாந் தண் பூ - நிரா நேர் நேர் நேர்.
கரு விளந் தண் பூ - நிரா நிரா நேர் நேர்.
கூ விளந் தண் பூ - நேர் நிரா நேர் நேர்.
தே மா நதும் பூ - நேர் நேர் நிரா நேர்.
புளி மா நதும் பூ - நிரா நேர் நிரா நேர்.

சரு விள நதும்பு - கிரா கிரா கிரா நேர்.

கூ விள நதும்பு - நேர் கிரா கிரா நேர்.

இத்தன்மைய நாற்சீர்கள் கலியி னுள்ளும் அகவலுள னும் வருவன.

(d) Connection of feet. தலை-என்பது நின்ற சீரின் சுற் றகையோடு வருஞ் சீரின் முதலகை ஒன்றியாவது ஒன்றும் லாவது கூடிநிற்பதாம். நேரகைச் சீர்முன் நேரகையும் நிர்யகைச் சீர்முன் நிராயும் வருதற்கு ஒன்றிவருதல் என் றும், இவை மாறு பட்டு வருதற்கு ஒன்றித்தென்றும் சொல் லப்படும். (இத்தளைகள் பலவகைப்படுமானகையின் அவற்றை யிங் தசொல்லிற் பெருகும்.)

(e) Line. அடி-என்பது மேற் சொல்லப்பட்ட தளைகள் ஒன்றும் பலவும் அடுத்த வருவதாம். அவ்வடியானது, குற ளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என ஐந்து வகைப்படும். இவற்றுள் இருசீரால் வருவனகுறளடி யென வும், முச்சீரால் வருவன சிந்தடி யெனவும், நாற்சீரால் வரு வன அளவடி அல்லது நேரடியெனவும், ஐஞ்சீரால் வருவன நெடிலடி யெனவும், ஐந்தின் மேற்பட்ட சீரால் வருவன வெல்லாம் கழிநெடிலடி யெனவும் படும்.

(f) Consonance. தொடை-என்பது பலவழிகளி லேனு ம் பலசீர்களி லேனும் எழுத்துக்கள் ஒன்றி வரத் தொடுப்ப தாம். இத்தொடை (1) எதுகைத் தொடை, (2) மோனைத் தொடை என இருவகைப் படும்.

(1) Rhyme. எதுகைத் தொடையாவது - அடிதோறும் முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க, இரண்டாமெழுத்து ஒன் றிவரத்தொடுப்பதாம் உ-ம், “நாடுகோசல நாடு மாரதபுன ற்சரயு ஆடுதிண்கொடியயோத்திமாநகர்” இவ்விரண்டடிக ளிலும் முதலெழுத்துக்களிரண்டும் நெடிலாகவும், இரண்

32. ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணக்கருப்பொருள்

டாமெழுத்துக்கள் ஒத்து ஒரேயகையான எழுத்துக்களாக
வும் வருகின்றன.

(2) Alliteration. மோனைத் தொடை - என்பது அடி
தொடும் முதறதிரின் முதலெழுத்தோடு, பின்வருஞ்சீர்களில்
ஒன்றனுள்ளேனும் பலவற்றினுள்ளேனும் முதலெழுத்து ஒன்
றிவரத் தொடுப்பதாம்.

உ-ம் மெற்காட்டிய “நாடுகோசலநாடு மாநதிபுனற்சா
யு” என்பதில் முதற் சீரிலுள்ள நா-என்னும் முதலெழுத்தோ
டு பின்சீர்களின் முத்லில் வரும், நா, ந, என்னும் எழுத்துக்
கள் ஒத்து வருதலுக்காண்க.

மோனையாகவரும் எழுத்துக்கள் வருமாறு.

அ-ஆ, ஐ ஒள-இந்நான்கும் ஒன்றற்கொன்று மோனையாம்.

[illegible]

உ - ௨௪ - ௭ - ௭

ஞ-ந, சத,ம-வ இவை ஷே

N. B. மோனையாகிய மெய்கள் அவ்வுயிர்களாயினும் இவ்வுயிர்களாயினும் ஏறப்பெற்றே வ்ரவேண்டும்.

இனி இக்கம்பராமாயணக் கருப்பொருளில் வழங்கும் விருத்தச்செய்யுட்களின் வகைகளைச் சொல்வோம். அவை (a) கலிவிருத்தம், (b) கலிநிலைத்துறை, (c) அறுசீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம், (d) எழுசீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம் என்பன.

(உ) சுவீகரித்தமாவது - மேற்சொல்லியவாறு நாற்றே
டி. நான்கினைக் கொண்டுவரும்.

(b) கவிநிலைத்துறையாவது - ஐஞ்சேரடி நான்கினைக்கொண்டுவரும்.

N. B. கலித்துறை - என்ருல் கட்டளைக்கலித்துறைமுதலியவற்றிற்கும் ஆளுமரகையின் அவ்வா றல்லவெனக்தாட்ட ஆன்ருர் கூறியபடி கலிங்கத்துறையென்றும்.

(c) ஆசிரியவிருத்தமாவது - அளவு ஒத்த சுழிநெடிலடி நான்கினால்வரும்.

Stanza scanned.

சுவிவிருத்தம்.

மிக் க சவ - ரிக் கினி ய - வீ டரு ளி - விட் டுப்,
நேர் நேர் நிரா - நேர் நிரா நேர் - நேர் நிரா நேர் - நேர் நேர்
பக் க மது - மிக் க மலர்ப் - பம் பை நதி - கண்ணுத்,
நேர் நேர் நிரா - நேர் நேர் நிரா - நேர் நேர் நிரா - நேர் நேர்,
றக் கண - மகன் றது ம - நா னென - வுரைப் பக்,
நேர் நிரா - நிரா நிரா நேர் - நேர் நிரா - நிரா நேர்
சுக் கிரி ப - னைத் துணை - யெனத் தொடர் பு - கொண் டான்
நேர் நிரா நேர் - நேர் நிரா - நிரா நிரா நேர் - நேர் நேர்

கம்பராமாயணக்கருப்பொருளில் இன்ன எண்களுள்ள
செய்யுட்கள் இன்னவகையான விருத்தச்செய்யுட்கள் என்
று இதனடியிற் காட்டியிருக்கிறோம்.

சுவிநிலைத்துறை. 1 to 9, 60 to 69, 81 to 93.

சுவிவிருத்தம்-10 to 45; 50 to 59, 70 to 77.

எழுசீர்க்குழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம் 46 to 49.

அறுசீர்க்குழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம் 78-80 & 94 to 100.

APPENDIX
CLASS I.

Idiomatic Tamil sentences translated.

1. அவர்கள் வழக்கு இன்னும் இழுப்பிலிருக்கிறது. Their (case) suit is still pending.

2. அவன் இனகினைமனதுடையவன். He is a person of a compassionate disposition.

3. அவன்காரியம் இன்னும் இறக்கத்திலிருக்கிறது. His business is not (thriving) prospering.

4. நோயாளிக்குச் சோற்றிறக்கமில்லை. A sick person has no appetite.

5. அவன் இப்போபின்னைக்கென்று போக்குச்சொல்லுகிறான். He puts things off from day to day.

6. ஊசுமுனைநாட்டும் இடமுங் கொடுக்க மாட்டேன் என்று துரியோதனன் சொன்னான். Said Duriyodana that he would not give any ground, not even so much as a needle's end would cover.

7. அந்தநியாயத்தில் ஊன்றிப்பேசுகிறான். He lays stress on this argument.

8. அக்கோட்டைக்குப் போட்ட முற்றுகை எடுபட்டுப் போயிற்று. The siege of that fort was raised.

9. உனக்கு எழுத்துவாசனைதெரியுமா? Can you read and write at all?

10. அந்தப் பிரயோஜனத்திக்கு என்னை ஒப்புக்கு அழைத்தான். He invited me to the ceremony for form's sake.

11. என்கையிலிருக்கிறது ஒற்றையோ இரட்டையோ? Is what I have in my hand odd or even?

12. இந்தக்காரியத்தைக் குறித்து கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள். She is bent upon carrying out this business.

13. நான் என்ன சொல்லியும் அவன் அந்தவிஷயத்தில்
வெறுதானே வென்றிருக்கிறான். He is indifferent about
the affair in spite of all I have said.

14. அவனுக்குத் திருஷ்டி சுழித்தார்கள். They re-
moved the influences of the evil eye from him.

15. அவன் இந்த விஷயத்தில் திருஷ்டி வைக்கவில்லை.
He has not paid attention to the subject.

16. அவனுக்குத் திருஷ்டி மட்டா யிருக்கிறது. His
sight is bad.

17. அவனுக்குத் திக்குமில்லை திசையுமில்லை. He has
neither home nor country.

18. இவன் அவன் கண்ணைத் துடைத்து அனுப்பினான்.
(lit) This man [wiped his tear's and] consoled him.

19. சோலிருக்கச் சனையைவிழுங்கினான். He stole a
thing very artfully, without visible traces being left.

20. சாயுங்காலத்தில் வானம் செக்கச்சிவென்றிரு
க்கிறது. The sky is very red in the evening.

21. இருளோவென்றிருக்கிறது. There is total dark-
ness.

22. அவனுக்கு இரண்டு கண்ணுஞ் செவசெவென்றிருக்
கிறது. Both his eyes are quite red or inflamed.

23. காலிபோர்னியாவில் தங்கம்பாளம் பாளமாய் அசட்
படுகிறது. Gold is found in flat masses in California.

24. இரும்பு நயமான லோகம் மேலும் காய்ந்திருக்
கும் பொழுதுதான் அடிக்குநயப்பாயிருக்கும் Iron is
cheap and is malleable only when hot.

25. அப்பிரதிமையின் முகத்தில் எவ்வளவு நயம் இரு
க்கிறதுபார். See how much beauty or grace there is in
the face of the image (picture.)

26. இந்த மருந்தை தேனில் அனுபானம்பண்ணிச்சாப் பிடச் சொல்லு. Tell him to take this medicine in honey.

27. அவனைக் கையோடே அழைத்துவா. Bring him along with you [or immediately.]

28. அவனுக்குப்புத்தி சிதறியிருக்கிறது. His mind is bewildered.

29. மாங்காய்தின்று பல்கூசுகின்றது. As he has eaten mangoes his teeth are set on edge.

30. அவன் பசுபசென்று (முழிக்கிறான்) வீழிக்கிறான். He stares and is silent [through fear or shame.]

31. அவ்வியாதிடஸ்தன் மல்லாக்கப் படுக்கக் கூடா தென்றும் வலப்பக்கம் ஒருசரித்துப் படுக்க வேண்டிய தென்றும் வயித்தியன் சொல்லினான். The doctor advised the patient not to lie on his back, but on the right side.

32. கரைபுரண்டு தண்ணீர் ஓடிட்போயிற்று. The water has overflowed the bank.

Class 2.

1. நெஞ்சு படபடென்று துடிக்கிறது. His heart is palpitating (beating fast.)

2. நெருப்பு மடமடென் மெரிகிறது. Fire burns with a rustling noise.

3. காற்று ஜில்லென்று (சூசூருளென்று) வீசுகின்றது. A chill wind blows.

4. தாரைதாரையாய் மழைபெய்தது. Rain fell in drops.

5. வண்டிகடகடென்றோடுகிறது. The cart runs at a rattling speed.

6. அவன்தட தடென்று வாசித்தான். He read very fluently.

7. பளிச்சுபளிச்சென்று மின்னுதல். Vivid [bright] flashes of lightning.

8. மல்லிகை சமகூட வென்று வாசனை வீசுகிறது. The Jessamine smells fragrant.

9. அவனுக்குச்சலசலென்று டீவாலைவளிட்டது. He (she) perspired profusely.

10. அவன் தொண்டையில் கரகரென் திருக்கிறதாம். I am told that his throat is hoarse.

11. அவன் மொணமொணென்று பேசுகிறான், அவன் மொறுவுகிறான். He murmurs.

12. அவள்குசுகுசென்றுபேசுகிறாள். She is whispering.

13. அவள் பரப்பொன்று வேலைசெய்கிறாள். She works very actively.

14. ஜலம் வெதவெதென் திருக்கிறது. The water is a little hot.

15. கடுகு பளபளென்று பொரிகின்றது. The mustard seeds are sputtering [when roasted.]

16. இவன் பேச்சுவெட்ட வெளிச்சம்பட்டம் பகலாயிற்று. It is clear as day that he lies.

17. மடமடென்று தண்ணீர்பாய்கிறது. The water is flowing gurglingly.

18. அவன் சளசளென்று பேசுகிறான். He talks very loudly.

19. வற்றிய வேலைகல கலக்கும். Dried leaves rustle.

20. அவன் கலகலென்று சிரித்தான். He laughed outright.

*Parallel English Proverbs.**Class. 3.*

1. தனக்குமிஞ்சி தர்மம். Charity begins at home.
2. அற்பைக்கு வாழ்வவந்தால் அர்த்தராத்திரியில்து டைபிடிப்பான். Set a beggar on horseback and he will ride it to the devil.
3. சுயகாரிய துரந்தான் சுவாமிகாரியம் வழவழ. A man is a lion in his own cartse.
4. எரிகிறீட்டில் பிடுங்கினாலாபம். Of an illpay-master got what you can though it be but a straw.
5. காணி ஆசை கோமகேடு. A small desire may breed great mischief.
6. ஆலையில்லா ஓருஞ் கு இலுப்பைப்பூ. சர்க்கரை. Among the common people Scoggin is a doctor.
7. குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும், குறம்பியுள் ளகாது தினவெடுக்கும். A guilty conscience needs no accuser.
8. நாளேவரும் பலாப்பழத்தினும் இன்றுவரும் களாப் பழம் நன்று. A bird in the hand is worth two in the bush.
9. கோலிற் பூனை தேவர்க்கஞ்சுமா ? The nearer the church the farther from God.
10. பிள்ளை வரத்துக்குப் போன விடத்திலு, பருவக் கப் பறிகொடுத்ததுபோல. The camel seeking horns los his ears.
11. தலைவலி போகத் திருவலிவந்தது. To escape from Scylla and fall into Charybdes.

12. தானங் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்க்கிறதா ? Look not a gift horse in the mouth.

13. குடிக்கிறது நண்ணீர் கொப்பளிக்கிறது பனிரீர். A fair exterior and a foul interior.

14. காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும். Strike the iron while it is hot.

15. கைக்கெட்டினது வாய்க் கெட்ட வில்லை. Many a slip between the cup and the lip.

16. கொல்லத் செருவில் ஊசிவிற்கிறதா ? Do not carry coals to Newcastle.

17. நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் தானொன்றுநினைத்தது. Man proposes God disposes.

18. வரவுக்குத் தக்க சிலவுசெய். Cut your coat according to your cloth.

19. பழியொரு பக்கத்தில் பண்டம் ஒருபக்கத்தில். One doth the Scathe and another hath the scorn.

20. இல்லாது பிறவாது அள்ளாது குறையாது. No smoke without fire.

21. வல்லவனுக்குப் புல்லுமாயுதம். Pen and ink is wit's plough.

22. அரைக் காசுக்குப் போன மானம் ஆயிரம்பொன் கொடுத்தாலும் வராது. A small demerit extinguishes a long service.

23. காகக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு. A crow thinks, her own bird the fairest.

24. கெண்டையைப் போட்டு வரநிலை யிழுக்கிறான். Venture a small fish to catch a great one.

25. நாயடிக்கக் கோல்வேண்டுமா ? Look not for a hatchet to break open an egg with.

26. (a) இடங்கொடுத்தால்மடம் }
படுக்குவான். }
(b) இங்கொவாநாயேயென் } Give him an
ரூல் மூஞ்சியெல்லாம் நக்கு கிரும் } inch, he will take
என்ன? colloquil. } an ell.
(c) வரல்துழைய இடங்கொ }
டுத்தால் உரலையும் துழைப்பான். }

27. தேவரீர் எந்த ஆரொன்றால் கேழ்வரகுபதினாறு
மரச்கால் என்கிறான். I ask for a rake and you bring a
fork.

28. ஆசனீ நம்பிப் பருஷனைக் கைவிட்டதுபோல.
Quit not certainty for hope.

29. கடன்வாங்கு கிறவன் கடைத் தேறமாட்டான்.
He that goes a borrowing goes sorrowing.

30. திருடனைப் பிடிக்கத் திருடனே வேண்டும். பாம்பி
ன்கால் பாம்பறியும். Set a thief to catch a thief.

31. செத்தால் தெரியும் செட்டியார் வாழ்வு. Praise
a fair day at night.

32. அகமூன்றே முக்கால் நாழிகைவாழ்வு. It is a
nine day's wonder.

33. பாம்புக்குப் பால்வார்ப்பினும் படுகிதைத் தைக்
கொடுப்பது போல். Save a thief from the gallows and
he will be the first to cut your throat.

34. பூசிக்காய்ப்போகிறவிடந் தெரியாது கடுகுபோ
னால் தடியெடுத்துத் திரிவான். Penny wise and pound
foolish.

35. அடங்காப் பாம்புக்கு மாஜா மூங்கிற்றடி. Restive
horses-should be roughly dealt with.

36. பலதளி பெருவெள்ளம். Many a muckle
nakes a mickle.

மருண்டவன் சண்ணுக்கு மானமெங்கும்பேய். Talk of the devil and his imp appears (he will appear).

37. குந்டபூனை அழிப்பங்கரை சேராது. A burnt child dreads the fire.

38. காலம் போம் வார்த்தைநிழல். Words hurt more than the sword.

39. ஆபத்துக்குப் பாலமில்லை. Necessity has no law.

40. வெள்ளம் வருமுன் அனை போடவேண்டும். Take physic before you be sick.

41. யானைக் கொருகாலம் வந்தால் பூனைக் கொருகாலம்வரும். Tread on a worm and it will turn.

Class. 4.

1. He set (the wood) on fire. அவன் கொளுத்தினான்.

2. He set (the pot) on the fire. பாளையை அடுப்பி ன்மேல் வைத்தான்.

3. He went to prison. அவன் சிறையில் வைக்கப் பட்டான்.

4. He went to the prison. அவன் சிறைச்சாலைக்கு (பார்க்க) போனான்.

5. He went to bed. அவன் படுத்துக்கொண்டான்.

6. He went to the bed and found the child there. அவன் சயனத்திற் அருகிற் சென்று குழந்தையை அங்கு கண்டான்.

7. His conduct is above suspicion. அவன் நடத் தையைப் பற்றிச் சந்தேகம் இல்லை.

8. It is an undertaking above his strength. அது அவனாலாகாத காரியம்.

9. I want to know if you are above mending patched clothes. கந்தை உஸ்திரம் தைப்பதை (கொடித்தா ள்) இழிவாக நினைக்கிறவனா என்பதை யறியவிரும்புகிறேன்.

10. He goes with a sheet about him. போர்வை போர்த்துக் கொண்டு போகிறான்.

11. He launched out into all kinds of extravagance. அவன் எல்லாவித வீண்காரி யங்களிலும் சிலவு செய்தான்.

12. The potter then plucked up courage and presented himself before the king. குயவன் பிறகு தையம் பண்ணிக்கொண்டு அரசன் முன் சென்றான்.

13. His conduct is past bearing. அவன் நடத்தை சகிக்கக் கூடாததாய் இருக்கிறது..

14. One cannot but admire his patience. அவன் பொறுமைக்கண்டு எவனும் அதிசயிக்காதிரான். (அவன் பொறுமையைக் கண்டு எவனும் அதிசயிப்பானே யொழிய வேறல்ல.)

15. These are the very books he left here. இதே புத்தகங்களைத்தான் அவன் இங்கேவைத்து விட்டுப் போயினான்.

16. Who in the world told you that? இந்த விலகத்தில் அதை உனக்குச் சொன்னது எவனடா அவன்?

17. The custom has been continued from time out of mind. ஞாபகத்துக்கு எட்டாத காலம் தொடங்கி இந்த வழக்கம் நடந்தேறி வருகிறது.

18. She, however, had but a brief spell of happiness. எப்படியிருந்தும் அவள் அதிசொற்பமான வாழ்வைத்தான் அனுபவித்தாள்.

19. It is quite certain that they are sure to follow the bent of their inclination. அவர்களிடம் படித்தான் நடப்பார்களென்பது நிச்சயம்.

I. (1) பம்பிமேகம் பாந் து பாணுவால்

நம்பன் மாதுலன் வெம்மையை நண்ணினான்
அம்பினூட்டிது மென்றகன் ஞன்றின்மேல்
இம்பர்வாரி யெழுந்தது போன்றதே.

(2) புள்ளிமா ஸ்வரைப்பொன்னென நோக்கிவான்

வெள்ளிவீழி நடவீழ்வன தாரைகள்
உள்ளி பள்ளமெலா முவந்தியமவ்
வள்ளிபொயின் வழங்கினமேகமே.

(கம்பராமாயணம் பாலசாண்டம் ஆற்றுப்படலம்.)

(1) Translation. The clouds collecting spread abroad ; and it seemed as if Mount Imeyam, the father-in-law of Siven, being overheated by the sun, the ocean had raised itself to this region to bathe the broad mountain in its waters.

Beholding the renowned and mighty mountain shining like gold, the clouds poured down their streams like pensile threads of silver, bounteous as the generous, who, from the impulse of their own minds, dispense their gifts with delight.

II. (1) பிச்சையுமைபமுமிட்டுப் பிறன்றாம்

நிச்சலுநோக்காதுபொய்யொரீஇ—நிச்சலுங்
கொல்லாமைகாத்துக்கொடுத்துண்டு வாழ்வதே
இல்வாழ்க்கையென்னு மிபல்பு. (அறநெறிச்சாரம்.)

Translation. Alms to holy men and to the poor ; never to behold the wife of another ; utterly to eschew falsehood ; to keep oneself from slaughter ; and to eat after giving food to others : So to live, is declared to be the essence of domestic duties.

(2) அன்புமறனுமுடைத்தாயினில்வாழ்க்கைப்

பண்பும்பயனுமது.

(திருவள்ளுவர்.)

2. If love and virtue be thy constant guests, domestic life is blest and finds in these its object and reward.

III. செல்வரியாமென் றுதஞ்செல்வுழியெண்ணுத
புல்லறிவாளர்பெருஞ்செல்வம் - எல்லிற
சருங்கொண்டு வாய்திறந்த மின்னுப்போற்றோன்றி
மருங்கதக்கெட்டுவிடும். (நாலடியார்.)

Those little understanding, not considering, their natural tendency, say "We are 'wealthy;'" the greatest wealth, may be utterly destroyed and vanish like a flash of lightning darting in the night from a black cloud.

விரிகட லமுசமும் வேலைஞாலமும்
செருமுகத் தழலுமிழ் சிறுகண்யானையும்
எரிமணிக் குப்பையு மெளிதி நெய்தலாம்
அருமகப் பெறுதன்மற் றரியதென்பேன. (நாடகம்.)

The wise say that it is comparatively easy to obtain the ambrosia of the Gods produced from the ocean, and the earth it surrounds and elephants with eyes of fire foremost in war, and heaps of sparkling jewels, but difficult to beget virtuous children. (Vide notes on the 2nd stanza of the Text.)

தொக்கிள மலர்சூதை விலாத சோலையும்
புக்கிளந்தாமரை நகாத பொய்கையும்
மிக்கிளம் பிறைவிசும் பிலாத வந்தியும்
மக்களையிலாத தேர் மனையு மொக்குமே. (சூடாமணி.)

As a garden in which bunches of tender blossoms do not abound, as pool which smiles not with the young flowers of the lotus, as the night in which crescent of the new moon does not appear, even so is the house in which there are no children.

வாழ்வு மின் பழு மனையின் மாண்புடை
வேழவிமாதமா தவழு மேன்மையுஞ்
சூழ்வதாயினுஞ்சுதனை நல்கலான்
தாழ்வினுக்கவன் சலைவனாவனே. (பாரதம்.)

Although prosperity and joy are his, although his wife obtained by sacrifices is the pride of his house, although he performs strictly

his devotions and is surrounded by magnificence, yet, if he is destitute of children, he is the lowest (lit-chief) of the low.

புல்லுமல்லியும் போகு பர் நீன்கழை
கெல்லு நீர்வினேசேழலுந் தோரையு
மல்லதீம்பழங் காய்கழங் காதிபா
நல்லவேனுகர் வார் பள்ளிநண்ணினான் (சிந்தாமணி.)

He (the king) approached the hermitage of those who eat only what is pure ; as roots, fruits ripe and unripe, wild grains and rice spontaneously growing in the water or produced from high towering bamboo or from the water lily or from grass.

உயர்வறு முயர் நல முடையவ னெவனவன்
மயர்வறு மதிநல மருளின னெவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யெவனவன்
துயர்வறு சுடாடி தொழுதெழன் மனனே.

(சுருவாய்மொழி.)

Who but he possesseth in the highest degree the highest virtue? Who but he vouchsafest clearness of understanding to dispel the fantasies of the World? Who but he is the Lord of deities free from all affliction? Bow O my soul! at his resplendent feet by which the miseries of the world are removed.

தங்கண் மரபுடையார் தாம்வாழ்கல் முன்னினிதே
அங்கண் விசும்பி னவனிலாக் காண்பினிதே
பங்குமில் செய்கைய ராகிப்பரிந்தியார்க்கும்
அன்புடைய ராதலினிது. (இனியா நாற்பது.)

For men to live happily with their kindred is pleasant, and pleasant it is to behold the full moon among the beautiful clouds ; the abundant love, kindly bestowed on all by those whose actions are free from guilt, is most pleasant.

இன்பு லினி தென்ற லின் றுண்டே லன் புண்டாம் அன்
பினிலேயயது. (சுருவருட்பயன்.)

If love exist in this world the highest bliss will be attained hereafter, for this is closely united love.

ஆரங்கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே

பாரமீசன் பணியல தொன்றிலார்

ஈரவன்பின ரேதுங் குறைவிலார்

வீரமென்னுல் விளம்புந் தகையதோ. (பெரியபுராணம்.)

Is it possible for me then to declare the greatness of those who have the sacred beads for ornament and rags for clothes, whose only occupation is the service of God, who abound in mercy and loving-kindness and are not deficient in any virtue?

அரியுமல்லவர னுமல்ல வயனுமல்ல வப்புறங்

கருமை வெண்மை செம்மையுங்கடர் துநின்றகாரணம்

பெரியதல்லசிறியதல்லபெண்ணுமானுமல்லவே

அரியமுங்கடர் துநின்றதூரதூரதூரமே. (சிவவாக்கியர்.)

It is not Ari, it is not Aren, it is not Ayen; far beyond the black (the colour of Vishnu) the white (the colour of Siven) or the red [the colour of Brahmā] soars the everlasting cause; It is not great, it is not small, neither is it male nor female: Beyond every state of corporeal being it is farther, farther, and farther still.

காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவுளார் போன்

வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுறையினிந்து

மீண்டையுள் செய்வதமு மாமுதினு மென்றால்

ஆண்டகைமை யோர்களு மவர்க்கு நிகரன்றே.

(ஸ்கார்தம்.)

The terrestrial deities and the mighty clouds obey the sure-words of those chaste matrons who devote themselves to their husbands as to Gods; to them therefore, the male-sex is by no means equal.

தான்றனசென்றிரு தகுதிப்பற்றலும்

நோன்றனவடற்கொடு தூக்கிவானாயர்

கோன்றனதருணிலை சார்ந்தசொள்கையில்

ஆன்றன மகைக மு வுக்குமாட்டுமே (தேம்பாவணி.)

His power, who by the force of devotion has annihilated the two affections, expressed by the terms Himself and His own, supported by the protecting grace of the most High, the king of heaven, is sufficient to shake the three worlds.

பச்சம் 587. கிதர்சனம்-
கிருஷ்-ரத்தம். கதி-வழி, அ-
டையும் முடிவு.

டயிர்சி-பழக்கம்.

அதிகாதி (அதம + கதி)
கீழ்மார்த்தம், பாடாளம்.

588

நினைவில் ஆழந்தமுந்தும்.
Will be deeply impressed
upon the mind or will not
be soon forgotten.

பூததடை - Benevolence
to creatures.

“கண் பார்ந்ததைக் கை
செய்யும்.” What the eye
has seen the hand may do,
i. e., we learn by observa-
tion.

அபுத்தியூர்வம் - தெரியா-
யுறச்செய்தது.

மூலம்-ஆதி. முதல், கார-
ணம்.

பச்சாதாபம் - (பஸ்சாத்
+ தாபம். பின் + விசனப்
படல். Repentance.

தத்துவம். The truth.

589

தன்னை மிகுசித் தருமம்.
(Lit) that which is left
belongs to charity. Charity
begins at home.

பின்னிப்பிணைந்து. Being
interwoven.

ஏற்ற சாதனம் - Fitting
means.

இங்கிதம்-இனிமை. பரமா-
ர்த்தம். பரம + அர்த்தம் -
கிரேஷ் - மான பொருள்.

590

பாலியத்தில் என்னுள்ளத்
தில்—தெரி கின்றது. (அதா-
வது) சிவவயதில் எனக்கு
த்தாங்கள் போதித்த மேலா-
ன ஆல்லது உண்மைப் பொ-
ருள் களின் பலன் இன்ன
தென்று இப்போது அதுபவ-
த்தில் விளங்குகிறது.

கனங்கம்-குற்றம்.

ஞாநா-அறிகிறவன். சக-
வாசம்-(சக + வாசம்,) கூட
+ இருத்தல்.

591

இத்தட்டி துலாக்கோலில்
போயிடிக்கும்- i. e., the
value or the weight of the
object on this scale of the
balance will be less than
the other.

பயபக்தி - (Reverential)
awe, devotion and Godly
fear.

தணிபான் - he will not
venture. 692

காலகதிக்கு உட்படாதவர்-
Those that are alive.

கருஷி-முயற்சி.

காந்தம் - Magnet.

593

உசுவாச நிசுவாசம். In-
haling and exhaling.

சதா-எப்பொழுதும்.

சலனம்-அசைவு.

பிரகிருதி-இயற்கை.

(பிரகிருதி நியாயப்பிரமாணம்-The laws of nature.)

594

கனடயிரிககடையா - the lowest of the low.

[சயிரகடைய. To churn, கடைக்கண்ணா பாக. To look sidewise, to cast a benign look]

595

“எனபெறக்கு—ரவிடவமிலை” உதாவது, எனபெற்றோ, பிறா மத்கசத தகஸ திதியிலிருந தனர், என்லை மையும எனது பெற்றோருக குசதருபத்கரமான சாக்ஷ யிருந்தது.

596

மாநிமாக-secretly

சாதுரபமான சொசைகள் - dexterous or skilful actions.

ஒழுக்கம் — உறைக்கம். அவ்வழியினது நனைக்கை ஜனங்களின் மனசுற பட்டு அவ்வாறு நடவாறா களைத்தன வழியில்தருபபும.

597

முபத்சிரிற் கங்கணங் ட டிநின்ற (Vide translations of idiomatic sentences in this book.)

வேலைப்பாக்கிலிருக்க .To be attentive to the work.

அபிவருத்தபினனும் விருத்தி.

598—601

சிறிந அட்கள. The dispersed sheep.

தனசாக்ஷம் - Transport of joy.

அதற்கு ஜீவ னுயிருந்தது. அதற்குக் காரண மாயிருந்தது.

உயாநிலைநிலையை உவாவுகது. Aspiring.

பரவசம்—மயமறத்தல். ஆசருஷ்பபத-நிரூபபத, இழுபபத.

தூரிபக கோல, தூரிகை - or தூரிககோல. A painting reed or pencil.

602

ஏறென - தானே.

உயர்பசுவாருசை. A desire for high state of life.

உள்ளுற ஸநிடாசருபபத-உட்கருத்தை யறியா திருந்தல்.

வாலாயம் - ஒழக்கம்.

603

*நெபுணிபம். நிபுணனது தனமை. ஓடிவது - பேரிடி.

604

மனவெழுச்சி - உற்சாகம் Energy.

அடாநது-நெருங்கி.

605

மருங்கு-பக்கம்.

கேடமித்து-புதைத்து.

606

Distinguish between ஆசையைப் பரணுக்கி and 'ஆசைக்கு அரணுக்கி.'

607-609

என் மனக் கண்ணுக்குத் திறந்து காட்டியது. (Lit) It was disclosed to my mental sight i. e. I understood it clearly.

பிராணபதமான. As dear as life or as valuable as life.

[மருந்தை இளம்பதமாக்கக் காய்ச்சினான். Here பதம் implies, temperature.]

என் உள்ளம்—இல்லை.

என்மனதில் அதைவரசிக் கும் வரையில் இருந்த நிலை, மாறி நூதன ஊச்சம் உண்டாகிறது.

‘உழைப்பதிருவினை யாக்கும்’ is same as முயற்சி திருவினை யாக்கம். Where there is pain, there is gain.

திருவினை-செல்வம்.

தொகுத்து-சுருக்கி.

610

விரயம்-வணக்கம்.

சுருவிகரணங்கள். The faculties. The senses and intellectual power.

பிரவிருத்தி-வளர்ச்சி.

மனத்திற்குவிசை-மனதிற்கு ஊக்கம் அல்லது உற்சாகம். Animation of mind.

611-614

பண்படுத்தி-செவ்வைப்படுத்தி. மன்னுயிர்-மற்றவுயிர்கள். நிலைபெற்றுள்ளவுயிர்.

கிருஷித்தொழில் - பயிரிடுத் தொழில்.

வறிஞர்-சரித்திரர். காலி-பசுக்கூட்டம்.

பறம் போக்கு நிலம். Waste land. பரிணமித்தல்-மாறுபடல், கிரகித்தல். வளமுத - தாராளமாய்.

சமைக்க-சட்ட, ஏற்படுத்த

615-617

தொடுபிடியாய் - ஆரம்பத்திலிருந்த அக்கரையோடு:

அவதானம் - ஞாபகம்.

தாவடி - போர்.

618-620.

பிணை - சாமீன்.

முறுவலித்து - சிரித்து.

நிர் நிமித்தம் - நிரோத.

லேசம் - கொஞ்சம்.

13 - ம். அதிகாரம்.

622-25.

பேறு - செல்வம் (பெறத்தக்கது.)

வையவம் } ஆடம்பரம்.
விபவம்.

‘சாக் கிரதையும் மெதுவம் தவறா திருக்கவேண்டும்.’ slow and steady wins the race.

பகட்டுகல - மயக்குதல

பரிபாசம் - பக்குவம்.

நய-கொடை

626—630.

‘மேல (நாசக மிலலாச
வன்—‘மீழ் நாசக மவான்.’

உடர்நா அல்லப கௌர
வமான விவ்யநகன்ஸ் மன
தைச்செலுத்தாதவன் அப்ப
(அல்லப உலக) விவ்யநகன்ஸ்
மனரு செலுத்தவான். ஐயு
ற - சநே சகச.

631—40.

பாராட்டி - உவனிசது.

‘சுற்ற முள்ள நெருஞ்சு
றுகுளென றம்’ (vide page
38 in this book)

சட்ட - சூ ன. One
that frames laws

பனிக் - டி ன பெரும
படலம் - Icebergs

படலம் - Mass.

கோசம் - உறுப்பு.

‘திறந்மதுனிய—

முறைமைட்ட’ ஏனெனில் -
விவ்யநகன்ஸ் தப்பாக அல
லது விபரீதங்களுடன் கற
றுப்பழகயவாகனை தருக்த
ஸ் நவயாறம் சல்லி + வாக
ன்க்குப்போதுபபதினமகஷ்
டம்.

காததிரம் - பெரிது.

இடகருகல் - நடகதல்.

தொலை - பழமை.

640—659.

சாமஜம்-கூட்டம், சங்கம்.

அந்தாபம் - இரக்கம், கூ
டவருநதல்.

குடோசத்தங்கா - சலம்
+ உத்தங்கம். குலத்தில மே
றப்பட்டவர்.

பீதாமபரம் - பீசம் + அ
மபரம் - தங்கவஸ்தரம்.

651—660.

பிராபம் - புலம்பல்.

முறறுகை - சுற்றிக்கொ
ள்ளல்.

திரிபு - ஒன்றை மறறொ
னறுக நினைத்தல்.

நிரவிககினம் - தடையின
மை.

‘நாசுகரை புரண்டு ஓடிற்
து.’ The water overflowed,
the bank

661—664.

கண்டம் (Flat sound)

ஆபதம்.

சிவிகை பலகரு.

தறுவாய - சமயம்.

புனிதா-சிரோஷ்டமானவர்.

THE MODERN KALAMBAKAM.

A Modern Kalambakam is the title of an article contributed to the November number of the Christian College Magazine by Mr. B. R. Rajam Aiyar B. A. The article in question was intended to be a criticism of *Kachchi Kalambakam*, a poetical composition by Rai Bahadur P. Ranganatha Mudaliar, M. A. It is to be noted, at the outset, with much pleasure that the style of the article, while being vigorous and powerful, is yet simple, unambiguous and clear. The one chief merit of it is that the views it represents are very candidly and earnestly expressed. If judged from the stand point of an English clergyman who could not be expected to evince much sympathy with any attempts, upon purely native lines, of an oriental scholar bordering upon religion, the article might be considered a plausible criticism of Mr. Ranganatham's work.

We need not go very far into the article to understand the nature of the criticism. Our critic has been kind enough to indicate its nature in the very opening lines. He feels himself extremely mortified at the disappointment he was inflicted with in his anxious review of Mr. Ranganatham's work. We are, of course, sorry for it, and we

readily sympathize with him in his changed condition—changed ~~unexpectedly~~ it may be, as far as our critic is concerned. But we are not at all *surprised* at the result of *his* expectations of Mr. Ranganatham. For it is quite in keeping with what Nature has ordained that far-fetched expectations often go *unrealised*; and it is no wonder that Mr. Rajam-Aiyar has been disappointed when we remember that he was indulging in hopes which he could not consistently expect Mr. Ranganatham to fulfil in this—his attempt to exercise in the art of poetical composition. Nor is our critic gone wrong in his fondly high expectations alone. He has also in our humble opinion, sadly missed the mark in his strictures, for our critic himself admits that as a Kalambakam the work is in no way a failure. But what he says is that a man of Mr. Ranganatham's culture and genius should *never* have attempted a composition like that. In trying to establish this, he dexterously indulges in shewing how the subject-matter is grotesque, the religious ideal low, and the manner of treatment absurd. These epithets are indeed selected and chosen but how far they are calculated to serve, *legitimately enough*, the purpose of our critic we cannot comprehend. After stating that he has nothing to say against Mr. Ranganatham and his work, from the strictly orthodox point of view, our critic waxes hot and seriously questions the propriety of Mr. Ranganatham's treading along the orthodox lines; and in the course of his argument he has done his best to picture the apparent dark side of Hinduism. He appeals to the framers of the Indian Penal Code against the cruel and adulterous Siva and states that

both the rigid moralist and the social reformer of the day alike wish that the book had never been written.

I do not know how far our critic is authorized to speak thus emphatically as the spokesman of the moralist and the reformer unless he himself were both combined. If he were really authorized and there were a moralist and a reformer that wish so, to *them* our simple answer is that the book was not intended for them, Of this I shall have to speak further later on.

As it is, the article that has appeared in the magazine is more a dark and uncharitable exposition of Hinduism in disguise than a well meant criticism of *Kachchi Kalambakam*; and it is a matter for profound regret that such a cultured member of our community as the critic should have hastened to do so quite uncalled for. Here I do not at all wish to be misunderstood. In this age of *Equality, Liberty, and Fraternity* as our friend nobly puts it, every body must be cheerfully allowed the freedom of religious views. We clearly see the justice of the contention; and we freely give him the concession and there is nobody to condemn him for his exposition of Hinduism, hollow and one-sided though it be, if he should only choose to do so, and we contend only for a similar right. So if in poetry we represent a certain deity in certain particular forms that appear to *him* to be absurd and undignified it would be far from just, we think, for him to indulge in jokes at our expense. It is not to our purpose here to sit in judgment over his exposition of Hinduism as *such*. I must leave the task to worthier and abler hands. I am only concerned

with such of his remarks as go to prove in the opinion of our critic, the inferiority of *Kachchi Kalam-bakam* as much in its theme as in other particulars.

Reserving this for a while, let me take up that portion of his remarks which deal with what he felicitously calls the "Metrical gymnastics" involved in compositions of the kind. Here our friend readily admits that it is really, a gordion knot to be cut, and success in it implies a high degree of skill, not *mechanical*, but *intellectual*.

But then he observes that it is highly absurd to exercise in it submitting ourselves necessarily to all sorts of restrictions imposed upon us with *sense* and *no sense*. Evidently he feels disgusted and is afraid to undergo the mental strain involved in such an exercise. Now if our surmise be true, and our friend such an easy going gentleman, if he is niggard of undergoing necessary labour and training, we have but to tell him that he cannot aspire after proficiency in the art. It is all out of the way to contend, just like the sour grapes affair, that such an exercise betrays a want of original poetic talent and that the natural easy flow of thought is in the language of Lord Byron, "cribbed, cabined, and confined". We do not of course thoroughly ignore the force of these remarks. It may be true in the case of those favoured and inspired few that are born poets. But with the vast majority that have to cultivate the art, our critic's contention does not hold good and the disciplinary course of training is next to indispensable. And even in the case of those inspired few, we see, they have indulged not on one occasion or two, in compositions of the kind which

have proved an *eye-sore* to our critic. Kamban has composed *Anthathis*, and others have done the same; and in fact the natural poetic bent of an individual will be all the better, and not worse, for such an exercise. Why even in the field of English poetry we see the poetical lives of model authors are distinctly marked by different stages. Take Shakespeare for instance. We see that his career as a poet is divided into three different periods:

First:— *More* words and *less* thought.

Second:— Words and thoughts *balancing*.

Third:— *More* thought and *less* words.

This division of the poetical life of the father of English Drama furnishes a striking example of the Psychological theory of mental developement. Should we enter into a struggle with the region of thought from the very outset, we should end where we began and progress is not possible. I need not adduce any number of instances to prove this. The truth is self evident. If anything more were wanted, a close study of Shakespeare's life will put this fact beyond doubt. In every thing and in whatever age, a beginning, a growth and a maturity are indispensable.

If *such* is the case even with those who are *born* poets what must it be with those who wish to *become* so? True poetic instinct is rare in these days of science and speculative philosophy, and if any body desire to attain to the rank of a tolerable poet in Tamil, he must calmly and patiently go through the various stages of poetical life; and the 'metrical gymnastics', held in contempt by our critic, is no doubt the initial step in the ladder. It will enable the young and aspir-

ing gymnast to get both a thorough mastery in the intricacies of the language and a command of words. It will also facilitate his early acquisition of the best 'ways and means' of putting things. Now to my poor comprehension it is altogether inconceivable that these necessary requisites can be acquired in the absence of any exercise of the kind referred to. And in simple justice to Mr Ranganatham who was described by Dr. Duncan in his convocation address of 1891 as "the embodiment of all that is best in the culture of the East and the West" I feel bound to say that he would not have adopted this method of acquiring proficiency in the art had it not been necessary for him to do so.

Thus far I have shewn, I trust, how this sort of metrical gymnastics is far from being a superfluity in a few cases and an almost indispensable necessity in the majority of instances. If what I have said above be not considered sufficient, let me request the reader to compare the *earlier* works of *some of our accepted poets with their *later* ones, and see if this sort of 'metrical gymnastics' has not been of much service to them in the developement of their mental faculty.

Next I wish to observe here that our critic was not correct in reminding himself of the language of *Thiruvalluvar*, *Kambar*, *Thayumanavar* and their like, as if for the sake of comparison and contrast, when he was reading the first work of an anxious beginner

* 1. Kambar.
2. Siva Prakasa Swamigal.
3. Sivagnana Swamigal.

4. Kachchiappa Munivar.
5. Varada Raja Pandithar.
6. Minakshi Sundaram Pillay.

in Tamil in this advanced nineteenth century in which the western culture has monopolised the whole intelligent world. Without meaning any the least disrespect to Mr. Ranganatham, I wish to point out that it is passing proper limits to attempt to institute a comparison between those saintly beings on the one hand and Mr. Ranganatham on the other whose final aim was far different from that of the former. I speak in this way not that I wish to deprecate the real worth of our beloved Professor, nor that I hold fast to the deified status of their immortal life. The real explanation, then, for my keeping the two apart, is that no favourable comparison can be instituted between them, at least so far as things stand at present. That is, you take *them* in their best period and Mr. Ranganatham in his infancy as it were, and compare one with the other. Is it then possible to get any fair result? I think, not. It is useless therefore to get one's self disparaged, as our critic has done, by supposing that Mr. Ranganatham has *irretrievably* disappointed him because he has not come up to our critic's ideal of perfection all at once:—an ideal pictured to his mind from an extraction of the variety of beauties observed in Thiruvalluvar, Kambar, Thayumanavar &c.

Now in connection with this 'metrical gymnastics' affair, I have only one thing more to say. Our critic states that a considerable portion of the work is full of *punning* and *equivocation*. In another part of his review, he indicates his dislike towards these artifices in general, by adding the epithets, *silly* and *absurd*. At the outset we have no hesitation in making only a partial concession to our friend, if necessary, as regards

other authors. In a few cases, punning and equivocation are carried by them to an unwarranted extent, which may defeat the very intelligent purpose they are intended to serve. But such cases, not being the rule, must be judged on their own respective merits; and it is totally unjustifiable to say that *Punning* ought as a rule, to be avoided. For my own part, it is not possible to admire sufficiently enough, the very sensible way in which the art of punning is availed of by the majority of our standard poets. In illustration of my statement, I beg leave to quote certain instances of beautiful and excellent punning and thus point out that Mr. Ranganatham is not to be disliked simply because he has punned. Only the punnings must be pertinent; and our critic has not shewn where Mr. Ranganatham has impertinently punned. And as long as he does not point out the instances where punning has been abused his argument will not hold water even for a moment.

1. கைக்கேபண மிருந்தக்கால்.
2. பாணந்தான்மண்டின்பாணமே.
3. வேற்றாரானென்றுவிடாயென்றேன் ஆற்றியே
கஞ்சிசூடியென்றான்கனித்தின்றுபோவென்றேன்.
4. சிவனேயிவ்வாட்டைவிட்டுப் - போமோ புகலாய் புலி.
5. ஆயிரம்-கண்டந்தானிலையேயந்தமுட்டாட்கமலத்தனே.

Now, is it not clearly a matter to be wondered at that an educated gentleman of our critic's standing should not have been in a position to appreciate and enjoy that high gratification which a Tamil scholar instantaneously feels in reading the above extracts? We pity that such pleasure has been,

for reasons best known to himself, denied to our critic. The pleasures that a mathematical scholar enjoys at his success in solving a difficult problem cannot be appreciated by one whose brain has no mathematical element, how ingeniously soever one may strive to convey an idea of the nature of that pleasure by means of words. Similarly the pleasures a Tamil scholar feels in *dissecting* a poet's punnings cannot be conveyed, by power of language, unless the reader himself is up to the mark. I will not therefore waste my time in trying to explain to him the forces and pleasures of punnings we often meet with in the work. But I will humbly ask the critic whether the very opening line,

“தங்கச்சிலையெடுத்தவெழுத்தாணியுங்கொள்”

gave any feast to his mind. The ideas contained in it are nothing new. *Villiputhurar* in his *Maha Bharat* gives the same facts in

“ஏடாகமாமேரு வெற்பாக வெங்கடொழுத்தாணிதன்
கோடாக”

But the difference lies in the latter stating but the facts whereas our author in giving them uses the expressions ‘தந்தவெழுத்தாணி’ and ‘தங்கச்சிலையெடு’ which can be appreciated only by one who knows what other ideas they convey to the mind in the language of the present day in Tamil Districts.

In these circumstances I do not quite comprehend the force of his assertion, that the lover of Tamil literature wishes that the book had never been written. Perhaps, if it be an *Amateur* scholar, who won't take the necessary trouble to understand and appreciate the labours incidental to the acquirement of a proficiency in the art of poetry, but would pass easy

remarks on the efforts of those that strive to attain it and base his remarks, of course, on his own individual standard of efficiency, then, in the case of such a person it will convey some meaning if he says that he likes it not. But any real lover of the literature who has himself shared in some of the labours referred to, cannot but welcome this production of Mr. Ranganatham, though he might have himself preferred some other theme.

Here, as in some other particulars, our critic advances certain general statements and assertions and I do not know how far he is warranted in so doing, thus assuming the consent of the lover of literature, the moralist, and the reformer to what he says.

Now I trust, I have in a way established that our author is not to blame because he has chosen to submit himself to this exercise in "metrical gymnastics" in his initial attempt, and I propose to close this portion with the ardent hope that he will demonstrate the truth of our defence on his behalf in our firm belief that the *Kachehi Kalambakam* is only the pilot engine attached to a train of other nobler and more patriotic efforts in the field of poetical literature in Tâmil.

The next point dealt with in the article is the inferiority of the theme. If I understand our critic aright, his arguments under this head may be summarised thus:—

I. Mr. Ranganatham ought not to have addressed himself to the task of dwelling on the superiority or

inferiority of any God, be he Siva or Vishnu, in these days of *equality* and *fraternity*.

II. He ought not to have instituted a comparison, at once odious and invidious in the opinion of our critic, between *Siva*, *Vishnu*, *Bramha*, &c., and thus attempted to establish the superiority of the former.

III. He ought not to have adopted what the critic calls the "Low Puranic religious ideal" in representing *Siva* in forms which appear to the critic to be absurd and grotesque.

IV. The author stands seriously charged with having used indecent language, and arraigned before the bar of Public Morality inasmuch he has not kept himself within the necessary bounds of decency in the language he has used and in the style in which his book is written.

Now these are the charges, broadly speaking, that have been laid at Mr. Ranganatham's doors, and serious and significant they are, *if* well founded. A careful reader of the criticism cannot but be aware of the weight of the charges, and one who knows Mr. Ranganatham cannot help being sorry that he has been so arraigned. Yet there is no other go for him. He has to put up with it, for there is before him, a criticism from the pen of one whom, from the tenor of the article he should take for granted to be no mean scholar. He is, *in consequence*, led to acquiesce in the statements of the critic. But then the thought troubles him that a man of Mr. Ranganatham's stamp could not have been guilty of these alleged charges, and he would fain attribute the existence of defects in him to the misconstruction or wrong compre-

hension of the critic. Therefore he is forced to go through the original himself and see how far the statements of the critic can be substantiated. With this purpose in view, he opens the original and carefully reads over the portions characterised as *objectionable* by our critic. What does he see then? Of course he is made aware of the correctness of his anticipation, and he well nigh congratulates himself on his prophetic vision; and once for all expresses his regret that the critic should have constrained himself to put, upon the passages referred to in the article, a construction, at once unnatural, inconsistent, and far from reasonable. We do not deny here that he will be in a position to back himself up with authorities to support his interpretation from a strictly grammatical point of view. We admit it freely and are keenly alive to the considerable elasticity of interpretation incidental to all inflexional and adhesive * languages. It is a privilege of course, that is sadly denied to uninflexional ones. While in English and other languages of the kind, plurality of meanings to expressions is a *rare exception*, and an accidental coincidence it is very *often* the rule and an intentional play in languages like Tamil, Sanskrit, &c.

However vehemently critics like our friend may declare themselves against it, we cannot but rejoice that our language commands this privilege, not from any sentimental considerations, but because it gives us ample scope for the exercise of *wit* and *genius*. It

* By this we mean the languages in which there is a tendency for words to run into one another freely in combinations, such as become capable of being divided subsequently into sundry series of words other than those which originally composed it.

enables us to accomplish maximum of work of intention in the minimum of space and time involved in extension. Let me make myself clear on this point. An English versifier can compose say in 10 minutes, *five* stanzas to convey *five* thoughts. That is his only course and he cannot help it. But a poet in the inflexional adhesive languages can turn out as much work, perhaps in a little more time, to express not *five* but a multiple of five thoughts. He serves his purposes more freely. He can do and undo a thing in the same breath. He often gives his view to satisfy even opposite sectarians according to their own dogmas. We are even informed of the existence of a poem which gives, according to one reading, the history of *Nala unbroken*, while according to a second reading, the contents of the *Maha Bharat uninterruptedly*. Will our critic look upon such tact in his *usual* derisive mode?

In the face of instances like these it is extremely idle to contend that the amount of work done was at the expense of quality. Many of the examples of double meaning stanzas are as fine as anything and will do honor to any poet, ancient or modern; and in illustration of this, I refer my readers to some of the quotations I have made when treating on the admirable use made of punning and equivocation.

In these circumstances, a judicious use of double meaning stanzas ought, I think, not to be deprecated; but great care and patience must needs be bestowed in order to attach the proper meaning, and that meaning must be credited to the author consistently with the whole tenor of his thoughts as

expressed in the poem and as sanctioned by previous usage. The context then must be one's guide.

Proceeding upon these lines, I clearly do not see the way in which the fourth item of the charge—the use of indecent language—can be maintained. It has been observed by our critic that “the language of overwhelming passion often exceeds the limits of decency” in stanzas 38, 40 & 51. I do not know how far he is correct in advancing such a premise, in order to conclude that the work is immoral and whether he has had no room to get a *decent* meaning out of the stanzas quoted. I am not bold enough to make any like assertion to the contrary on my own individual responsibility. But I have succeeded in ascertaining with the assistance of well known scholars, competent to form an opinion on the subject, that considering the occasion in which these verses are introduced, proper and decent meanings are conveyed by them; that only such can be applied consistently with the author's general tenor of thoughts; and that it is altogether impossible to *make* those stanzas give an indecent meaning without cruelly distorting the language, and with the necessary sanction of the Puranic story from which, in certain cases, the incidents dealt with have been taken. Again *even* supposing that these stanzas do not readily admit of any good meaning, to do which is in itself highly uncharitable not to say far from wise, we think that authors must be allowed some latitude in the expression of their peculiar thoughts. We should not assume the *role* of rigid moralists and easily censure them. The privilege we claim for our author is nothing too much. English authors and poets have gone farther, and no

body has grudged them the concession. Shakespeare, in his *VENUS & ADONIS*, says.

“ If these hills be dry, stray lower
Where pleasant fountains lie”

and Milton, in his *L’ ALLEGRO*, writes

“ There on beds of Violets blue

* * *

“ Filled her with thee, a daughter fair,
So buxom, blithe, and debonair”.

And yet no verdict of proscription has been pronounced on these gennises and their works. Instances may be multiplied to any length to shew that like examples are common among poets and they have never been taken to task on *that* account. Even the Holy Scripture is not free from such touches of amorous description.

“ Thy two breasts are like two young roses that are twins
which feed among the lilies”

“ Behold thou art fair, my beloved, yea, pleasant,
also our bed is green”.

But suffice it to observe here that this work of our author was intended for grown-up men whom, we need not be over-anxious that the few verses of Mr. Ranganatham will lead astray.

In this respect, as in certain other instances, our critic has not taken care to get at the real import but has simply done what is called in Tamil, *தனி மிக்மெய்க்கிறது*, possibly with a determination to make the most of what insignificant faults he can eke out and which the author could not avoid withal the vigilance and scrutiny he could have bestowed upon the work. For instance the nice, figurative and truly poetic

way in which the author, representing himself as the spouse of his hero, expresses his longing to attain him is stigmatized as an obscene description suggesting a desire for carnal enjoyment (stanzas 38 & 66.)

Can our critic have forgotten here the time-honoured practice of *worshippers* representing themselves as maids *deserted* by their lovers? I may add here that even the most civilised nations of the west conform to this practice. Does our critic dare insinuate that the sacred Thévârams of the three *Nāyanmār* and the the Tirukkôvair of *Mānikkavāchakar* sound repugnant to his ears and painful to his mind, when they address the Supreme Deity as a spouse neglected by her lord? If so we pity him.

In proof of the highest morality inculcated by Mr. Ranganatham in his Kachehi Kalambakam, I would beg leave to quote the following:—

- (1) போற்றப்பல்பாவுண்டு கேட்கச்செவியுண்டு பூப்பறித்துத்
தூற்றக்கரமுண்டு தாழச்சிரமுண்டு தோத்திரங்கள்
ஆற்றச்செந்நாவுண்டு தென்கச்சிவாணருண் டல்லலெலா
மாற்றவருளுண்டு நெஞ்சேதுயரெவன் மற்றுனக்கே.
- (2) எனக்கே துனதருள யெண்ணுமிய லென்றுயர
முனக்கே தெரியுமகக் கூற்ற துயரமெலாம்
அனைக்கே தெரியுமக வாயுங்கொ லன்னைசெயல்
கனக்கேதந் தீர்த்தருள்பூங் கச்சிரகாக் கண்ணுதலே.
- (3) இன்படைய வேண்டி னிகலற்க வன்பிறவித்
துன்பொழிய வேண்டினவந் துன்னற்க—அன்புருவாம்
போதனருள் வேண்டுமென்றிற் பொய்யற்க சூதகலச்
சூதநீழ லான்கழலைச் சூழ்.
- (4) அதிகமன்றெளியேந் துயர்புரிந்திடுமறக்கடையாயுங்காற்
றுதிகோளே கமடவாண னுற்றாயவரிதயவாலயத்துடு

குதிவிகாளின்புநவாயவர்மாதொரு கூறுடைக்கோமானார்
நதிகொள் வேணியர் நாடுவோர் தமக்கமை நலத்தினைத்
தெரிந்தாரே.

- (5) ஐய முறுமனமே யன்னிநிருக் கச்சியரன்
செய்ய மலரடிமைச் சிந்தித்தி—நையாமே
இன்மையறி யாவேகை சொச்சமறி யாவாய்மை
புன்மையறி யாப்பொறையைப் பூண்.

We have not thought it necessary here to give a verbatim and an accurate translation of the verses. That charity is not worth the name when brought forth by affluent circumstances ; that real charity is measured neither by the quantity nor its publicity but by sincerity ; that forbearance is no forbearance when one cannot help it, as that of a servant's putting up with his master's insults ; that one should tread along the path of righteousness for its own sake if he wishes to secure happiness, real and pure ; that every one should be rightly loyal and dutiful to God ; that he should never grumble and murmur because of the lot whereto he is cast by our Heavenly Father ; that he should humbly resign himself to the Divine will and cheerfully acquiesce in the inscrutable dispensations of Providence ; these and similar sterling tenets enunciated in several places in elegant verses by our author inculcate morality of the highest type. Will all these count for nothing with the reader when he concurs with our critic in the sweeping assertion the latter has made that the author has violated the principles of morality in his work ? Any body who will translate them will not fail to find that some of the thoughts contained in these verses will do honor to any poet, ancient or modern, not only of the East but of the enlightened West as well.

Some of the verses already given contain very good original ideas. But I shall quote other instances of our author's rare and original thoughts, of which we find plenty, towards meeting a remark *Eupassant* of our critic that the "lack of originality" has also contributed to make Mr. Ranganatham's poetical effort a failure:—

1. இலைக்கு நியங்குணமுபெனலெவ்வண்ணியைந்தடுமே.
2. செற்றாப்புரபெரித்த தியரேயாமாயிற்
கற்றார்களந்தணமாக் கஹுவதேனம்மாணை. டு
3. தானக்குறைவார் தானத்துறையார்தமிழ்வல்லார்
கானத்துறவார் சம்பத்திடையேமகிழ்வாரோ.
4. கட்டதும்புநிதழித்தெரியலைக் - கச்சிநாதர்தருவதிலையெ
னிற—றுட்டமன்மதனைங்கணையாமணச் - சூதமுல்லை
யசோகமரவிந்தன்—கெட்டவுற்பல மஞ்செரி போல்வ
ருங்-கிளியனீர் மடநாணமச்சமயிர்ப்—புட்டயங்குயி
ரைந்துமவைக்கிவா - யோவென்றோதிரச் செம்மழுவீ
ளர்க்கே.
5. இருப்புக்கு வெண்பொன் பசும்பொன் எனக்கொண்ட
விறைவாவெனைக்—கருப்புக்குழன்றெய்க்க வையாம
லருள்கூர்ந்துகாப்பாய்கொலோ.
6. போதியெனவிடுத்தேன்-திங்கொன்றைச்சூழ்ந்திலாதேன்.
7. வெப்புந்தணியப் பழவடியார் - அருமைத்தமிழின்னமு
தூறு மழையைச்சொரிந்தார்தெரிந்தாரோ.

I may cite many more, like verses 20, 28, 93 &c. but the above will suffice to show that the work does not lack originality, although in this advanced age it is a rare commodity for ordinary minds to aspire.

In commenting upon the alleged absurdity of giving a form and person to *Siva*, for purposes of description based upon current and accepted texts, our

critic expresses himself rather contemptuously that "*Siva* is nothing to our poet, if he is not personal." Be it whatever it may. But it is *not* less true, it may be pertinently observed, that most of the stanzas are nothing to our critic if they cannot be made to give an *indecent* meaning. I shall not enlarge upon this any more, as our critic has not troubled himself with making any more definite assertions in that respect.

It is now time for me to take the first item of the charge:—the iniquity of establishing the superiority of one deity over another.

From the strictly philosophical or vedantic standpoint, the contention, harmless and innocent in itself, that a certain deity is more powerful than another dwindles into nothing. But we might not to curse ourselves, nor blame any body if the members of our community do not attain to the vedantic ideal, all at once. As long as men *do* love this frame of flesh and blood, as long as they connect themselves with the concerns of this worldly life, as long as they consider *A* as their friend, *B* as their enemy and *C* as their relative, so long it is utterly impossible even to dream of this vedantic ideal. It is all in black and white that we read of what Vedantism is, what it means, what leads to it and what it itself in turn leads to. But "close the book and all is gone." You are not a whit better for your book lore. Let me not here be accused of taking an extremely pessimistic view of the question. I am far from ignoring the real value of the Vedantic ideal. I fully appreciate its force. But what I wish to explain to my readers is that it is not an easily attainable ideal at this stage of our lives, and it is an

impracticable course to attempt, if not to reach it in one stretch.

Mr. Ranganatham is are not preaching Vedantism just as Thiruvalluvar, Thayumanavar, and Pattannathu Pillay did. He does not pretend, in the fulness of his prudence, to soar too high. His object is far lower, but none the less laudable, because it is practicable and simple. His theme is one designed by writers more for the comprehension of such of those as found Vedantism, or abstract ideal of Divinity, too abstruse.

Having addressed himself to such a task, Mr. Ranganatham did perfectly right in having selected a concrete representation of the abstract ideal which it is the privilege of the Vedantists (the fortunate and favoured few) to comprehend; and having selected a particular phase of representing the abstract in concrete, it was clearly open to Mr. Ranganatham to dwell on it in exclusion to others. That he had nothing to do with any staunch sectarian point of view, I may observe, is evident from Mr. Ranganatham, *himself a vishnavite*, having chosen Siva as the object of his adoration in his own discretion. He has *allowed* himself to the prejudice of no body to be dictated by his natural propensities. I say he *allowed* himself because I believe he never thought of any serious religious issue being provoked by his poetry; and *out of his poetry* he would never consider it worth his while to go about sermonising on the superiority of Siva in a manner that would excite religious animosities. A Prabandha is not the medium for religious controversies, much less is then a Kalambakam. And I

take this opportunity of assuring our friend the critic, that he need not be over anxious of any serious religious or political consequences arising out of Mr. Ranganatha Mudaliar's *Kachchi Kalambakam*. If now it be asked why it was that a distinction was made between Siva & Vishnu, the answer is that it was intended to serve a particular purpose, though not the one our friend would assume,—that of provoking a religious controversy, and bringing about as it were, a religious revolution. Our purpose in so doing is to satisfy the first requisite of a *Kalambakam*—the shower of praises on a particular God. Any deviations Mr. Ranganatham might have made from the pure abstract ideal are explained by saying that they are intended to supply more matter and scope for poetical description; and far from condemning the author we must rejoice on the other hand at the wit and fancy these deviations are intended to illustrate.

Further I have to observe in this connection that many of the points of comparison, alleged to be *invidious*, referred to in the 2nd item of the charge, are neither provoking nor extraordinary. They are almost the necessary incidents or inseparable accidents in comparisons of the kind.

I have learned from reliable authority that the instances in which the superior prowess of Siva is maintained, *i. e.* the description in his verses in Page. 2. are “harmless and innocent comparisons” which, if made public, would involve no very serious issues religious or political. In fact they have no other significance than that they are brought in to give greater scope and supply more matter for the expression of

poetic wit. Hence when the details of a comparison involve no serious consequences, with reference to the society at large, such a comparison ought to be allowed, much more so when they are eminently serviceable in the region of Poetry. Will our critic, for instance, suppose even for a moment that *Kālamégham* intended to establish his superiority over *Vishnu* and *Siva*, when he extemporized

“கன்னபுர மாலே கடவுளிலு நீபெரியன்
உன்னிலுமோ யான்பெரிய னென்றுகேள் - முன்னமே
உன்பிறப்புப் பத்தா முயர்சிவனுக் கொன்றுமில்லை
என்பிறப்பெண்ணத்தொலையாதே.

Three items of the charge have now been answered, and I have only one thing more to touch:—the grotesque representation of *Siva*.

In this part of his review, our critic is unusually *jubilant*; and whereas I should have expected him as a Hindu, to be grave and serious, when he is unavoidably compelled to criticise the religious tenets of Hinduism from an unfriendly stand point, he is very jovial, and his style here is characterised by too much of levity. Let me not be considered as drawing much from my own imagination in thus criticizing his attitude. One quotation from him will more than substantiate what I say:—“Lest I draw down the wrath of *Siva* upon me” says he, “let me hasten to mention that he has not one or two but five heads.”

Here I must again observe at the outset that the Puranic representation of *Siva* is not more grotesque and undignified than the translation, or rather the transformation of *Siva*, becomes when it unfortunately falls into the mouth of an English knowing gentleman. And how ignorant our critic has been of the Puranic

version and reality when he graciously represents Siva as the *adulterer* with the wife of, not *one*, but *several* Rishis, I hope to shew ere long.

Here let me first test the appropriateness of applying some of the epithets of English phraseology to Siva, thus distorting his designation and name more readily than his form. Our critic calls Siva 'a three eyed monster'. Now I presume this to be a translation of the Sanskrit word (*Thrinéthra*). Well, this means simply 'One possessing three eyes'. Where now is the grotesqueness in the original? In this state of things is it too much to say that it is the *unauthorized* addition of the word 'monster' that makes Siva's form a grotesque one. Now why should the word be added? The reason seems to be this. Monster, dictionaries say, means an 'unnatural being'; and since *two eyes* are the rule any addition to it must drive the being out of the pale of naturalness. So far the logic is clear and good. But we modestly ask whether the term *being* in that phrase was not intended to cover *only* the creation of God, not God also. The moment you pronounce the word God, you are intended to imply His omniscience and omnipotence—a spirit without any corporeal existence. He should therefore be necessarily grotesque in the view of our critic even when he appears with two eyes in the human form. You ought therefore to exclude him out of the circle of beings who are his creation and over whom he has absolute control. And now is manifest the absurdity of judging God, here Siva of course, by standards that are meant to apply to His creation. The moment you recognize His godhead you are prohibited from applying to Him the ordinary standard of His creation. But if you would judge of Him

only by the ordinary standard, then He is no God to you. Either you should not judge Him thus, or deny His Godhead. With the latter we have nothing to do for the present.

When we believe the supernatural element to be present in Siva we are prepared to admit that he can, without any *incongruity* (for incongruities they will be when judged from the human stand point) assume any form and shape, for the time being, to accomplish any purpose intended to promote the common good. Such a kind of anthropomorphism is not peculiar to Hindnism alone ; it is a thing of every day occurrence in other religions of the world as well. Perhaps what that purpose is, how that is intended to promote the common good ; these may be problems difficult of solution and consequently unmeaning and uninteresting to those who won't dive deep but will simply look aghast at the outward grotesque forms and sit down to moralise coolly and in all seriousness that Hinduism consists only of absurd and unmeaning conventionalities. But any anxious and earnest inquirer that will take pains to reach the bottom of the vessel of allegories will learn to find that there is a good deal of sense in personating Siva as 'possessing three eyes', in representing him as the husband of Parvati and that half of his body is female, in adorning him with skulls and make him *dance*, in the language of our critic, in the cremation ground. And what after all is meant by representing Siva as possessed of three eyes ? It is nothing else than a figurative expression of the source of all light to the *spiritual* world as the sun, the moon, and fire are to the *temporal*.

Here by way of substantiating what I have said on this point, I wish to point out that Thayumanavar

himself, the ideal being admired no less by ourselves than by our critic, is not free from the contagion of representing Siva as possessing three eyes, fivefaces &c

“முக்கணுடன் வடநிழற் கண்ணா டிருந்தருந்”

“எண்டோண் முக்கட் செம்மேனியெந்தாய்”

“அளியாருங்கொன்றைச் சடையாடவம்புலி யாடக்கங்
கைத்-துளியாடமன்று ணடமாடு முக்கட்சுடர்”

“முக்கணுடை மா மருந்து”

I further like to state here that some of our best poets that have always tread on the vedantic lines have not thought it absurd or iniquitous to represent Siva as possessing three eyes, or as one whose half body is female. Among a number of them may be mentioned prominently the following:— *Appar*, *Sundara Murthi*, *Sambanda Murthi*, and *Manicka Vachakar*. And here I must hasten to tell my readers that their rigid adherence to the principles of morality was such that our ancestors have *deified* them and we cheerfully yield to them.

Again as for the charge of adultery of which Siva is accused, I repeat that there is a far nobler meaning for the passage in which, our critic imagines, reference is made to this guilt.

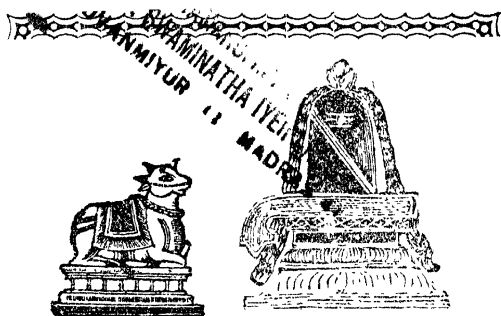
It must be observed that Siva as Siva never went there to commit adultery ; that at any rate nothing was perpetrated ; and that Puranas say that he went there in the guise of an ascetic only to teach a lesson to the Rishipathnis who, boasting themselves much of their own chastity, forgot the supremacy of Siva and believed in their own supreme virtue, and that he *returned from* the place as pure as he *went to* it. If the Rishipathnis lost their chastity, it was not Siva's fault.

Before closing I may perhaps be permitted to observe that God cannot be guilty of the crime. •For what is adultery? Law defines it as an illicit intercourse with another man's wife. As has been observed in the case of the 'Monster' controversy, when God is the Supreme Being having absolute control over His creation, how can you convict him of intercourse with *another* man's wife as if there were any body under the sun who does not belong to him. Will our critic call God a murderer because He performs the function of what in ordinary language is called 'taking away life'?

Such are a few of the features that require comment in Mr. B. R. Rajam Iyer's article. I have not said anything against what he calls the ambiguous ethics of the book, for he nowhere definitely explains what he means, and I for myself cannot make out what he might have meant, especially after having quoted and translated, so many instances where our beloved author has inculcated the highest morality.

In fine, I am not a little surprised that Mr. B. R. should have come forward, uncalled for, and unauthorized, as the spokesman of the lover of tamil literature, of the moralist, and the social reformer of the day, to say that all of them alike wish that the book had never been written. This sort of *representative* character we wish he had not assumed as sincerely as he wishes the book had never been written.

D. KRISHNASAMI.



உ

சிவமயம்.

சி த ம் ப ர ம்

சிவகாமியம்மன்

பி ள் னை த் த மி ழ்.

காப்புப்பருவம்.

விநாயகர் தூதி-நேரிசைவெண்பா.

தெள்ளுதமிழ்த்தில்லைச் சிவகாமிசுந்தரிமேற்
பிள்ளைத்தமிழ்கூறும் பேதையேற்—குள்ளுசுடைக்
கங்கைபெற்றான்கங்கைபெற்றான் கற்பகநற்பேர்பெற்
கங்கைபெற்றான்கங்கைபெற்றான் காப்பு. [ஞன்

இதன்பொருள்.

ம்- நீரினா, கை-அலங்கரிக்கப்பட்ட, சடைபெற்
றான்-சடைமுடியை உடையவரும், கம்-ஆகாயம், கை
பெற்றான்-சிறியதாகப் பெரியஉருவம்பெற்றவரும், கற்
பகநற்பேர்பெற்றான்-கற்பகப்பிள்ளையாரென்கிற சிறந்

ததிருநாமம்பெற்றவரும், கம்-சிரசினிடத்து, கைபெற்றான்-துதிகைபெற்றவரும், கங்கைபெற்றான் - பார்வதிதேவியாரால் பெறப்பட்டவருமாகிய விநாயகக்கடவுளானவர், காப்பு-காப்பாவர்-என்க.

பேதையேற்குக் காப்பெனமுடிக்க முதலடியிரண்டு ம் வெளிப்படை-நீரினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சடையுடையவரானவே கங்கைசூடிய முடியையுடையவரென்பதாயிற்று, ரு-வது, செய்யுளில்-ஆறுதலையுமென்றிருப்பதாயினு முணாக.

சபாநாதர்.

சீர்பூத்தபராபரத்திலுத்தபராசத்திசிவ காமசுந்தரியைச்செகமனைத்தும்பூத்த, பார்பூத்தவிராட்புருடந்தயபுண்டரீகப் பசும்பொருட் டிலவினையாமெயைத்தொட்பைக்காக்க, பேர்பூத்தநான்குருவநான்குருவநடுவே பேருருவமருவமெனப்பெறுவபேதத்தின், ஹார்பூத்தசத்திசதாசிவத்துச்சிபூத்துத் துலங்குநிருடங்காட்டி விளங்குசபாபதியே. (க)

காலற்றொழிலொன்றையேயுடைய திருமலை முற்கூறுது ஸ்ரீநடேசமூர்த்தியினிடமாகப் பஞ்சகிர்த்தியங்களும நிகழுங் கிரமத்தினாலும் நடேசமூர்த்தி அந்தத்தலத்துக் கடவுளாதலினும் அவரை முற்கூறினர் இதனை “கையமருங்கிலைபோற்றியென்னும்” கோயிற்புராணத்துப்பாடலானுமுணர்க.

பரமசிவம்.

உருவாகியருவாகியொளியாகிவெளியாகி யுள்ளம்புறம்புமாகி, யோரெழுத்தீரெழுத்தைந்தெழுத்தெட்டெழுத்தீரென்றிரண்டைந்தெட்டினால், விரிவாகியென்பத்து

நான்குநூறாயிரம் வித்தையைத்தாளுறென, வேறுகுவே
தாந்தநா தாந்தமானதொருமெப்ப்பொருள்னைப்பரவுவா
ந், தருளுனமிச்சைகிரியாசத்தியொடுபஞ்ச சத்திமோ
கினிவிந்துமான், தனுகரணபுவனம்பாகமுமாகியளவிஸா
ச் சகலவிஷக்களமுமாகிச், திருவானசபைதனிற்சிற்ச
த்திபாகியே திகழ்பராசத்தியான, விவகாமசத்திரியைய
ருளுடன்பிரியாத திருவுளங்காத்தருளவே. (2)

திருநீறு-வேறு.

இருவினைக்களிரோடத்தாக்கிடும் எழுபிறப்பிறவானி
ற்றுங்கிடும், இமையவர்க்கிடையுணாப்போக்கிடும் எம
துயிர்த்துணையாகக்காத்திடும், நிருமலப்பொருள்ளான
ப்பாற்றது நிருவிகற்பனுபூதிகேற்றது, நிகழ்பிறைச்ச
டர்போன்முக்கீற்றது நெடுமறைச்சிகைமீதிற்பூத்தது,
திரிபுணாப்பெயர்ஞானப்பரற்பதி திருவருட்சிவகாமித்
தாய்க்கது, திகழ்தரப்புணை தூளிக்கேற்றது திருதுதற்க
ணிபாகச்சேர்த்தது, கருதுமுச்சிரமாகச்சீர்த்தது கசம்
விழிக்கநாகால்முக்கூற்றது, கனகசுற்சபைஞானக்கூ
த்தது கடவுளுக்கனுபூதிக்காக்கவே. (௩)

பிரணவமந்திரம்-வேறு.

மிடறுதிருந்தியசூலிசைவண்டின மடலுறுபங்கய
மேல், வினாமகரத்தமுநறவுமருந்திட விழைவுறுதென்
புலியூர்க், கடவுளர்வந்தடிபரவவரத்தரு கருணைசுரத்தரு
டாய், கமழ்விவசுந்தரிமனதுமகிழ்ந்திட விரினிதுபுர்த்திட
வே, வுடலுயிரொண்பொருண் மறைமுழுவின்புகலுபநி
டவிஞ்சையென, வுளதிலதென்பதுமொளியெளியென்
பது மொழிவறநின்றதெனப், பிடிநடைமங்கையொழி
குதிரியம்பகர் பெருசெவியின்புறவே, பெரிதுமொழிந்தி
நிமொருபொழியென்றுள பிரணவமந்திரமே. (௪)

கற்பகவிநாயகர்-வேறு.

ஐந்துகரமுந்தோணன்கு மாறுதலையுநால்வாயும், அடிகளிரண்டுங்கொம்பொன்றும் அத்தியலர்கற்பகமென்றும், உந்தியெனப்பாய்மும்மதமும் ஒருத்தன்முகமுப்படைத்தருளும், ஒருவன்றனையெய்ஞ்ஞான்று முள்ளமுருகப்பணித்திடுவாங், தந்தையுடற்செம்பாதிபுடன் ஸ்ரோர்பச்சைப்பாதிபுங்கொண, டானென்றதையுந்தோடொன்றுத் தடந்தோளிரண்டுங்கிளியொன்றுஞ், சிந்தைமகிழ்செந்தாளென்றுஞ்செழுங்குங்குமஞ்சேர்கொங்கையென்றுஞ், சிவகாமித்தாய்தனையென்றுஞ் செழுங்கோயிலிற்காத்தருளென்றே. (ரு)

சுப்பிரமண்யக்கடவுள்-வேறு.

வெள்ளியும்பொன்னுங்கொழித்தகிலலாத்து விரிகதிர் தரளமுந்திகிருந், தெள்ளுகல்லோலக்காவிரிப்புவிபூர்ச் சிவகாமசுந்தரித்தாயை, முள்ளனாமுளரிப்பொகுட்டில்வீற்றிருக்கு முதல்வனைமுடிதுளங்கிடக்காய்த், தெள்ளுறப்புடைக்கும்வள்ளிநாயகனை யினிதுகாத்திடுப்பணிசுவமே. (சு)

திருமால்-வேறு.

மரகதக்கிரிதோள்கள்மகரமைக்கடன்மார்பமழைமு கிற்புயன்மேனிவண்ணமெய்தீர்த்தனை, மதகரிக்கிடர் தீரமுதலைகக்கிடவாயைவகிர்கதிர் த்தனியாழியண்ணலைப்பாற்கட, லுரகமெத்தையின்மீதி லறிதுயிற்றுயில்வோனை யுலகமுற்றிலும்வாரியுண்ணுமுற்சேட்டனை, யொருசிறுக்கணைவாரிரிலாவிட்டெதிர்போரி லுறுமரக்கணைநூறுமண்ணலைப்போற்றுவும், நனைநிலைக்குடிலபோகரகினுக்கிணைபானநராதமைத்துநியாமல்நன்மை

யிற்சேர்த்தெமை, நனிகலிக்கடவேரிநவநிதிக்காசேர
நவமிகப்பெருவாழ்வுநன்குறக்காப்பவன், திருவுளத்தினி
லேறுதெளிதமிழ்ச்சுவையூறு தெளிதமிழ்ப்புலவோர்க
ள்மும்மையிற்போற்றிய, சிவகதிப்புலியூரில்மருவுதற்ப
ரையான திருவருட்சிவகாமியம்மையைக்காக்கவே. ()

திருமகள்-வேறு.

பல்லுயிர்த்தொகையாவல்லிதிற்காட்டிய பிள்ளை
யைப்பெறுதாயைவெல்லவிற்பூட்டிய, பல்லம்விட்டக
லாதவள்ளலைத்தாக்கிய பல்வயத்தனையீனுநல்லகற்பா
ட்டிய, மல்லலுற்றுலகெழுமொல்லையிற்பூத்தொளிற் வ
ள்ளிதழ்ச்சுருள்போலவிள்ளுகட்பூப்பரன், வல்லுரத்தி
னில்வாழுமெல்லையிற்பாக்கிய வல்லியைத்தொலையாத
செல்வியைப்போற்றுவதும், மல்லுக்கணநேரமல்லிகை
ப்பூப்பலகொள்ளுமைக்குழலானை முல்லையைப்போற்
கவின் ஒள்ளெயிற்தணிபானைவள்ளை யைக்காட்டிய, வெ
ள்ளினைப்பொருசேலைவெல்லுகட்சேப்பியைச் சொல்
லலுற்றவர்வாதை, யெல்லைவிட்டோட்டிய, புல்லுமெய்
ச்சிவலோக வெல்லையைக்காட்டிய, செல்வமுற்றியவா
ழ்வை யள்ளிவைத்தூட்டிய தில்லையிற்சிவகாம வல்லி
யைக்காற்கவே. (அ)

பிரமன்-வேறு.

நால்வகைத்தோற்றமுடனெழுவகைப்பிறவியும்நண்
னுமிருவினையுமகலா, நான்குபத்தெண்மார்க்குமுப்பத்
துமுக்கோடி நாதற்குமற்றெவர்க்கும், பால்வகைவரு
த்தண்டமுழுதும் படைத்தினியபதுமபிடத்திருக்கும்,
பரமனைப்பிரமனைக்குரவனைக்கரமலர் பதஞ்சொரிந்தஞ்
சலிசெய்வாம், மால்வகைச்சிவமலை வலயமொருகை
யினில் மழலைவாய்க்கிள்ளையொருகை, மருங்கொருகை
யொருகையிற் பலமலரும்வைத்தினிய மன்னுயிர்க்கரு

ஸ்சாக்குஞ், குலவகைபறித்திடச்சிவனலதுசுருதியுஞ்
சொல்லொணுவதிரகசியச், சோதியதிகாரசிவகாமசுந்
தரிதனைக் தொழுதுகாத்தருள்புரியவே. (க)

நாமகள்-வேறு.

முத்திக்குவித்தாகி ஞானக்கொழந்தாகி முதிருமோர்
சுருதிபாகி, முடியாதசங்கீதசாய்ச்சியங்களை முலையரு
ம்பா'கிமலாகண், சித்திதருசத்தமுஞ்சோதிடமுமாகியே
செந்தளிக்கைகள்கலைபாய்த், தித்தித்தபேரின்பநற்கனி
பழுக்குஞ் செழுங்கொடி தனைப்பணிசுவாம், பத்தியாய்
ச்சூரி பன்சூதிரன்கண்களாப் பகிரண்டமகுடமாகிப்,
பாதலமாதமாய்மாதிரத்தோள்களாப் படி கடனிதம
பபடமாப், உத்தரியமேகமாய்ச்செம்பொனமலைவெள்
ளிமலை யுபயகொங்கைகளாகியே, யுலகமெனவினையாடு
சிவகாமசுந்தரியை யுலவாதுகாத்தருளவே. (ங)

சத்தமாதர்கள் முதலியபலதேவர்கள்.

சத்தமாதாவையும்வசத்திமானாயுந் தகுபத்திரகா
ளிதனையுஞ், சத்திரசூரியர், தமையுமுப்பத்துமுக்கோடி
தகுவீரபத்திரர், தமையுஞ், சித்தமகிழ்திருவுற்றயாமத்த
ர்தமமையுஞ் சிவபூதகணர்தம்மையுஞ், சிவகங்கைஞா
னபரமானந்தசத்தியொடு தீர்த்தசத்திகடம்மையும், எ
த்திசையுமேத்திடும்பிரமசாமுண்டியுட னெண்டிக்குபா
லர்தமையு, மிருவருக்கொருவரையு மொருவருக்கிருவ
ருரையு மெப்பொழுதுமேபணிசுவாம், முத்திதருசிவகா
மசுந்தரி திருக்கோயில்முதண்டகோளமளவும், முடியா
தபாதலமும்முட்புறமுமெப்புறமு முறைமையிற்காத்
தருளவே. (யக)

காப்புப்பருவம்-முற்றிற்று.

செங்கீரைப்பருவம்.



ஒருவாறுமுணர்வரியிரமத்திலொருசோதியுற்பத்தி யாகியதனு, ளொருசுநியபச்சைப்பசங்குழவியாகவே யொரைந்துமூர்த்தியுலகும், வருநாதமானஞானத்தவிசி ல்வினையாடவருசராசரமுமாட, மல்காந்துமெல்லக்க விழ்ந்துவினையாடவே மன்னுயிர்களியாவுமாட, இருதா ளுமூன்றியிருகையுமூன்றித்தலை யெடுத்தத்தவழ்ந்திட வுமே, யிருவினையுமின்பமுந்துன்பமுந்தலையெடுத்தெப் புவனமுந்தவிழவே, திருவாழ்வுதருமன்றில்வினையாட வருகுழவி செங்கீரையாடியருளே, தில்லைமாககர்மருவு சிவகாமவல்லியே செங்கீரையாடியருளே. (க)

பவளவார்சடையாடமாணிக்கமணியொளிர் படம்வி ரித்தாடவரவும், பற்றுபிறையக்கறுகுகொக்கிறகுமாட பக்கடுடுமுக்கண்டத், துவளவார்குழையாட வவியா துபுகையாது சுடருமொருகையிலாடத், துடியாடவொ ருகையொருகையஞ்சலென்றிடச் சுற்றியொருகையா டவே, தவளவார்ச்சில்லரிக்கண்கிணிக் குஞ்சிதத் தாள தாமரையாடநற், தாளதாமரையொன்று முயலகன்மு துகொன்றுதருசிலம்புடனாடவே, திவளவாண்முறுவலு டனம்பலவராடநீ செங்கீரையாடியருளே, தில்லைமாகக ர்மருவுசிவகாமவல்லியே செங்கீரையாடியருளே. (உ)

ஆதாரசத்தியைம்பத்தொருவர் யாழ்வீனையாளமாகு ளியிராகம், அரியமுப்பத்திரண்டறுபத்துநாலுமித்திரமா திபாடியாடச், சூதனமான்சுண்டலிச்சத்தருடுகிலைச் சு ழிமுனாசத்தியுடனே, துலங்கமிடைபிங்கலைச்சத்தியரு

னைக்கண்டு தொழுதுடனங்களாடப், பாதாரவிந்தமல
பரவியருள்பாடவேபஞ்சகீர்த்தியசத்தியாய்ப்பத்திசெ
நாற்பத்துமுக்கோணசத்தியொடு பரசுதிரிபுரைசத்தி
யும், சீதாம்புயத்தவிசினருகுவினையாடநீ செங்கீரையா
டியருளே, திலலைமாநகர்மருவுசிவகாமவல்லியே செங்கீ
ரையாடியருளே. (௩)

மறிதினாப்புணரிபைப்புண நம்வாய்ப்புண லுண்டு மா
நெருஞ்சூலகொண்டுமின், மழைகடந்துருமொடுஞ்சுட
ராமணிக்குமிநெடுமால்வரைச்சாரல்சேருங், குறுவிழி
ப்புடகர்முக்கனிகளியாளைக்குலங் குவடுகளிறப்பினிற
வெண், கோடகத்தோடமுட்காடகத்தடைகின்ற சோ
ளரிக்குருளைமுன்காங், நெருழ்வலிக்களரிமீர்த்துடலசி
லொத்தழலசிக வொரிகண்டி நந்துநெடுவா, லெடுத்துட
ன்முறுக்கிபுடைந் துமுழைவாய்ப்பிளங் திரவிகற்றாங்
கநெறிபத், திறலவருகுமிஞ்சிவருகிழவனைப்பெருகுழவி
செங்கீரையாடியருளே, திலலைமாநகர்மருவுசிவகாமவ
ல்லியே செங்கீரையாடியருளே. (௪)

பரிமளக்குழலிலணிபொற்பானைபொற்சுட்டி. பரிதிபி
றைவட்டமாடப், பத்தியாய்வச்சிரக்குழையாடவிழியு
டுபல்கணிக்கொப்புமாட, மரகதப்படலமணிமகரமகரி
கையாட வாகுவலயங்களாட, மாணிக்கமேலவளையுமு
ன்னைமுதாரியும் மருவுபொற்சரியுமாட, அரதனமதா
ணியுடனுதரபந்தானமாட வணியுமேகலையுமாட, ஆட
கப்பாடகக்கிண்கிண்சதங்கையும் வலம்புரிசிலம்புமாட
த், திருவுளமகிழ்ந்துகிறந்தம்பலவராடநீ செங்கீரையாடி
யருளே, திலலைமாநகர்மருவுசிவகாமவல்லியே செங்கீ
ரையாடியருளே. (௫)

வேறு.

அவ்வரியமுற்றிமலோகவசுந்தரை யங்கோடிங்கோடு
ம், அவ்வுடனுற்றுமிஞ்சல்பொருத்து மறம்பாவஞ்சோ
ர, வெவ்விய துச்சுவானுபவங்கள் வெறும்போகம்போ
க, விள்ளருமுத்திபெருதவரும்பெற வெய்யாசம்பாறத்,
தவ்வில்கள்மத்தளதாளவளங்கெழு சங்கீதங்கோடி, ச
ல்லரியொத்திடஞானநடம்புரி தண்டாள்கண்டார்கள்,
தவ்வியமுற்றசபாபதிபங்கினில் செங்கோசெங்கோ,தி
ல்லைநகர்ச்சிவகாமசவுந்தரி செங்கோசெங்கோ. (சு)

அல்லிமலர்த்தவிசேறியிருந்துல கன்றிகின்றோனும், ம
ல்லறவிர்த்துலகாதிபுரந்தள வின்றாய்நின்றோனும், வல்
லையழித்தழிபாதுதடம்புரி மஞ்சுணஞ்சோனும், வல்லி
யிடைச்சிவமாதிருகொங்கை பணந்தோயுங்கோவும், எ
ல்லையின்முப்பதின்முவருமன்றிய பெஞ்சானெஞ்சோ
னும், எள்ளருபெய்ப்புலியோடுபதஞ்சலி மென்போரு
ங்கூடிச், சிலலாவச்சிறுபாதமவணங்குமை செங்கோ
செங்கோ, திலலைநகர்ச்சிவகாமசவுந்தரி செங்கோசெ
ங்கோ. (எ)

மாதவரன்புரலத்தவாசித்திய மாவடுசெங்கோ, வாய்
கவரினபம்விடேலெனவந்தருள் வாழ்வனைசெங்கோ,
கோதறுமஞ்சரி சூடியபைங்கிளை சூங்குமசெங்கோ,
கோமளமஞ்சனமாடுமிளங்கொடிகொஞ்சபசெங்கோ,
யோதுபசங்கிளிமேதகுசங்க முலாவியசெங்கோ, யூ
னமிலசெந்தமிழ்மாலையுணந்தணையுங்கொடிசெங்கோ,
ஆநாவாகிபணங்கினராடின ராடுகசெங்கோ, யாதியெ
னுஞ்சிவகாமசவுந்தரி யாடுகசெங்கோ. (அ)

கூருருவத்தெரியாடுகரத்தொரு கோதைபெடுத்தது போற், கோலமதிக்கதிர்வாயிலெடுத்தது கோளரவைக் குலவர், மீறியெடுத்தநிலாவுமெறித்திடவோடி நடத்திடு சீர், பேறுபடைத்தகலாபமயிற்பரி யேறுமவித்தைசெ யும், வீறுதுநிக்கையொடாறுமுகத்தனை மாறுதுநிக்கை கொடே, வேறுதுநிக்கையினுலடுவேழம் விறற்சேயுந் தொழவே, ஆறுசிரத்துரு த்தனையேந்துமை யாடுக செங்கீரை, யாறுபெனுஞ்சிவகாமசவுந்தரி யாடுகசெங் கீரை. (கூ)

பாதலமுந்தினவானைபெழுந்துமுமானைமுனிந்துபலா ப், பழம்விழவாழைப்பழம்விழமாவின் பழம்விழவும்பா யுந், தாதவிழ்தாமரைபோடவிழாறு தடாகநெடுங்கரை ஞும், தண்காவிரியொடுவண்காவிரிமலர் தருமணிமுத் தாறு, போதவிழ்செண்பகமாதவிதாதகி போதலர்மா னுனைநீள், பூகம்விளைந்திடுபாகுகரும்பொடு பொன்சொ ரிசெஞ்சாலி, ஆதிநிறைந்திடுதென்புலியூரினி லாடுக செங்கீரை, யாறுபெனுஞ்சிவகாமசவுந்தரி யாடுகசெங் கீரை. (ஊ)

செங்கீரைப்பருவம்-முற்றிற்று.



தாற்பருவம்.



வேறு.

ஒருநாரசும்பசும்பொற்கா லுருவாயருவாயுருவாகு,
மொருமாணிக்கமணித்தொட்டி லுருவால்ச்சிற்றம்பல
ந்தவிசா, யருவாமொருநான்கவைபூட்டி யாட்டுங்கதிர்
ச்சங்கிலியாக்கி, யகண்டபரிபூரணவீட்டி லதன்மேலிரு
நதுதுயிலகூருந், திருநாவிருக்கும்பாரதியுஞ் செழுந்தா
மரை பிற்செந்திருவுந், திருத்தாரணியுமுருத்தியாயுந் தி
ரோதாசத்திறமேனென்மணியுந், தருசீராட்டும்பெரியபரா
சத்திதாலோதாலேலோ, தண்ணடபுலியூர்ச்சிவகாமித்
தாயே,தாலோதாலேலோ. (க)

ஒருநா பவயிற்றும்பிறவாமலொருவர்முலையுமுண்ண
ம, லுநதக்கொடிவாளொசியாம லொருமென்றவிசினுக
ளாமல், வரிவிற்புருவமிறழாமல மைக்கண்முகிழ்த்து
வீழியாமல, வள்ளைக்குழையும்பிடியாமல் மணிவாயத
ர்த்துடியாமல, வெருவிக்கனவின்மருளாமல விம்மிக்கு
ரலுங்கமாமல், மிளிர்பூத்தொட்டி லுதையாமல் விர
லுறமுதஞ்சுவையாமல், தருநாண்மதிபோனாடோறும்
வளாவாய்தாலோதாலேலோ, தண்ணம்புலியூர்ச்சிவகா
மித் தாயே,தாலோதாலேலோ. (உ)

கல்லோலங்கள் தாலாட்டக் கவிகைபடைத்துமாணி
க்கக், கல்லாயிரங்கள்விளக்கெறிப்பக் கடற்குட்செவிப்
பூந்தொட்டிலிலும், எல்லிவுலகுமெடுத்துண்டா மெழி
லாலிலைப்பூந்தொட்டிலு, மிருகண்டியிலுமாண்பிள்ளை
க்கிளையபச்சைப்பெண்பிள்ளாய், தொல்லாயிரத்தெட்

டண்டமெல்லாந் தொலையா நூற்றெட்டகம்புரக்குஞ்,
சூரைத்தொலைக்குஞ்சரவணப்பூந் தொட்டிற்குழவித
னைப்பெற்றே, சல்லாபத்திற்றூலாட்டுந் தாயேதாலோ
தாலேலோ, தண்ணம்புலியூர்ச்சிவகாமித் தாயேதாலோ
தாலேலோ. (ந)

எள்ளில்வினைந்தநறுந்தயில முச்சிக்கணிந்துபுகந்தா
து, மிளம்பச்சறுகுமரிசனமு மிலங்கத்திமிர்ந்துவான்க
ங்கை, அள்ளித்திரட்டும்புனலாட்டி யணிமுத்துகிலால
நீர்துவட்டி, யணிமுக்குருவிவிழியூதி நிலக்காப்பணிந்த
ஞ்சனமெழுதி, உள்ளங்குளிரத்திருமுகத்தி னொருதண்
மதியினிளம்பிறைமூன், றுதித்ததெனவெண்பொடிசாத்
தி யொளிகின்றோடையணிபூட்டித், தள்ளுமணித்தொட்
டினிலாட்டுந் தாயேதாலோதாலேலோ, தண்ணம்புலி
யூர்ச்சிவகாமித் தாயேதாலோதாலேலோ. (ச)

தேனேகருமபேசருக்களாயே தெவிட்டாவமுதேயு
வட்டாத, செல்வச்செருக்கேதருக்கான செஞ்சொற்
களியேசெழுங்குயிலே, மாணேபிடியேமடமயிலே வா
ழைப்பழத்தின்பலாப்பழத்தின், மதுரம்பழுத்தமார்பழ
த்தின் வடித்தேயெடுத்தேதேனகுழம்பெ, ஊனேயுயி
ரேயுயிர்க்குயிரோ யுள்ளேபுறம்பேருவேவா, மொளியே
வெளியேயொளிக்கொளியே யொளியிலவினைந்தகரு
ணையெல்லாந், தானேவடிவாய்வந்துதித்த மதலாய்தா
லோதாலேலோ, தண்ணம்புலியூர்ச்சிவகாமித் தாயே
தாலோதாலேலோ. (ரு)

வேறு.

கொத்தாமறையோ துற்றாய்தாலோதாலேலோ
கொட்பார் குழைய்ய்போற்பாயதாலோதாலேலோ

வித்தாய்வினோவாய்வைத்தாய்தாலோதாலேலோ
 வெற்பாய்வெளியாய்நிற்பாய்தாலோதாலேலோ
 முத்தேவனாய்பெற்றாய்தாலோதாலேலோ
 முத்தேமணியேயுற்றாய்தாலோதாலேலோ
 நத்தார்புலியூருற்றாய்தாலோதாலேலோ
 நற்றாய்சிவகாமித்தாய்தாலோதாலேலோ. (சு)

நச்சாருளமேகைச்சாய்தாலோதாலேலோ
 நச்சாரவக்கச்சாய்தாலோதாலேலோ
 வச்சேமுலையாய்விச்சேதாலோதாலேலோ
 மற்றாருளைப்பெற்றாய்தாலோதாலேலோ
 இச்சாகிரியாசத்தீதாலோதாலேலோ
 வெப்போதெனைவாழ்விப்பாய்தாலோதாலேலோ
 விச்சாதரராசிப்பாய்தாலோதாலேலோ
 மெய்த்தாய்சிவகாமித்தாய்தாலோதாலேலோ. (எ)

பொற்பூமணமேபொற்பூநிறமேபூமாதே
 பொற்கேகயமேசொற்காவியமேபூவாயே
 தற்பூரணமேதற்காரணமேதரவந்தே
 தற்போதமெலாம்விட்டேயகலவார் தமவாழ்வே
 கர்ப்பூரவிபூதித் தூளிதநீள்காமாரி
 கட்காமினிமோகக்காதவினீகாபாவி
 விற்போனுதலாய்வெற்போன்மதலாய்தாலேலோ
 மெய்த்தாய்சிவகாமித்தாய்தாலோதாலேலோ (அ)

முற்றமுலையாய்முத்தாவலியாய்தாலேலோ
 முத்தார்நதியாய்நற்காவியாய்தாலேலோ
 பொற்றாமரையேநற்கோமளமேதாலேலோ
 பொற்பார்புலியூரிற்பூருவமேதாலேலோ

கற்றாருளம்வாழ்சொற்கோகிலமேதாலேலோ
கைக்கேசிவமாலைக்கேய்கிழயாய்தாலேலோ
வெற்றாய்வெளியாயுற்றொளியாய்தாலேலோ
மெத்தாய்சிவகாமித்தாய்தாலோதாலேலோ. (க)

ஏக்காலமுமேநிற்பாய்நீயேவீயாதே
யெத்தேவருமேசெத்தேபோவார்சாகாதே
யக்கார்விடமேதுய்த்தார்பாடீயானாதே
யப்போதமிர்தாவைத்தாய்வேயார்தோளாயே
தக்கோர்தமைவாழ்விப்பாய்தாயேமாதாவே
தப்பாநிதியேபொற்பாய்போதாய்கோமாதே
மிக்காருணையாரொப்பாய்விமலாய்தாலேலோ
மெய்த்தாய்சிவகாமித்தாய்தாலோதாலேலோ. (ஈ)

தாற்பருவம்-முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

சப்பாணிப்பருவம்.

வேறு.

கட்டுறுசுருங்கிடைத்துடிகொட்டவட்டம்வரு கடவு
ள்கொடுகொட்டிநடனங், கண்டதாளங்கொட்ட வுன
துசெங்கையினற் கற்றிடக்கொட்டுவதுபோற், கொட்
டமிடுமவுணர்வாய் குருதிகொட்டப்புடை குடைந்துகு
டர்மாலைபிட்டுக், கொட்டிநடமிட்டிடுங்கொட்டாதநெ
ட்டிலைக் குடுமிவேற்குழவிமுத்தம், இட்டுமுத்தாடவா

வென்றுகைக்கொட்டல்போ வினியமுத்தமிழியற்றி, பி
ருகைமலர்கொட்டல்போ * லெட்டுமிருபத்து லிட்
டவேகத்தவற்குஞ், சட்டுவத்திட்டமுது கொட்டுமுன்
கையினற் சப்பாணிகொட்டியருளே, தற்பராசத்தியே
சிவகாமவல்லியே சப்பாணிகொட்டியருளே. (க)

முட்டாமரைப்பொருட்டரசனுங்குரைகடல முகட்
டரவணைச் செல்வனு, முக்கட்டிருக்கடவு ளுங்கண்டு
முடிபணிய முறைமுறையழித்துலகெலாம், கட்டாக
நீபடைத் திடுகநீகாத்திடக் களைகநீயென்றுவெள்ளைக்;
கலையுடன்பொன்னிறக் கலையுடன்பச்சைவெண் கலையு
மேயருளுகையினல், எட்டாதபேரின் பமெட்டவருமந்
திர மிசைத்திடும்பசுங்கிள்ளையு, மெட்டுணையுமறவா திர
ட்டுசெபமாலையுமெண்ணினுலெட்டறமுமே, தட்டாது
வைத்தளித்திடுமுன துகையினற்சப்பாணி கொட்டியரு
ளே, தற்பராசத்தியேசிவகாமவல்லியேசப்பாணிகொட்
டியருளே. (உ)

கற்பகத்தருவுமே கவளெதுபதுமநிதி கள்ளமுற்றது
தேனுவுங், கட்டுமுட்டுண்டது கொடுத்திடுங்கொடை
யினற் கடைபடுஞ்சிந்தாமணி, பொற்புலவுசங்கரிதபங்
கமுறுசலமுறும் பொழியுமழைமுகில்குழறிடும், புவி
மீதுவநிதியவநீதியாகவேபுகலாதெவர்க்குமுதவா, வ
ற்புதமுவித்தியமு மட்டமாசித்திகளு மகில்வலையம்புரக்
குமத்திறமுமுத்தி, மத்திறமுமுத்தியுமளிக்குமோவென்
றுநின் னங்கைமலர்கொட்டுவதுபோ, தற்பரகலாசத்

* எட்டும் இருபத்தினுலிட்ட ஏகத்தவர் - என்பது
முப்பத்து முக்கோடிதேவர்க ளெனக்கொள்க.

திசுகலாகமத்தியே சப்பாணிகொட்டியருளே, தற்பராசத்தியேசிவகாமவல்லியே சப்பாணிகொட்டியருளே. (1)

அடிதொடங்கிப்புடையு முடியுள்ளமுடிகாறு மடையும்வெம்பொறிவிடையமு, மாசையொடுவெகுளியு மயக்கமொடுமுக்குணமு மலகிலிடைபிங்கலையுமோ, ரிடைகிடந்தலமந்து திரினனவுகனவுமற் நிறைவிநின்னடிபற்றியே, யிலகுமெய்ச்சிவயோக விதையமலர்கொட்டியே யிருகைமலருங்கொட்டியே, படியடங்க லுநின்ற பார்த்திடந்தோறுநின்படிவமேகண்டுபணியும், பரமஞானியார்கண் களித்தங்கைகொட்டவே படருமுக்காலமுணரும், சடிமூனிவார்கள்கண்டு தமதங்கைகொட்டவே சப்பாணிகொட்டியருளே, தற்பராசத்தியே சிவகாமவல்லியே சப்பாணிகொட்டியருளே. (ச)

ஐவரைப்பெற்றே வளர்த்துகையினு லைந்தொழிலு மருள்கையினு, லைம்பெரும்பூதமு மமைத்திடுங்கையினு லலகிலாவயிரனைத்தும், பைவருகுரம்பையி லடைத்து விளையாடுகிறு பம்பரச்செங்கையினுற், பாசயமராசன் வரு போதஞ்சலென்றெமைப் பாதுகாத்தருள்கையினு ல், மொய்வரைக்கரையன்மக ளாகிமுக்கண்ணனார் முழுமணக்கோலமதனில், முளரிமலர்விரல்கொடுத்தருள்கையினுவின முலைத்தழும்போடுவளையத், தைவருதழும்புவைத் தருள்கையினுவினிய சப்பாணிகொட்டியருளே, தற்பராசத்தியேசிவகாமவல்லியேசப்பாணிகொட்டியருளே. (ரு)

வேறு.

வெட்சிமலர்ப்பதமொப்புநடப்பதுகற்பவனப்பேடை, மெச்சடித்துவியப்பொடுகற்பனபச்சைமயிற்சாயல், க

ட்சிவனக்குயில் பச்சைமடக்கிளி கற்பனசொற்பூவை,
கட்கமலர்ச்செயலொப்பவரிப்பெடை கற்பவுணைப்போ
ல, எட்செயலத்தனைகற்றிலமெப்படி நிற்பமெனக்கூடி,
யெட்கினவெட்கி யிருப்பதிலச்சை யற்பமெனப்பேசிக்,
கொட்சிறைகொட்டுவ கட்டழகுற்றவள் கொட்டுகசப்
பாணி, குற்றமகற்றிய பொற்புலிசைக்கொடி கொட்டு
கசப்பாணி. (சு)

முத்துநினைத்தபல்முக்கனியொத்தசொல் முச்சிம
லர்க்கோதை, முத்தமிழ்சொற்கமழ்குற்றமர்புத்தகமு
த்தியருட்பாதம், வித்துருமத்தினி லொத்தசிவப்பெழ
மெச்சிடைகச்சோதம், வெற்றியறுதற்சிலை மைக்கண்
மலர்க்கணை வெற்புமுலைப்பூவை, உத்தமிபத்தினிகற்பு
மிகத்தணி யுற்றொளிர் பொற்றோளி, யுற்பலகைத்தலிப
ச்சைநிறப்பிடி யொப்பிடுமத்தாளி, கொத்துருதத்துவ
மத்திவிருப்பவள் கொட்டுகசப்பாணி, குற்றமகற்றிய
பொற்புலிசைக்கொடி கொட்டுகசப்பாணி. (எ)

பச்சைநிறத்திமிசுத்தசிவப்பிபளிக்கின் வெளுப்பான,
பற்பலசத்திரிபத்திவிளக்கிடு பத்தருளக்கோயில், இச்
சையிலுற்றனைதுச்சிலெனத்தனி விட்டிலைபொற்பாத,
மெற்குளம்வைத்தனைகற்குளமுற்ற வெழிற்கமலப்போ
தன், அச்சுதனச்சுதனச்சுழிவுற்றுழி யுற்றாதிக்காக, வ
ற்பினெழுப்பி யலர்க்கணையிக்கு மளித்தமலர்ப்பாணி,
குச்சரிகைச்சரிமிக்கமுழக்கொடு கொட்டுகசப்பாணி,
குற்றமகற்றிய பொற்புலிசைக்கொடி கொட்டுகசப்பா
ணி. (அ)

நித்திலமுற்றுருவிற்கெரியப்பெரு நெட்டுருவிற்குழ,
நெட்டரவத்தெழு செக்கர்மணிச்சுட ருச்சிமுடிப்பூண,
கைத்தலசக்கர நற்பருதிச்சுடர் பக்கமுறச்சீத, கட்க
மலச்சுனை மிக்கவிழிக்கனை கட்டழகிற்காண, வைத்த
நற்பெரு வட்டமணிச்செவி யிட்டகுழைக்கோல, மற்
புறுபச்சை நிறக்கழைபொற்புய மச்சுதனொப்பான,
கொத்துறுவெற்பா சற்கொருபுத்திரி கொட்டுகசப்பா
ணி, குற்றமகற்றிய பொற்புலிசைக்கொடி கொட்டுகச
ப்பாணி. (க)

கற்றவருக்கருள்கற்பகமைப்புய லொத்தகழைத்தோ
ளி, கர்ப்புரநற்புழு கப்பியபொற்கள பத்தொடுகஸ்தூரி,
யுற்றிடுமத்தக மொத்ததனத்திரு வுத்தமியிப்பூவி, லொ
ப்ப்னவைத்திடு வெப்புவனத்திலு மொப்பிலிபற்றா, லொ
வெற்றிகொள்முக்கணி பொக்கணியக்கணி வித்தகிவித்
தார, வித்துருமப்பணி சித்திரநற்பணி மெய்க்கணிபொ
ற்பூணி, கொற்றவைமற்றுள சத்திகணத்தினள் கொட்
டுகசப்பாணி, குற்றமகற்றிய பொற்புலிசைக்கொடி
கொட்டுகசப்பாணி. (உ)

சப்பாணிப்பருவம்-முற்றிற்று.

முத்தப்பருவம்.



வேறு.

சுருதிமணக்குஞ்சிவாகமத்தின் றோற்றமணக்கும்வட
கலைநூற், துலங்கிமணக்குந்திராவடத்தின் சுவையேம
ணக்கும்பிராகிருத, மருவிமணக்குமூலகளிக்கு மகிமை
தருமந்திரமணக்கு, மலையமிருக்குமியலிசையும் வளர்ம
ந்திரத்தினுதாரம், பெருகிமணக்குஞ்சமயநெறி பிறழா
ச்சகலசாஸ்திரமும், பேதாபேதவகைமணக்கும் பேர
ம்பலநாட்டகத்தார்கள், தருமமணக்குங்கனிவாயிற் ற
கைசேர்முத்தந்தருவாயே, தழைக்கும்புலியூர்ச்சிவகா
மித் தாயேமுத்தந்தருவாயே. (க)

செயிருற்றிடுதிவினைபோக்குந் திராப்பிறவித்துபர்தீர்
க்குஞ், செனிக்கும்பிறவிதோறுஞ்சேர்ந்த செநிசஞ்சி
தமுநீராக்கும், பயிலுற்றிடுமொகாமியமும் பழுதாம்பூத
பவுடிகமும், பற்றாபற்றற்றிடுமொயைப் பாசிப்பாசவாச
னையும், உயிரிற்கலந்தமும்மலமு முற்றுங்களிம்புமொ
ருங்கற்று, முமியுந்தவிடுமூளையும்போ லுறுதத்துவத்தி
ன்வோறுக்குந், தயிரிற்பிறைபோற்சிவமாக்குந்தகைசே
ர்முத்தந்தருவாயே, தழைக்கும்புலியூர்ச்சிவகாமித்தா
யேமுத்தந்தருவாயே. (உ)

முத்தநகையால்முத்தநின்பால் முகமாமதியாமுத்தி
நின்பால், முகிற்சூந்தலினால்முத்தநின்பால் முலையாளை

யினுல்முத்தநின்பால், நத்தார்களத்தால்முத்தநின்பால்
நயனக்கயலால்முத்தநின்பால், நடுக்கட்செவியால்முத்
தநின்பால் நறுநெற்படியால்முத்தநின்பால், கைத்தாம
னாயால்முத்தநின்பால் கன்னற்கிலையால்முத்தநின்பா
ல், கழைத்தோளதனாலமுத்தநின்பால் கனிவாய்முத்த
முனக்கரிதோ, சத்தாய்ச்சித்தாய்ச்சகசித்தாம் தாயே
முத்தந்தருவாயே, தழைக்கும்புலியூர்ச்சிவகாமித் தா
யேமுத்தந்தருவாயே. (௩)

மச்சத்துழியிற்பிறந்துமுத்தும் வராகத்திடையிற்பிற
ந்தமுத்தும், மார்பத்தணியும்வேயின்றமணிவாய்முத்த
ஞ்சுவைத்தருளும், பச்சைக்கிளியேமாணிக்கிப் பவளக்
கோவைக்கனிவீழிப், பழமாதளமிந்திரகோப்பங்கேரு
கப்பூமுருக்கிலவம், உச்சித்திலதமரக்காம்ப லுறும்பசு
ந்தேன்கசிந்தூறு, முள்ளும்புறம்புமணநாறு முனதுகனி
வாய்மணிமுத்தம், சச்சைச்செழுங்குங்குமத்தனத்தா
ய் தகைசேர்முத்தந்தருவாயே, தழைக்கும்புலியூர்ச்சி
வகாமித் தாயேமுத்தந்தருவாயே. (௪)

கண்ணுனதுமலர்ப்பாதங் கண்டேகளிக்கவிருகர
முங், கமழ்பூமலராற்பூசிக்கக் காலுங்கோயிலவலஞ்செ
ய்ய, எண்ணூர்செவிகணின்கீர்த்தி யிசையேகேழ்க்கத்
தலைவணங்க, யேழேழ்சென்மமெடுத்தாலு மென்னாநி
ன்னைத்தொழுதேத்தப், பெண்ணாழுதேமலையையன்
பெற்றமதலாயுலகமெலாம், பிறக்கவேண்டிப்பிறந்தபி
ள்ளாய் பேரானந்தவெள்ளத்தில், தண்ணாரமுதேசுவை
பூறுந் தகைசேர்முத்தந்தருவாயே, தழைக்கும்புலியூர்
ச்சிவகாமித் தாயேமுத்தந்தருவாயே. (௫)

வேறு.

அகிலமுற்றும்பலவுயிர்க்குந்திடமளிக்குஞ்சலமென,
வருடழைக்கும்படியளிக்குந் தொழிலுடைப்பங்கயனு
ம்வாழ், சிகரிவெற்புநதிகிரிவெற்புஞ் செகமனைத்துஞ்ச
ழலவே, திராகடற்செம்புனல்கலக்குஞ் சுதையளிக்கு
ம்புயனும்வான், ககனமுற்றுங்குடியிருக்கும் கடவுளார்
க்கொன்றிடுவதோர், கடுவினைத்தின்றுயிரளிக்கும் கரு
ணைவைக்கும்பரனுமே, தகவுனைக்கண்டவர் துதிக்குந் த
ருகமுத்தந்தருகவே, சபையினிற்சுந்தரியெமக்குந் தரு
கமுத்தந்தருகவே. (சு)

கனல்விளக்குங்கிளையின் முத்தங் கதழெரிக்கண்பொ
ரியுமே, கடுடைச்செம்புகா முகத்தின் கரியின்முத்தங்
கரியுமே, புனல்விளைக்கும்புயவின் முத்தங் கதறிடக்க
ண்சிதறுமே, புதுமதிக்கண்டுகழுமுத்தங் குறுமுயற்கொ
ண்டொளிருமே, தினவிளைக்குங்கழையின் முத்தந் திகி
ரியிற்கண்குழையுமே, செறியிதழ்ச்செங்கமலமுத்தங்
களறுனிற்சென்றுலருமே, தனதுமுத்தங்குனதுமுத்தந்
தருகமுத்தந்தருகவே, சபையினிற்சுந்தரியெமக்குந் த
ருகமுத்தந்தருகவே. (சு)

சிமிழினிற்றண்டாளமுத்தஞ்செகமனைத்தும்பெறினு
மே, சிறிதுமற்றங்கதுபெறச் சிந்தையில்லினைக்குங் குறி
யிலேங், குமிழினிற்றண்டாளமுத்தங் குளிர்திப்பிஞ்
செனினுமே, கொளரினைககும்பரிசிலைக்குங் குமமணக்
குங்கமுகின்வாழ், கமழ்களத்தின்றாளமுத்தங்ககிலகெ
ற்பங்கெடினுமே, யழிவில்பொற்பங்கதுவெமக்கும் வெ
றுதல்சற்றுங்கருதிலேம், தமிழ்மணக்குங்குமுதமுத்தந்

தருகமுத்தத்தருகவே, சபையினிற்சுத்தரியெமக்குத் தருகமுத்தத்தருகவே. (அ)

குமரிவெற்பன் குமரிதக்கன் குமரிமுற்றுங்குமரியே, குமார்முக்கண்குமார்மக்கள் குமார்பெற்றுங்குமரியே, அமரருக்கன் நசுரனாக்கொன் நமர்தவிர்த்தங்கமரியே, அமரிநற்சங்கரிமுலைக்குஞ்சரிநிலைப்பெண்குகரியே, திமிரமுட்குத்தினகரற்குங் கிரண்முயக்குங்கருணியே, திருமகட்குங்கலைமகட்குத்திரமளிக் குத்தமரியே, தமரின்முத்தத்தமரின் முத்தத்தருகமுத்தத்தருகவே, சபையினிற்சுத்தரியெமக்குத்தருகமுத்தத்தருகவே. (க)

வலையினிற்செங்கயலையுக்கும்பிணையையச்சம்புரியுமா, வடுவையுப்பின்படவவிக்குங் கடுவினைப்பின்றுடருமே, அலையினைச்சென்றலையவைக்குஞ் சுதையினைத்தின்றுமிழுமே, யலரினைச்சென்றலர்படுக்கும் பகழியைக்கண்டுகழுமே, கொலைபடைக்குஞ்சமனிறக்கும் படிவிழிக்குங்குமிழைபே, குறுகிநிற்குங்குழையடர்க்குங்கமலமைக்கண்கமலையே, தலையளிச்செங்கருணைவைக்குத்தருகமுத்தத்தருகவே, சபையினிற்சுத்தரியெமக்குத்தருகமுத்தத்தருகவே. (டு)

முத்தப்பருவம்-முற்றிற்று.

வருகைப்பருவம்.



நந்தாவனங்கள்பூவிசிற நனைதென்விசிறித்தான்விசிற,
நறும்பொற்பாளையிணைக்கவரி நாளிகேரங்கமுகிரட்ட,
மந்தாநிலம்பன்னீர்தெளிப்ப மலர்த்தாமரைகள் விளக்
கெடுப்ப, மணியாழ்ஞிமிறுவாசிப்ப மயில்களாடக்குயி
ல்பாட, கொந்தாகதலியாலவட்டங் கூந்தற்கமுகுரு
டைபிடிப்பக், குவளைவிழிப்பச்செஞ்சாலிக் குலவேந்த
1 ஈகொலுவிருக்குஞ், சிந்தாமணிப்பொற்புலியூர்வாழ்த்
திருவேவருகவருகவே, தேயாமதியேசிவகாமித் தாயே
வருகவருகவே. (க)

மகமேருவைநேர் கோபுரமோ வானாடளவு மாமதி
ளோ, வளர்பாம்புரியோவாயிரக்கான் மணிமண்டபமோ
காவணமோ, அகமேமகிழ்கல் லுரியமோ வணிமாளிகை
யேசூளிகையோ, வலர்பூங்கொடிஞ்சிநெடுத்தேரோ வ
ணிவீதிகளோபலகோடி, உகமேவிளங்குஞ்சினகரமோ
லொளிர்கற்றளியோ தெற்றிகளோ, வுயர்சாளரமோ
வோவியமோ வொன்றாலொன்றுங்குறைவில்லாச், செ
கமேபுகழும்புலியூர்வாழ்த் திருவேவருகவருகவே, தே
யாமதியேசிவகாமித் தாயேவருகவருகவே. (உ)

வாழ்வேவருகவெமதுகண்ணின் மணியேவருகமதியூ
டு, வந்தேவிளங்குமொளிவருக வளருமொளிக்குள்ளோ
ளிவருகத், தாழ்வேயகலுஞ்சிவம்வருகத் தழைக்குஞ்
சிவத்தின்செயல்வருகச், சகலவுயிர்க்குமுயிர்வருகச் ச

கழுமுயிருந்தான் பூத்தப், பூவேவருகப்பூவுலகம் பூத்
தேகாய்த் துப்பழுத்தவித்தின், பொருளேவருகப்பொரு
ளாகிப் போகம்விளைக்குமானந்தத், தெருளேவருகப்பு
லியூர்வாழ்த் திருவேவருகவருகவே, தேயாமதியேசிவ
காமித் தாயேவருகவருகவே. (ந)

கருந்தாரளகக்கடசியர்தங் கண்ணேகண்ணீரிடைச்
சுழலக், கயலாமெனவேகிழநாராக் கார்வாய்க்கவரக்
காத்திருக்கும், பருந்தாழ்ந்திறைஞ்சப்பறந்துசுற்றும் ப
ள்ளப்பயல்கள் பறிதூக்கும், பழநக்கரும்பின்முத்துநிலா
ப் பரந்தேமலர்த்தாமரைமுகிழ்க்கும், பெருந்தாட்குவ
ளைமுகையவிழ்க்கும் பிள்ளையெனச்சூல்சங்கணைக்கு
ம், பெடைமென்குமரிமடவன்னம் பெருமுட்டைகளெ
ன்றடைகிடக்குஞ், செருந்தாழ்ச்சோலைப்புலியூர்வாழ்
த் திருவேவருகவருகவே, தேயாமதியேசிவகாமித் தா
யேவருகவருகவே. (ச)

கொழிக்குங்கருணைமழைமுகிலே குழையாநறுங்கு
ங்குமக்குழம்பே, கொழுங்கற்பகமேகோமளமே கோ
மேதகமேமரகதமே, இழைக்குமணிப்பூணணிக்கலமே
யிழையாமணிச்சிந்தாமணியே, யெழுந்தேயொளிர் பொ
ன்மலைக்கொழுந்தே யெழுபுன்பிறவிக்கொருமருந்தே,
தழைக்கும்பெருவாழ்வருட்சிவமே தவமேஞானத்தனி
விளக்கே, தமிழ்க்கேயுதவுஞ்சதகோடிச் சங்கநிதியேச
ரோருகமே, செழிக்கும்புலியூர்வாழ்வருகத் திருவேவ
ருகவருகவே, தேயாமதியேசிவகாமித் தாயேவருகவரு
கவே. (ரு)

வேறு.

திரிபுரசுத்தரிவருகவேவெகு தேவதூரத்தரிவருகவே
தினகரகுண்டவிவருகவேமுக சீதளமண்டவிவருகவே
மரகதவண்கொடிவருகவே மயிடாசுரசங்கரிவருகவே
மலையாயன்கொடிவருகவே நலவசிகரமங்கலைவருகவே
பரிபுரமுண்டகிவருகவே பரவாதவர்கண்டகிவருகவே
பரசிவசங்கரிவருகவே பரிவாகிபநெஞ்சகிவருகவே
கரதலகத்தரிவருகவே கவினோபபுரத்தரிவருகவே
கடகசிதம்பரிவருகவே சிவகாமசவுத்தரிவருகவே. (சு)

அந்நரசங்கரிவருகவே யசுரேசர்பயங்கரிவருகவே
யமலிசுமங்கலிவருகவே யதிநுபவலங்கரிவருகவே
சிரகரசுத்தரிவருகவே சிரமாலினூரத்தரிவருகவே [வெ]
சிவசிவவம்பிகைவருகவே சிவலோகநிரியம்பிகைவருக
பாமலிசுத்தரிவருகவே பரிபூரணபஞ்சமிவருகவே
பவளவிளங்கொடிவருகவே பறவாதபசுங்கிவருகவே
கருணைநருத்திருவருகவே கயிலாயபரம்பரிவருகவே
கடகசிதம்பரிவருகவே சிவகாமசவுத்தரிவருகவே. (எ)

குமரிசூறுத்தொடிவருகவே குாவேகமழ்க்கொத்தளிவ
ருகவே, குடகிகொங்கைகள்வருகவே குடகாவிரி
கொங்கைகள்வருகவே, அமரிபசுங்கிவருகவே யடை
யார்படைவென்றவள்வருகவே, யடியவர்கும்பிடவருக
வே யுடியேன்மிடிபுங்கெடவருகவே, தமருகவிஞ்ஞைய
ள்வருகவே சதுர்வேதவிபஞ்சகிவருகவே, தயைகுணப
ஞ்சரிவருகவே சகலாகமபஞ்சரிவருகவே, கமலமுகந
வள்வருகவே கருணாகாவம்பிகைவருகவே, கடகசிதம்
பரிவருகவே சிவகாமசவுத்தரிவருகவே. (அ)

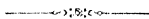
அவமதிசிந்திடவருகவே யழியாநிதித்திடவருகவே, யகிலபவங்கெடவருகவே யகிலாவிபரந்தரவருகவே, சிவகதித்திடவருகவே சிவபோகம்விளைந்திடவருகவே, திருவடித்திடவருகவே செகமாயைதெளிந்திடவருகவே, சுவலமுய்ந்திடவருகவே வளர்கோயில்விளங்கிடவருகவே, குறைகடவிர்த்திடவருகவே கொடியேனும் வணங்கிடவருகவே, கவலைதவிர்த்திடவருகவே கலிகாலபயங்கெடவருகவே, கருகசிதம்பரிவருகவே சிவகாமசுவந்தரிவருகவே. (க)

மறமலிகஞ்சகிவருகவே மறவாதவர்நெஞ்சகிவருகவே, மதிபதிகஞ்சகளிவருகவே மதுவானிரையுந்துளிவருகவே, பதுவதனத்தனிவருகவே முதுபாரதியிந்திரைவருகவே, பரகதித்திடவருகவே பசுபாசமகன்றிடவருகவே, பொறையின்மிகுத்தவள்வருகவே புலியூரினில்வந்தவர்வருகவே, புரமெரித்தவள்வருகவேபுவனாதிக்கடந்தவள்வருகவே, கறையணிகங்கணிவருகவேகணையோவெனும்வெங்கணிவருகவே, கருகசிதம்பரிவருகவே சிவகாமசுவந்தரிவருகவே. (உ)

வருகைப்பருவம்-முற்றிற்று.

சிவமயம்.

அம்புலிப்பருவம்.



சிவனிடப்பாகத் திருந்துவிளையாடுமிவள் சிவன்முடியில்விளையாடுநீ, சிவனிடக்கண்ணுமிவள் கண்ணாகநீயுமோ சிவனிடக்கண்ணதாகுங், கவனமுறுகலையுளதுனக்கிவடனக்குமோ கவனமுறுகலேவாகனங், ககனவிபுதர்க்கமுத முதவுதியிவளுமோ கருணைவிழியமுதமுதவும், பவனமுறுபாற்கட லுதிக்ருநீயிவளும் பராபரக்கட லுதயமாம், பைங்குவளைநண்பனீ யிவளுமோசெங்கைப் பசங்குவளைநண்பினேந்தும், அவனிமிசையிருவாஞ் சநிகராகுமுகமன்ன ரம்புலியாடவாவே, யம்பலருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவாவே. (க)

வடிவெலாநின்கட் களங்கமுளதிவடன் மனத்திற்களங்கமுளதோ, மதிமுகப்பிள்ளைதனை மதியாதிருப்பதுன் மதிசுறைந்ததெலாலோ, முடியின்மிசைநீயிருந் தாலுமிவளடியிணையை முடியொடும்பணியவிலையோ, முயலுளதுமுதுபுலியை நெக்குவிடநெக்குமோ முதுபுலியைமுயல்வெல்லுமோ, படியின்மிசைகடிதுவர வாராதிருந்திடிற் பாராதிருந்துவிடுமோ, பதஞ்சலியெனும்பெரிய பாம்பிளையெடுத்துநம் பாவைதிருமுன்வைத்திடும், அடியினுலமிர்தம் பிறித்தலுமறிந்துநீ யம்புலியாடவாவே, யம்பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவாவே. (உ)

விற்பகருமுத்தம் பிறக்குகின்கிரணத்தின் வேர் ன்ற முத்தமணியே, வேம்புபுடைபசுந்தோளி மிடரெனும்பூ தத்தின் வெண்முத்தமும்பிறக்கும், பொற்புறுவிமானத் தி னுலகவிருளகலவே பொன்வரையைவலம்வருவை நீ, பொற்புறுவிமானத்தர்புந்தியிருளகலவிப் பொன்மலை யைவலம்வருகுவாய், கற்புடையகன்னியரு னைப்பணியலாகாது கன்னியிவளைப்பணியவே, கற்பதுமிகுத்திடு மெப்போதுமுப்போது காணப்படாதுன்னையே, அற்பு தமிதற்குமே லெவையுளதுவினையகல வம்புலியாடவா வே, யம்பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவாவே. (௩)

பாகாயமொழிவஞ்சி முகமாயிரங்கலைகள் பளபளத்தி டுமதியமே, பச்சைப்பசுங்கதி ரிறைவுண்டுபறவாது பதி தனில்சகோரம்விழியே, போகாதகுறுமுயற் கறையுமி ருபுருவமும் பொட்டிடுதுதற்குறியுமே, புரியளகபந்தியு ஞ் சிகழிகைமழியாது புடையிலிடுபரிவோடமே, வாகாய மாணிக்க மணிமன்றுளநடனமிடு வள்ளலுண்ணக்கு றைபடா, வளர்கலைப்பெண்பிள்ளை நின்னோடொப்பெ ன்னவே மன்னுசெஞ்சடைமுடியின்மேல், ஆகாயகங் கையுடன் விளையாடுமதியமே யம்புலியாடவாவே, யம் பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவா வே. (௪)

முழுமுகத்திங்களொடு நெற்றியொருபாதிபதி முக்க ணிலோர்தோற்றுமதியா, முடியுலொருகீற்றுமதி யடியி லொருகீற்றுமதி முக்கீற்றுநீற்றுமதியாள், கொருநகை ப்பிறையுமிரு பதுகப்பிறையினோடுகொத்துமுத்துப்பி றையினுள், சும்பிடுந்தாமரைகள் குவியுமிசையமுதொ

மூகு குமுதங்கள் மறகவிண்டும், பழகுதக லும்வெண்
டிகள் வடிவமிவள்வடிவெலாம் பசுபாசவிருளகற்றும்,
பதியெனும்பரிதிபொடு கூடிக்கலந்திடும் பலகோடிச்
திரகலையே, அழிவிலாப்பெண்பிள்ளை வடிவாவிவந்துநா
மம்புலிபாடவாவே, யம்பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்
வியுட னம்புலியாடவாவே. (டு)

மயில்வடிவநம்மன்னை வந்துவிளையாடலாம் வாராதி
ராகுதேது, வந்தா லுமென்னைய மகன்வாகனத்துக்கு
வலியதோரியையதாகுங், குயில்வடிவுகொண்டதொரு
கோதைபைச்சேர்த்திடுங் குற்றமுழப்பற்றத்திடுங், கு
றையாதுகலைகளுன் சயரோகவினைநனங் கூறுமுயர்க
ளையுமுடலும், வெயில்வடிவினைச்சேர்த்த சோபமுக்
தீர்த்திடுங் வெண்டியவரங்கள்பெறலாம், விரிசனாமித்
தைதவிர் தெரிசனாழத்தியும் வெற்றியுழம்பெற்றுவாலா
ம், அழில்வடிவுகொண்டமுக் கண்ணியிவள்விளையாட
வாம்புலியாடவாவே, யம்பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்
வியுட னம்புலியாடவாவே. (கூ)

ஏகாமலேனத் துடர்க்ருவருளின்குலத் தெழிலாச
னோனமுடனே, யேறிவருபுரவியுந் சிவகங்கைமூழ்கியே
யினியபொன்னிறமானதும், போகாதவெண்குட்ட மது
போகவடிவெலாம் பொன்வடிவுதானாகியே, பொன்மரு
டகவுடதே யக்குரிசில்பெற்றதும் புவிதனிற்கண்டதிலே
யோ, மோகாவிசாரத்தின் முறிவானகோபத்தின் முன்
னிட்டசாபத்தையு, மூளாதொழிக்கலா மாளாவரம்பெ
ற்று முற்றுமேவாழலாகும், ஆகாதநின்கட் கருங்குட்
டமுத்தீரு மம்புலியாடவாவே, யம்பலவருடன்மருவு சி
வகாமவல்வியுட னம்புலியாடவாவே. (எ)

பச்சைமால்பஞ்சசய னத்தின்மெல்லீவெண்பா
மெனவிருந்ததிலையோ, பங்கேருக்கடவுள் சொன்னப
ழிகேட்டுநீ பகவிரவுதிரியவிலேபோ, கச்சையாய்ச்சர
வினைப்புணையுமுன்மத்தர் காணப்படாதுன்னையே, கற்
றைச்சடைச்சக் களத்திழுத்தத்திலீ காத்நுக்கிடக்க
விலையோ, இச்சையாயண்டங்க ளெல்லாம்பெரும்பிள்
ளே யினிதுவிளையாடநின்னே, யிங்குவாவென்னவே ய
ங்குரீவாரா திருப்பதுவுமேழைமதியோ, அச்சமோகிறு
வமோ யிவளில்நீமிச்சமோ வம்புலியாடவாவே, யம்ப
லவருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவாவே.

கந்தரக்கடவுளாற் சூடுண்டமன்மதன் சுடர்முனிக்
குடையானநீ, தொண்டுபட்டடையார் புரஞ்சுட்டிடப்
பண்டு சுழல்கின்றதேர்வண்டில்நீ, கந்தரத்தேவாரின்
றுமிழ்கின்றசக்கைநீ காலினுற்றேய்ப்பட்டநீ, கைச்ச
ட்டுவத்தினால் வெட்டுண்டவாவுண்டு கக்கிட்டவுச்சிட்
டநீ, மந்தரக்கிரியான மத்தொடுந்தேய்ப்பட்டு வாரியிற்
கடைபட்டநீ, வாவென்றுநின்னையொரு பொருளாய
ழைப்பதுவும்வாராதிருப்பதென்னே, அந்தரத்தினிலொ
ளித் தாலுமுனைவிடுவரோ வம்புலியாடவாவே, யம்பல
வருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுட னம்புலியாடவாவே.()

இதழ்மடித்தெயிறுதின் நெழுசினத்தரசுட னிருட்
ளவிலொருபிளவுசொன், நிடியெனப்பிளிறியிடு பொற்
யெனத்திண்டாட வேனயப்பிளவுசென்றே, கதழ்சகத
திரமுடிக் கொடியகட்செவிதின்று காளமேகப்பீவிவா
ன், கங்குலினெடுத்தாடவேலெடுத்தாடுமொரு கந்தன்
வன்மைந்தனாகுஞ், சதமுறுவழக்கிலா யிரகோடியன்

டங்க டவமுமவெண்டிங்கண்முற்றுக், தண்டாதுவரும
கிமை கண்டாலுனக்ஞாதி தாணாநியுண்டாகுமே, அ
திகமுறுமண்டத்து மதிகள்வருமுன்னமே யம்புலியாட
வாவே, யம்பலவருடன்மருவு சிவகாமவல்லியுடன்மபுலி
யாடவாவே. (௩)

அம்புலிப்பருவம் - முற்றிற்று.

— — —

உ

சிவமயார்.

சிற்றிற்பருவம்.

— — —

அடிமுடியுமாயிரத் தெட்டுமாற்றுச்செம்பொ ன
முகுறச்சுவரியற்றி, யட்டதுக்குங்கால்க ணட்டுநெடுமே
ருகடு வசையாததூணிறுத்தி, இடையிலறைவீடுபதி
னாலெனவகுத்துமுகடினியசெம்பொற்கற்றையிட்டெ
முகுதினாகட்டியிர வுமபகலுமேரியவே யிருவிளக்கேற்
றிவைத்துப், படியிலகுபதவிப் பழங்கலமடுக்கிவிளை ப
ச்சைநெலவிருநாழியிற், பல்லுயிருமுண்டுதேக் கிட்டி
டுமடுக்களைப் பலவடுப்புஞ்சமைப்பத், திடமருவுபெரு
வீடு கட்டிவிளையாடுமுமை சிறுவிடுகட்டியருளே, சிவ
காமசுந்தரி யெனும்பெரியவிமலையே சிறுவிடுகட்டியரு
ளே. (௧)

மணவைத்துகால்வைத்து தூணிநாற்குவர்வைத்
து வலியகைம்மாமும்வைத்து, வாசலொன்பதுவிட்டு
மோட்டுவளைபக்கத்து வளைவரிச்சலுநரம்பாற், பண்பு
ற்றிடக்கட்டி மேலெலாந்தோ லுடன் பலமயிர்க்கற்றை

யிட்டெப், பழவினைச்செர்கட்டி யின்பதுன்பங்கள்சு
பார்த்துளவிளக்குமெற்றி, எண்பத்துநான்குநா றாயிரம்
பேதமா யினியசிறுவீடுகோறு, மெய்வுயிர்களுங்குடி யி
ருத்துவினையாடவே யின்னமுறமறித்தறித்துத், திண்பெ
ற்றபலவிடு கட்டிவினையாடுமுமை சிறுவீடுகட்டியரு
ளே, சிவகாமசுந்தரி யெனும்பெரியவிமலையே சிறுவீடு
கட்டியருளே. (௨)

ஆறுசாஸ்திரநானு வேதமதின்தூணாக மங்களிரு
பத்தெட்டுட், னைம்பெருங்குருகங்கள் பதினெண்புராண
ங்க ளரியசிறுதூணுத்திரம், ஏறுகலையறுபத்து நாலுவ
கைமரநாட்டி யெழுபத்திரண்டாயிர, மெழில்வரிச்சுட
னாணி புவனமிருநூற்றெட்டு மிருபத்துநா லுகமலங்கூ
றுதொண்ணுற்றாறு சத்துவாம்பல்கணிகள் சூழ்பொ
ன்பதுவாசனும், குலவுசிற்பொருட்டுரு பத்திராயிரமு
டன் கூறும்புநூறுமாகத், தேறுமொருவிடுகட் டிக்கு
டியிருக்குமுமை சிறுவீடுகட்டியருளே, சிவகாமசுந்தரி
யெனும்பெரியவிமலையே சிறுவீடுகட்டியருளே. (௩)

வருதெருருட்டிவரு பேப்த்தேனாயொற்றபெரு
வாழ்வைக்குறித்துலகெலாம், வலசாரியிடசாரி வருமி
ந்திரன்றேரும் வளர்தூளிதபடலமாக, உருதேருருட்டி
வரு மறுதேரிலாதண்ட மோராயிரத்தெட்டுமே, யொ
ருகுடைக்கீழாகு மேலாகுதேவர்களு முருவசிறுதூ
ளாகவே, எருதேருருட்டிவரு சந்திரசூரியர்தேரு மெ
ழுதூளிபடலமறைய, வந்திரஞாலத்தே ருருட்டிவருசூ
ரனுட விருபிளவுதானாகவே, சிறுதேருருட்டிவரு சிறு
வனைப்பெறுமிறைவி சிறுவீடுகட்டியருளே, சிவகாமசு
ந்தரி யெனும்பெரியவிமலையே சிறுவீடுகட்டியருளே. (௪)

பொன்மணற்கிற்றிலென முத்தரிசுகுற்றியே பொன் முச்சிலின்புடைத்தூர், புட்பாசுக்குழிநில் செக்தேனு லைப்பெய்து புதுபலச்சிரவடுப்பிற், பன்மணிப்பவளவிற கெட்டுமாணிக்கமணி பற்றிடநெருப்புமுட்டிப், பச்சை மணிபச்சடி பொறிக்கறிகள்கோ மேதகப்பலவிதக்கந்யு டன், நன்மணத்தோசுமைத் திடுசோறுசேடியர் நலம் பெறவடித்துவைப்ப, நஞ்சமுடனவாமுது கொண்டுப சிதிரவே நல்லபாஷா சிவிடநீ, சின்மயக்கனவமுத முண் டவிளையாடநீ சிறுவிகுட்டியருளே, சிவகாபசுத்தரிபெ ணும்பெரிபவிப லையே சிறுவிகுட்டியருளே. (௫)

வேறு.

பத்திமிருத்தவர் மாதவரன்பு படைத்தவர்பக்களின் வாழ், பச்சைகிறத்தவ னேகிவசங்கரர் பட்சமிருத்தவ னே, சத்தினிகிற்றினி பாதமடைத்தவர் தற்பபாசிற் ப னையே, சற்கணாமுக்கநி தேனொடனோக்திடு சற்குணநி ற்குணியே, வித்தகவித்திம வான்மகளென்றிட வெற்பி னுதிப்பவளே, வித்தகனையொற்றடிநாநெடுங்கணி மெய் க்க்கனிபக்கணியே, சித்தினிபத்தினி சாமனிசங்கரி சிற் றிவிழைத்தருளே, சிற்சபையிற்கிவ காபசவுத்தரி சிற்றி விழைத்தருளே. (௬)

முற்பாதத்வநிதானகடம்புரி முக்கணர்பொற்கணர் சிர், முத்தமிஞ்சொற்றவர் வேதமொழித்தவர் முத்திய னித்தருள்வார், தற்பாதத்துவ கீதபநித்தவர் தர்க்கமு டிட்டிவொர், கக்கனையட்டவர் காபசைவென்றவர் சத் துமசத்தவிடார், அற்பபகற்றவர் நீபுனைத்திடு மத்த னைசிற்றினுமே, யப்போதழித்தவ ராமிவரென்று மழிப் பானைக்கருமேல், சிற்பாசற்சுண தேவிதிகம்பரி சிற்றி னிழைத்தருளே, சிற்சபையிற்கிவ காபசவுத்தரி சிற்றிவி லைத்தருளே. (௭)

சித்தமகிழ்ச்சியின் மூவர்விளங்கிடு சுற்றிலிழைத்தவ
ணீ, சிருட்டி முதற்றொழி லாகநிகழ்ந்திடு சுற்றிலிழை
த்தவணீ, சித்தாந்தயித்தியர் தேவருறைந்திடு சுற்றிலி
ழைத்தவணீ, சிற்றயிரைக்கொடு காலன்வணங்கிடு சி
ற்றிலிழைத்தவணீ, சித்தெனமுச்செக மாயைதெளிந்
திடு சுற்றிலிழைத்தவணீ, சிக்கநற்சிவ லோகம்விளை
ந்திடு சுற்றிலிழைத்தவணீ, சித்தியுமுத்தியு மாகநலங்கி
ளர் சுற்றிலிழைத்தவணீ, சிற்சபையிற்சிவ காமசவுந்த
ரி சுற்றிலிழைத்தருளே. (அ)

பச்சைமடக்கினி பச்சிழைபைத்தொடி பச்சைமயி
ற்பேடைப், பச்சிளநீர்த்தன பாரவிளங்கொடி பச்சை
மடப்பிடியே, அச்சுதனுக்கிளை யாய்களவின்கநி வைச்
சிறுமொய்க்குழலா, யச்சிவனச்சொடு தேர்பொடிசிந்
திடு மச்சுதனைப்பெறுவாய், வச்சிரவச்சுரன் மார்புபிள
ந்திடு வச்சிரவச்சிரவேல, வச்சிரகற்புரை தோளுடை
மைத்தனை வச்சிரமெனப்பெறுவாய்ச், செச்சைமலர்ச்
சிறு பாணிவருந்திட சுற்றிலிழைத்தருளே, சிற்சபையி
ற்சிவ காமசவுந்தரி சுற்றிலிழைத்தருளே. (ஆ)

எத்தனைகால மிருந்திடவிபாடி விப்படியெத்தனை
யோ, வெத்தனைகோடிகல லனா ம்பற்றினையெத்தனை
சுற்றிலினால், அகத்தனைசிந்த வு பொடிவளைந்துமு னத்
தரழித்தனரா, மக்கிரமத்தவ ராமபாதங்குண மப்படிநி
ற்கிலைபால, உத்தமபிபத்தினி யாசுட மபுரி யுற்றிடுகெற்பு
டையா, யற்பலமவைத்திடு பாணிவருந்தியு முற்றிடு
பொற்றுளாந், சித்தாந்தநிதிர மாகவளம்பெறு சுற்றிலி
ழைத்தருளே, சிற்சபையிற்சிவ காமசவுந்தரி சுற்றிலி
ழைத்தருளே. (ஐ)

சுற்றிற்பருவம்-முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பந்தாடற்பருவம்.



சந்திரசூரியர்தமைச் சில்லெறிந்தாடிவளை சக்கிரவாளக்கிரிதனைச், சக்கரமதாகவே ராகுகேதுக்கயிறு தான்சுற்றிவிளையாடியே, அந்தரத்தாரா கணங்கழற்காயாக வாடிமகமேருகிரியை, யம்பரத்தினிலாடு பம்பரமாகவே யாயிரம்படமாடுதும், விந்தைமாணிக்கநற் கயிறு கொடுவிளையாடி வெள்ளிவேதண்டமொழிய, மேலெண்டிசாமுகமு மூதண்டகூடத்தும் வேதண்டமத்தனையுமே, மூன்றுவிளையாடிவரு மைந்தனைப்பெறுமிறைவி பந்துவிளையாடியருளே, பங்கயச்சிவகாமி சுந்தரியென்ன மமையே பந்துவிளையாடியருளே. (க)

செந்தாமரைப்பதம் பந்தைசந்தாடவரு திருமுழந்தாட்பந்துமே, திண்புவிபதிந்தாட வினியபந்துக்கொண்டை சென்றுடன்பந்தாடவே, நந்தாதகுங்குமக்கொண்டைபந்தாடவிரு நயனங்களங்காடவே, நவமணியிழைத்தகுழை செவியிலம்மனையாட நட்சத்திரமாலையுடனே, சந்திரசூரியர்சுட்டி யூசலாடப்பணிகள் சதுரங்கம்விளையாடவே, சதகோடிசிலதியர்கள் புடைசூழநவகோடி சத்தியருடன்கூடியே, பந்தாடவேதண்ட மூதண்டகூடநற் பந்துவிளையாடியருளே, பங்கயச்சிவகாம சுந்தரியென்னம்மையே பந்துவிளையாடியருளே. (உ)

முத்திபெறுமூதண்ட கோளபாதலமளவு முறுசிற்றில்விளையாடல்போல, முட்டைதனில்வித்தினில் நயப்பதநிலத்தினில் முளைத்தளவிலாதபேதந், தத்துவனலுர்வன தவழ்ந்திடுவநிற்பன தனித்தனிபறப்பனவுவே, சக்தொடுநடப்பன கிடப்பனவிருப்பன தருக்கொடுமுரு

க்கினெளியா, வித்தையதுதுய்த்திடுவ தொத்துவனதத்
துவன வித்தனையிசைத்துமதியா, விப்படிவகுத்தபல
செப்பிடலின்மாறாம லென்றுமேமாத்மாறிப், பத்திபெ
றுபல்லுயிர்ப் பந்தடித்தாடுமுமை பந்துவிளையாடியரு
ளே, பங்கயச்சிவகாம சுந்தரியென்னம்மையே பந்துவி
ளையாடியருளே. (௩)

செங்கைச்சிவப்பினுற் பவளமணிநிறமெனத் திரு
மேனியொளிதவழுவே, செம்பவளநிறமெலாம் பச்சை
நிறமாகவே திகழ்நீலவரிவிழியினுள், அங்குரநீலநிற
மாகித்திரும்பிமணி யதாச்சிவப்பெழிநீ, யதுகண்டுகை
புரிய வெனாறிவெண்டரளவாடி வாகியேபடியிலடிபட்டு
ங்குகின்கோடியிரு குங்குமக்கொங்கையிற் கூடிப்பொ
ன்றிறமுடியே பொளிர்முளகப்பந்தி யருகிலெறியப்ப
ந்து முறுகறுப்புந்திடவே, பங்கயக்கடவுள்வெண் மு
த்தினுற்றைத்தபொற் பந்துவிளையாடியருளே, பங்கய
ச்சிவகாம சுந்தரியென்னம்மையே பந்துவிளையாடிய
ருளே. (௪)

பிடித்திடுங்கின்னோயும் பிறழாமயிலன்னமும் பிள்ளை
நாகணவாய்ப்புனும், பெரிசூகடைகண்டுபா வளைக்கினி
யகண்டனை பிறக்குமெனவோதற்க, அடித்திடுங்குந்து
கங் கண்டிசுக்கரவாக மஞ்சிப்பறந்தொளிக்க, வஞ்சன
விழிக்குநிக மானசஞ்சரிகமுட னணிநிழ்ச்சகொகரம்
வெருவப், பொடித்தெழுங்குங்குமக் கொங்கைகிகொ
ன்றுநீ புதல்கின்றதென்னையென்றும், பூந்தளவுகைசெ
ய்து காந்தளங்கையினுற் பொற்கட்டடிப்பதெனவே, ப
டித்தலந்தன்னிலெதிர் நின்றபாங்கியருடன் பந்துவிளே
யாடியருளே, பங்கயச்சிவகாம சுந்தரியென்னம்மையே
பந்துவிளையாடியருளே, (௫)

வேறு.

கொங்கை வெற்பென வேயசைந்து குலுங்குமுத்
தெனவே, குங்குமச்சிறு வேர்வைசிந்திட நொந்துசிற
றிடையே, தங்குபொற்கொடி போல்துடங்கிய வங்க
ண்மைக்கயலே, தங்கநற்குழை மேல்மறைந்திட வந்து
பொற்பிடர்மேற், கங்குன்மைக்குழ லேசரிந்திட மங்
கையர்க்கரசே, கந்தரக்குர லோசையிங்கித சங்கிதத்
துடனே, பங்கயத்திரு வேவிளைந்திடு பந்தடித்தருளே,
பங்கயச்சிவ காமசுந்தரி பந்தடித்தருளே. (௬)

கண்செவிக்குழை யாளர்கண்டொளி கண்பசப்பு
றவே, கண்கறுப்புறு வார்குடங்கை கடுஞ்சிவப்புறவே,
தண்சுடர்ச்சிறு பாடகங்கள் சதங்கை யொற்றிடவே,
சண்பகப்புது மாலேசிந்திட வண்டொலித்திடவே, எண்
சொலிச்சொலி மாறியங்கை யிரண்டுமுற்றிடவே, யெ
ஞ்சுசிற்றிடை நாணுடங்க விருந்துபொற்புடவே, பண்
சொலிச்சிறு தாளமொற்றிடு பந்தடித்தருளே, பங்கயச்
சிவ காமசுந்தரி பந்தடித்தருளே. (௭)

பஞ்சகிர்த்திய மேவிளைந்தவர், பங்கினிற்பவளே, பஞ்
சவர்க்கொரு தூதர்சென்றவர் தங்கைநற்பபாயே, ப
ஞ்சவத்திர சோதியந்தரி மந்திரப்பொருளே, பஞ்சலட்
சண காவியம்புக லஞ்சனக்குயிலே, பஞ்சரக்கிளி பா
ணிகொஞ்சிய வஞ்சிரற்கொடியே, பஞ்சரத்தெழு கீத
ம்வீஞ்சுவி பஞ்சவித்தகியே, பஞ்சையொற்றிடு பாதசு
ந்தரி பந்தடித்தருளே, பைந்தொடிச்சிவ காமசுந்தரி பந்
தடித்தருளே. (௮)

பந்தனைப்பணி தீரவந்தவள் பந்தடித்தருளே, பைந்த
மிழ்ப்புவி யூருறைந்தவர் பந்தடித்தருளே, பந்தினைத்த

ன பாரமுந்தரி பந்தடித்தருளே, பைந்தளிர்ந்திரு மேநி
யம்பிகை பந்தடித்தருளே, பந்தமற்றவர்பாணியம்பிகை
பந்தடித்தருளே, பந்தரிட்டுல கேழுநின்றவள் பந்தடித்
தருளே, பைந்தருக்கிணை யானசங்கரி பந்தடித்தருளே,
பங்கயச்சிவ காமசுந்தரி பந்தடித்தருளே. (கூ)

பைம்பொன் முத்தணிசோதிதந்திடு பந்தடித்தருளே,
பஞ்சரத்தின மேபுனைந்திடு பந்தடித்தருளே, பண்புவை
த்திம வான்வழங்கிடு பந்தடித்தருளே, பங்கினிற்சுயமே
பிறந்திடு பந்தடித்தருளே, பண்டுற்பு பாசம்வந்திடு
பந்தடித்தருளே, பஞ்சகிர்ந்திய மேவினைந்திடு பந்தடித்
தருளே, பஞ்சசத்திரல் வாமியந்தரி பந்தடித்தருளே,
பங்கயச்சிவ காமசுந்தரி பந்தடித்தருளே. (டு)

பந்தாடற்பருவம்-முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பொன்னாசற்பருவம்.

பின்னாசலாடமுகி லளகாடவிக்கருகு பிறழ்மகரகு
ண்டலங்கள், பெரியவள்ளைச்செவியில் மதிபருதிபோல
ப் பிறங்குசிறுசலாட, மன்னாசலாடமுத் தாரமாட
க்கொங்கை மலேமீதினுடுவென்னவே, வட்டமிடுபச்
சைவி விரட்டைவரிவிலென வாருவலயங்களாட, எ
ன்னாசலாடும்வினை தன்னாசலாடாம விருபாதகமலத
திலு, மினியதமனியமிழைத் தணியுநூபுரமாட வெழி
லொடுகலாபமாடப், பொன்னாசலாடும்விடைமின்னா
சலாடவே பொன்னாசலாடியருளே, பொன்னம்பலச்
செல்வி சிவகாமவல்லியே பொன்னாசலாடியருளே. (1)

செறியுமலரிடைவண்டு தேனுண்டுமீண்டுத் திரும்பி
திரும்பிவரல்போற், நிவினையும்நல்வினையும் வந்துவந்
தேபோய்த் திரும்பித்திரும்பிவரல்போல, அறிவுடமை
ம்பொறிதோறும் வீழாமல்விடயத் தடித்தடித்தோடிவ
ரல்போல், அங்கோடுமிங்கோடும் வந்தோடு முயிர்கள்
போ லல்குவிடைபிங்கலைகள்போல், எறிகடர்விளக்கு
வின் மணிபலகையாகவுல கிடையான வடமேருவு, மி
ரசதக்கிரியுநடு தூணுகவண்டமுக டேறுமுத்திரமர்க
வே, பொறியரவினுக்கரசு மாணிக்கவடமான பொன்
னாசலாடியருளே, பொன்னம்பலச்செல்வி சிவகாமவ
ல்லியே பொன்னாசலாடியருளே. (௨)

இரவுபகல்மதிபருதி பெரிதூசலாடவுயி ரொழுவகைப்
பிறவிதோறு, மினியசிற்றூசலா டப்பஞ்சபூதங்க ளெ
ங்குநின்றூசலாட, நரகொடு சுவர்க்கத்தி லுறுபோகபு
வனத்தில் நாடுமுயிரூசலாட, நல்வினைகள் தீவினைக
ளின்பமொடுதுன்பங்க ண்டோறுமூசலாட, விரவுமும்
மூர்த்திகளு முத்தொழிலுமெக்காலும் வீடாமலூசலா
ட, வீடுதருமணிமன்றுள் நாடகங்கண்டவர் விமானங்க
னூசலாடப், பொருவில்மனமீசன்முக கண்ணூசலாட
வே பொன்னாசலாடியருளே, பொன்னம்பலச்செல்வி
சிவகாமவல்லியே பொன்னாசலாடியருளே. (௩)

மின்சொரிபசும்பொன் விமானத்தின்வருமகளிர் வி
றலியொனக்குமுமியே, விளரியாழிசைமூரல் மருவுசல்
லரிமுழவு விஞ்சைமெல்லியிரட்டக், கொன்சொரியு
ம்வேல்விழிப் பஞ்சியடிவஞ்சியிடை கொஞ்சுகிளி யஞ்
சொன்மடவார், குமரிமயிலென்னவரு கவரிபணி மாற
வே கோடிசிவசத்தியருடன், தென்சொரிபசும்பாரு வி
ளைகிளவிமங்களஞ் சிலதியர்கள்பலகூறவே, சிற்றுவ

ட்டவிசிறிப்பாரி சாதரலர் சிதறிபநீர்த் தூவவே, பொன்சொரிபசும்பாவை புதியபொற்பூவையே பொன்னாசலாடியருளே, பொன்னம்பலச்செல்வி சிவகாமவலவியே பொன்னாசலாடியருளே. (சு)

அன்னையே தாயேயென் மாதாபிதாவேயென் னாவி யேபூவில்வாழு, மன்னமேயென்னமே யின்னமொரு நுமத்தி லலைபாமலெனைவைத்தடும, மன்னுநீ முன்னுநீ பின்னுநீயல்லாது மற்றுமொரு தெய்வமுளதோ, மற்றோதியார்பஞ்ச கர்த்தாவையும்பெற்ற மாதாவுநீயல்லவோ, கன்னியேகுமரியே கன்னிகாரத்திற் களித்தவிருகொங்கைமயிலே, கன்னலேமின்னலே யுன்னுவோர் முன்னில்வரு கருணாகரக்கெளரியே, பொன்னிசூழ்பு ஷிசைவாழ் பொன்னிறப்பூவையே பொன்னாசலாடியருளே, பொன்னம்பலச்செல்வி சிவகாமவலவியே பொன்னாசலாடியருளே. (சு)

வேறு.

நாறுபூமலர் விடாநுந்தவனம வாடைவீசவொரு பால், நாளிகங்குவளை யாறுவாணிபொறி யேரடைவா வியொருபால், ஆறுபோலவிளை சாறுபொங்கிபதி யா லைபாயவொருபால், ஆறுவாலநிறை சாலிபொன்சொரியவாறுபாயவொருபால், வீறுசோலைதொறும வீழுகன்க னிகள் வேரிபாயவொருபால், மேவுசேறுழுதுநாறுகொ ண்டுநடு வேலைவேவியொருபால், ஊறுகேணிபுடை குழ்சிதம்பரிபொன் னாசலாடியருளே, யோதுமவேதசிவ காமசுந்தரிபொன் னாசலாடியருளே. (சு)

ஊழியூழிதோறும் வாழ்குமங்கலிபொன் னாசலாடியருளே, யூர்விமானப்வரு வாமதந்தரிபொன் னாசலாடியருளே, ஓவில்மோனசிவ யோடர்செஞ்சக்கிபொன் னா

சலாடியருளே, யூறுதேனோமுக வாசமஞ்சரி பொன்
 னாசலாடியருளே, ஒடியோடியொழி யாதுவந்திடுபொ
 ன் னாசலாடியருளே, யோடைசூழ்புலிசை வாழ்மம்
 பிகைபொன் னாசலாடியருளே, ஒதொணாதபர லோக
 சங்கரிபொன் னாசலாடியருளே, யோதும்வேதசிவ கா
 மசுந்தரிபொன் னாசலாடியருளே. (எ)

காகலாவியகலாபகஞ்சுகிபொன் னாசலாடியருளே
 காரிமாரிகவுமாரிதந்திடுபொன் னாசலாடியருளே
 வாசமேபுலிசையூரில்வந்தவன்பொன் னாசலாடியருளே
 மாசிலாதமணிபானவங்கணிபொன் னாசலாடியருளே
 பாசமான துவிமோசனந்தருபொன் னாசலாடியருளே
 பாரிசாதமணம்வீசுகொந்தளிபொன் னாசலாடியருளே
 ஊசலாடும்வினை தீரவந்தவன்பொன் னாசலாடியருளே
 யோதும்வேதசிவகாமசுந்தரிபொன் னாசலாடியருளே. (.)

ஆதிபோதனியனாதுஞ்சனிபொன் னாசலாடியருளே
 யாரவாரவதிகாரசங்கரிபொன் னாசலாடியருளே
 நீதிநூனெறிவழாதிசைந்திடுபொன் னாசலாடியருளே
 நீலலோசனிவ்லாசமஞ்சனிபொன் னாசலாடியருளே
 நாதகீதநவந்தரஞ்சுகிபொன் னாசலாடியருளே
 ஞானதேசிகபினுகிஞ்சுகிபொன் னாசலாடியருளே
 யூகநாதன்மகிழாதியம்பிகைபொன் னாசலாடியருளே
 யோதும்வேதசிவகாமசுந்தரிபொன் னாசலாடியருளே.

காதுலாவுகுழைதோளிவந்தொளிர் பொன் னாசலா
 டியருளே, காரபாரகுழல்சூழும்வண்டுகள்பொன் னாச
 லாடியருளே, மீதுலாவுமதுமாலேஞ்சரிபொன் னாசலா
 டியருளே, வீசுசாமகைள்முகம்வெண்டிகை பொன்
 னாசலாடியருளே, பாததாமரையினுபுரங்களொலி யூ
 சலாடமிகவே, பாவினேனுன துபாதம்நம்பி மனமூசலா
 டமுதுநீர், ஓசைசேர்புலிசை வாழ்வந்தவன்பொன் னா
 சலாடியருளே, யோதும்வேதசிவகாமசுந்தரிபொன் னா
 சலாடியருளே. (ய)

பொன் னாசற்பருவம்-முற்றிற்று..

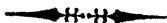
குதலைமொழியாடற்பருவம்.



முழுமதியின முதமுந் தெண்டி னைப்பாற்கடலின் மு
ன்கடைந்திடுமமுதமு, முத்திதருமோவதனை யொப்பெ
னவுரைத்திடுநு முக்கநிசருக்கனாயொடும், பழுதகல்
பசுந்தேனு மிருவினைக்கின்பமபயக்குமோகாமதேனின்,
பாற்சுவையினற்சுவைக் கொஞ்சுகிளியின்சொலும் பா
ச்சுவிருனீக்கிவிடுமோ, வழுவுகலுமிம்மைக்கு மறுமைக்
குமுத்திதரு மந்நினியுரைப்பதென்றே, மைந்தர்தஞ்
சொற்கேழ்க்கி லின்பஞ்செவிக்கெனும் வாய்மையும
பொய்மையாமோ, குழலினிதுயாழினிது மன்றுநின்பவ
ளவாய்க் குதலைமொழியாடியருளே, குழகன்மகிழ்சிவ
காம சுந்தரிநின்மழலைவாய்க் குதலைமொழியாடியருளே.

சூக்குமைவிளங்குபை சத்திமந்நிவையொடு துலங்
குவைகரியாகியே, சொல்லருமிலஞ்சிய ரொடுகண்டமு
ச்சியொலி துடர்நாசியொடுகலந்தே, வாக்கினிலெழுந்
துபல லணலமிழ்தநாவினில் வழங்குமழலைச்சொல்லு
மேல, மைந்தனாக்கண்டுகேட் டுண்டுபார்த்தின்பமு மா
தாபிதாவுமெய்தும், பாக்கியந்தரவந்த மாதாபிதாவுநீ ப
ரவுமெனகுலதெய்வநீ, பழுதகலுமுயிருநீ யுடலுநீயுட
லினிற் படருமைமபுலனுநீயே, கூக்குரல்குயிற்பூவை
கொஞ்சுகிளியஞ்சுநின் குதலைமொழியாடியருளே, குழ
கன்மகிழ்சிவகாம சுந்தரிநின்மழலைவாய்க் குதலைமொழி
யாடியருளே. (உ)

குதலைமொழியாடற்பருவம்-முற்றிற்று.



பாவைவிவளையாடற்பருவம்.



வல்லதெழுவப்பாவை மாநிடப்பாவையொடு வாழ்வ
லங்கின்பாவையும், மறிதிரைப்புனவிடை வழங்கிடுப்பா
வையு மருவுபறவைப்பாவையும், ஒல்லையினெளிந்துதா

மூர்த்திதும்பாவையு முறுதாபரப்பாவையு, மொருபொ
நிப்பாவைமுத லேம் பாநீப்பாவையா யுற்றிதும்பாவை
யெல்லாம், எல்லவேசாக்கிரங் கனவொடுசுழுத்தியுட
னெழுபூதசாரவடிவா, யெண்பத்துநாலுலட் சத்தான
கொள்கையினி லெண்ணிறத்திடுகோலமும், பல்லுயிர்
ப்பாவைவிளையாடுநற்பூவையே பாவைவிளையாடியரு
ளே, பரமசிவகாமசுந் தரியம்மையினியபொற் பாவைவி
ளையாடியருளே. (க)

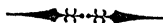
கன்னியின்மணத்திற் றில் விளையாடும்போதுமுகக் க
ண்ணிநீதேவியெனவுங், கடவுள்மணவாளனென மணமா
லைசூட்டவுங் கமழ்சட்டுவம்பழக்கி, இன்னமுதமூட்டி
யே பின்னையெனமாற்றிடு மேணையிற்றாலாட்டியு, மெம
துபேராட்டிநீ வீணழற்பாலியென விருகையினாலெடுத்
து, மன்னும்விழிநீர்துடைத் தூறுபாலுண்ணுகென ம
ணிவாயின்முத்தமிட்டு, மார்பத்தெடுத்தணைத் தும்பா
ல்கொடுத்தயலின் மற்றுநாணிக்கவிழ்த்தும், பன்னருஞ்
சேடிய ருனைக்கூடிமேவுபொற் பாவைவிளையாடியரு
ளே, பரமசிவகாமசுந் தரியம்மையினியபொற் பாவைவி
ளையாடியருளே. (உ)

நாடருஞ்சர்ப்பபூ ணணிசெம்பொன்மாலையுட னவம
ணியணிந்தபாவை, நவபெரும்புவனங்கள் முழுவதுந்த
ன்வச நடத்தவேவந்தபாவைக், கூடருங்குடிலையுங் கூ
டவந்திடுபாவை குவலயத்ததிசயமெனாக், கொல்லியம்
பாவையுங் கும்பிடுபசும்பாவை குலவுபல்லுயிர்கட்கெ
லாம், வீடருங்கற்றா யெனுஞ்சித்திரப்பாவையும் விந்து
மோகினிமானுமே, மேவுதன்வடிவமென வேவிளங்கிடு
பாவை மெய்ப்பொருளினைப்பரவுவோர், பாடவந்தவர்
சித்தி முத்திவடிவானபொற் பாவைவிளையாடியருளே,
பரமசிவகாமசுந் தரியம்மையினியபொற் பாவைவிளையா
டியருளே. (ஈ)

பாவைவிளையாடற்பருவம்-முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

கழங்காடற்பருவம்.



பாந்தள்மாணிக்கமணி பொற்பூவின்மரகதம் பந்திபா
ய்த்தாடலெனவும், பைந்தாமரைப்பொருட் நெருகுந்
கொன்றைநிறை பாய்ந்துவிளையாடலெனவும், மாந்தளி
ரின்மிசையோடி வந்துவந்திளமாவின் வடுவசைந்தாட
லெனவும், மழைமதாரிக்குண்கள் பல்கணிகொப்பின்
மறிந்துவிளையாடலெனவுஞ், சாந்திளங்கொங்கைமேனி
ன்கணவர்கண்கடார் தாவிவிளையாடலெனவுந், தண்டா
துவரிவண்டு செங்காந்தண்மலர்மீது தண்டாதுநுகர்வ
தெனவுந், காந்திருசெம்பொனிறை யிந்திரநறுநீலக் க
ழங்குவிளையாடியருளே, ஈககிற்சபையில்வாழ் சிவகா
மசுத்தரி கழங்குவிளையாடியருளே. (க)

பழகுசொற்பச்சிளங் கிள்ளையொடுகொஞ்சியும் பஞ்
சாமவளர்க்கத்துறும், பஞ்சிறைப்பூவைக்கு மென்மொ
ழியிற்றியும்பன்மணியிழைத்தபடிவக், குழாணப்பிள்
ளையொடு வண்டில்விளையாடியுங் குங்குமச்சேறாடியுங்,
கொங்கையாழ்குரலிசை நரம்பிடுனொடுபாடியுங் குருமல
ர்ச்செண்டாடியும், அழகுபொலிபேரான வெள்ளத்தில்
விளையாடி யணிசுண்ணீராடியு, மன்னத்தினீலக் க
பமயின்மேலுந் தமாந்தேறிவிளையாடியுங், கழகுமுத்த
மிழ்பாடு மிகுளையரொடும்பொற் கழங்குவிளையாடியரு
ளே, கனககிற்சபையில்வாழ் சிவகாமசுத்தரி கழங்குவி
ளையாடியருளே. (உ)

கழங்காடற்பருவம்-முற்றறு.



அம்மாவணப்பருவம்.



சந்திரசூரியரோரையதாய்த் தாராணர்பதியாரமுதா
ய்த், தருசுகள்சுருதிகடனாகத் தனவதைபணியவரை

யாகசு, சுந்தரவிருகரமெறிதரவே சுமுனறுசுமுன்றிடவ
லமவரவோ, சுரிசருகூததலுமுகிலெனவே துலங்கிதுட
ங்கிடைமின்னெனவே, இத்திரவிலெனமிருபருவ மி
ழைபணிமணிசொரிதுளியெனவே, யெங்கணுமறிவிழி
பலெனவே பெதிரிடுதண்ணடிபெனவரவே, அந்தரியு
லசிலிபாவநகு மமமேயமமாணையாடுகவே, யரசேயர
கரசிவகாமி யமமேயம மாணையாடுகவே. (க)

வடிவுமபளபளவெனமலை மணமுங்குமுகுமுவெனநீ
ல, வரியுமமொகமொகவெனமுனகைவளையுங்கிலுநிலு
வெனவேபூ, முடியுநீயவிழ்தரமூரல முகமுமங்கிக
வெனமாபின், முலையுநதளதளவெனவாயின் மொழியுங்
கலுகுலுவெனதூவின், இடையுமினுமின லெனவா
டையெழிலுநதகதகவெனவோடை, யெறியுங்கலகலவெ
னவேதவிசையுமநமமவெனநாவின், அடியஞ்சிவசிவவெ
னவெங்க ளமமேயமமாணையாடுகவே, யரசேயரகரசிவகா
மி யமமேயமமாணையாடுகவே. (உ)

அமமாணைப்பருவம்-முற்றிற்று.

புதியநீராடற்பருவம்.

அடியிணைகன்புடவிதிக முண்டமுகடளவுமே யட்ட
திக்குபபுநச, ளிலைகட லுடுதததுகில புடைபெயருமி
ருகணக ளரிபசநதிபசுரிபா, வடசயிலைமகோரு விரு
கொங்கைதாரகைகண மாபணியுமுத துமலை, வாடை
பொடுகோடையும ராசியிடைபிங்கலைகள் வடிவேலாநி
னவடிவமே, இடையிலநீமுழுகிவிளையாடுதடமுண்டெ
ன நெவாக்குமேயுலவரிதா, மென்றலுமண்டங்க ளெ
லலாமிதக்கவே வினரிபநடனபுரிநதும, புடைபெயரு
மாநக வௌளததிலாடுமுமை புதியநீராடியருளே, புதி
கசிவகாமசுந்தரியமுதவாரியே புதியநீராடியருளே. (க)

கண்கள்கயலென்னக் கணைக்கால்வராலெனக் கை
விரல்கள்களிற்றென்னவே, கமழ்முழந்தாளீணை களிக்கு
ஞெண்டென்னவே கலைவடிவுகமடமெனவே, வண்கள
பநேர்களபமும் வெண்சங்கமெனவீசும் வளராசைமே
ல்வீசவே, மையிரவுசுருளோதி சைவலமதென்னவேவா
ர்கா துவள்ளையெனவே, பெண்கள்மனமருளுமிரு கொ
ங்கைமுகநகைமுகம் பெரியதாமரையென்னவே, பிரச
விதழ்குமுதமென வுராசெய்தும்பிகளோடு பெடைவ
ண்டுபுடைசுழலவே, புண்கொண்டுவேலனைய கண்கள்
களிகொள்ளவிரு புதியநீராடியருளே, புதிதசிவகாமசுந்
தரியமுதவாரியே புதியநீராடியருளே. (௨)

பாராடவேதண்ட வேராடமுதண்ட பகிரண்டகூட
மாடப், பாதாளமாடவெகு வேதாளமாடமிகு பலசீவ
கோடியாடத், தாராடவரவுதலை மாலையாடச்சுடு தவ
ளவெண்பிறையாடவே, தமனியப்பொதுவில்நின் ருடு
நின்கணவனார் தலைமீதுநின்றருடுவள், சீராடிவிளையாட
வவளுடன்கூடித் தீளைப்பவேதுளையமாடிச், சித்தங்களி
த்துமுத் தாரவடமாடத் திரும்பிக்குடைந்தாடியே, போ
ராடுகங்கையுட னுறவாடல்போலவே புதியநீராடியரு
ளே, புதிதசிவகாமசுந் தரியமுதவாரியே புதியநீராடியரு
ளே. (௩)

பாகீரதன் றந்த கங்கைப்பிரவாகம் பறந்துவருகின்ற
நாளிற், பவளவார்சடையொடு பிறைத்தோணிவிட்டுந்
ம் பரமன்விளையாடலெனவே, ஏகாந்தமாகிய சுகாந்த
யோகத் திருந்துசிவபூசைபுரியு, மேகாம்பரந்தனிற் கா
மாட்சியம்மையு மேகம்பந்தியாடல்போல், ஆகாயகங்
கைசரஸ் வதியமுனைகாளுந்தி யதலபாதாளகங்கை, ய
ண்டபகிரண்டங்க ளனுவெனமிதத்திடு மநாதநதியதுவு
முன்பாற், போகாதகாவேரி யும்பெருகிவருகின்ற புதிய

நீராடியருளே, புதிதசிவகாமசுத் தரியமுதவாரியே புதிய
நீராடியருளே. (ச)

நறுமலர்ப்பூங்கா வனந்தனிலெழுந்தருளி நான்மலர்
கடளிர்கள்கொய்து, நாடகக்கணிகைநிகர் கோலக்கலா
பமயில் நடனங்களினிதுகண்டு, குறுநடைக்குமரிமட வ
ன்னமொடுகூடியே குலவிமெல்லெனநடந்து, குயில்க
ளொடுகூவியுங் கிளிகளொடுபேசியுங் குயில்கிறுஞ்ஞ
பிழைத்துஞ், சிறுபொதும்பரில்நின் றொளித்துவிளையா
டியுஞ் சேடியருடன்கூடியுஞ், சிறுதும்பியம்மனை கழங்
குதெள்ளேனமொடு சிவரிநீர்விளையாடியும், பொறிவறி
ப்பாவைபொற் குரவைவிளையாடியும் புதியநீராடியரு
ளே, புதிதசிவகாமசுத் தரியமுதவாரியே புதியநீராடிய
ருளே. (ரு)

உ வ று.

காவினிற்கண்கணி சிலம்புகளொலித்திடக் காஞ்சன்
மணிக்காஞ்சிக், கலையிரங்கிடவதரமும்வெளுப்பேறக் க
ண்களுஞ்சிவப்பேறக், கோலக்குங்குமக் கொங்கைகு
லங்கிடக் கொடியிடை துடியாடக், குலவுநீரிடைத்தோ
ன்றியுத்தோழியர் குளித்தெந்நீர்விளையாடி, மாலைக்கூந்
தலிற் சார்தமுமேநியின் மான்மதங்கஸ்தாரி, வாடை
கோடைநீ கலந்திடத்தான்முலை மணிக் குளத்தினிவீந்
தி, ஆலிக்குஞ்சில சேடியர்பலருட னாகுபுதுநீரே, யா
டலஞ்சிவ காமசுத்தரியுமை யாகுபுதுநீரே. (சு)

நெருப்பிற்பூத்தபொற் பூந்தொடைமாணிக்க நீரிடை
நிழற்றோனே, நீரிற்பூத்தபொற் பூவினைப்பாரென்று நீரி
டையவியாமல், விருப்பிற்செஞ்சுடர்க் கொழுந்துவிட்
டெரிகின்றவிளக்கினைப்பாரென்றும், விழித்துக்கண்களை
ங்கெண்டைகள்மேய்கின்ற வியப்பினைப்பாரென்றும், ப
ருப்பதற்குயற் தாமரையரும்பெனப் பருமத்தைப்பாரொ
ன்றும், பச்சைவெண்ணிறஞ்சிவப்பொடுபொன்னிறப்ப
க்தியாய்ப்புனல்கண்டே, அருப்பிற்கையுடைச்சிலதியர்
கிருப்புற வாடுகபுதுநீரே, யாடலஞ்சிவ காமசுத்தரியு
மை யாகுபுதுநீரே. (எ)

பாங்கிற்றோன்றிமே பாங்கியர்வடிவெலாம் படியநற்
கலந்தோன்றும், படி விளங்கிடு மொருவர்தாமிருவராய்
ப் பார்த்ததிசயங்கூறக், கோங்கருமபிடை முல்லையினி
ரைத்திடக் குமிழுடன் குலைக்கார்தள், கூடிப்பூத்திட வ
ண்டுகளார்த்திடக் கோவையின் கறிதோன்ற, வாங்கில
ஞ்சியுங் காஞ்சியுமலர்ந்திட வஞ்சியின்கொடியாட, மயி
லுமன்னமுங் கிள்ளையும்பூவையும் வந்திடப்புனலூடே,
ஆங்குநின்பர மானந்தத்துறையினி லாகுகபுதுநீரோ, யா
டலஞ்சிவ காமசுத்தரியுமை யாகுகபுதுநீரோ. (அ)

குளித்துமூழ்கியு நீந்தியுமாழ்ந்திடக் கூந்தலுஞ்சரிந்
தோடக், குங்குமத்துட னலத்தகங்கலந்திழற் குடைந்
திடும்புனலூடே, ஒளித்துநீள்கரை மேறியும்பாய்ந்துநின்
றொருவர்மேலொருவோதா, முறுத்து வெண்புன வி
றைத்துமேல்விசிறியுனுறுபெரும புனலூறுந், தெளித்து
மங்களம் பாடியுமாடியுஞ் சிலநியர் வீளையாடத், திளைக்
குமேழ்கட லொருசிறுதுளியெனச் சிவநந்தப் பெருவெ
ள்ளம், அளிக் குளின் பெருங் கருணைபோற்பெருகநீ ராடு
கபுதுநீரோ, யாடலஞ்சிவகாமசுநதரியுமையாகுகபுதுநீரோ.

வாழிவாழியென் றேத்திடக்கலைமகள் மங்களம் பல
கூறி, வாழிவாழியென் றேத்திடத்திருமகள் மகிழ்வுட
ன்பலலாண்டு, ஊழிவூழியென் றேத்திடத்திருமக னுரு
த்தினையெனுந்தேவி, யுகநதுவாழியென் றேத்திடேவா
ழ்த்திட வொளிாதிரோதானத்தில, தோழிமாருடன்வா
ழியென்றேத்திடச் சுபமனோன்மணி சத்திச், சூழ்ந்தும
ற்றுள சத்திகளியாவருஞ் சோபனம்பலகூறி, ஆழிசூ
ழ்புலிசை வாழியென்றேத்திரீ ராகுகபுதுநீரோ, யாடல
ஞ்சிவ காமசுத்தரியுமை யாகுகபுதுநீரோ. (உ)

புதியநீராடற்பருவம்-முற்றிற்று.-



